

NGUYỄN NGỌC THẠCH

Chên vên hạ lâm

Tản văn

Nhà xuất bản
Văn học

vh

Table of Contents

[Chênh vênh hai lăm](#)
[Taxi lạc lõng](#)
[Có đoạn đời cô đơn cùng facebook](#)
[Em rất tốt, nhưng anh rất tiếc](#)
[Vợ chú Đơn](#)
[Hạnh phúc đâu xa](#)
[Tin nhắn chờ vợ](#)
[Hồng đâu như đất Sài Gòn](#)
[Ài qua tử biệt rồi sinh ly](#)
[Nổi sầu nhan sắc!](#)
[Thương lắm một mối tình xa](#)
[Cổ tích tình yêu](#)
[Luân đàn bà](#)
[Có một ngày Sài Gòn cúp điện](#)
[Hoa rơi hữu ý](#)
[Chuyện đàn bà](#)
[An toàn](#)
[Con em gái](#)
[Chuyện cái ly nước giữa trời nắng](#)
[Anh giữ xe](#)
[Ngày chẳng bình thường](#)
[Chẳng ai đánh thuế ước mơ](#)
[Bus](#)
[Me](#)
[Giọt buồn không tên](#)
[Những hình nhân phấn trắng](#)
[Thầy](#)
[Mất đời](#)
[Chuyện facebook](#)
[Sài Gòn mắc nhất thứ chi?](#)

Chênh vênh hai lăm

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Cho những ngày Sài Gòn len chặt người cùng bụi...

Chênh vênh hai lăm

Chả xấu cũng chả đẹp, chỉ là biết cách nghiêng đầu, chọn một góc gương mặt nhìn được nhất rồi chụp lại, chỉnh cho mờ ảo, upload lên facebook nhận vài chục lượt like, thấy đời khoái trá hẳn. Để sáng lại quần áo xúng xính nhào ra đường đón nắng, bụi, gió ào vào khuôn mặt không trang điểm. Tự tin còn nhiều người công nhận nhan sắc ta.

Hai lăm nổi mụn, mừng rơn, tự an ủi bản thân “lại” bắt đầu dậy thì, đậu thanh xuân chịu nẩy mầm trên mảnh vườn cần cỗi vết chân chim.

Hai lăm thích mặc quần đùi đi dự tiệc, lẹp xẹp dép lê lên thăm dò sự kiện. Không phải không đủ tiền mua áo vest, chỉ là nghĩ giữa đám người quần là áo lượt, lèng phèng lại thành phong cách riêng. Đến khi bị mời đi vì trang phục không phù hợp, cũng cười vì đã check-in cùng một tấm hình lung linh kịp chụp.

Hai lăm thích mang boots, bất chấp sự thật rằng nó khiến cẳng lùn thêm vài centimet hiếm hoi. Chỉ là thương cho gót chân mềm. Sợ có người thấy được điểm yếu Achilles nên phải bao bọc kỹ.

Chân dung hai lăm ngông nghênh đời, thích cười trong mưa, ngồi khóc khi nắng.

Những buổi sáng hai lăm nhàn rồi, nằm dài nghe tiếng thời gian gõ nhịp lộc cộc, có con chim nhào ra cú cu là biết đã sống thêm sáu mươi phút cuộc đời vô nghĩa.

Những buổi sáng hai lăm vội vã, ngược nắng, ngược gió mười một cây số rưỡi mua ly café đen ở quán quen ba hay uống, để kịp thấy tóc ba bạc nhiều hơn năm cọng so với hôm qua bên bàn cờ tướng lộp cộp.

Có lần nếm thử thứ café nắng gió, thấy cũng bình thường như bao nhiêu ly café đen khác. Hỏi thử mới được nghe, “Quán đó trước ba gặp mẹ lần đầu”. Hóa ra café ba uống không cần đường, nó ngọt bằng những kỷ niệm chẳng bao giờ nhạt phai.

Những buổi trưa hai lăm nhàn nhã, ngồi quán sòng sánh café đen không đường, sòng sánh nỗi nhớ chẳng biết nhớ ai, sòng sánh nhìn đời oằn người ngoài kia. Nhìn người ta chơi trốn tìm cùng nắng. Thấy đời hồi hả trôi vào khi chỉ mình ta chậm bước.

Những buổi trưa hai lăm bận rộn, lộc cộc gõ những từ vô nghĩa bằng con laptop bốn năm chinh chiến cùng nhau. Thấy phím muốn bung, thương, đời rồi khi nào bung bê như phím? Sợ mơ hồ vậy thôi chứ bản thân biết cũng đã chẳng còn khôe như hồi bốn năm trước.

Thương thì thương thơ thần thể thôi.

Những buổi chiều hai lăm chạng vạng, ráng chạy theo chút nắng cuối ngày đang bỏ trốn màn đêm.

Thấy đời mong manh như pha lê.

Đưa tay nín nắn, giọt rớt trong lòng, lu mờ dần. Thấy đời cũng thế lu mờ dần.

Những tôi hai lăm, thấy lòng đau. Vết thương cũ tưởng chừng thành sẹo, nay nứt toác, không chảy máu mà rỉ giọt tình, chẳng còn bao nhiêu để rơi vãi, chắc cũng vài lần nữa rồi lại khánh kiệt khô khan.

Hai lăm hay ra ban công nhà uống rượu, hút thuốc, thấy đời chấp chới vô cùng tận.

Nhìn người đi vàng vọt dưới kia, hỏi rằng người nào sống, người nào chết. Họ cứ bước đi trong đêm, chân rảo về những miền ký ức riêng không xác định, có khi ngày mai, một trong số họ chẳng còn ngẩng dậy nhìn mặt trời, nhưng đêm nay, chân vẫn cứ bước đều như đám lá vàng rơi xuống từng nhịp.

Đưa tay nín gió đêm, mát rượi. Thấy sẵn sàng để rơi. Nghĩ, rơi xuống có chết? Rồi lại nghĩ, có chắc đang sống?

Hai lăm bỏ công việc nhàm chán để theo đuổi đam mê. Nhìn người ta quây quần trong cơm áo gạo tiền cười khinh bỉ, đời không đam mê, sống chỉ cho hoài phí.

Nhìn lại thấy sống bản thân đeo đuổi đam mê để đến khi trong túi còn được vài chục ngàn, chẳng dám vào quán gọi ly café sang chảnh, thử hỏi không tiền, sống được sao?

Người cười ta điên?

Ta cười người quá tỉnh.

Những tôi hai lăm lượn lờ hít bụi đường no phổi, ghé quán nhỏ ven đường, gọi ly sữa đậu nành nóng, uống cho đời bớt lạnh. Nghe câu chuyện của cô bán sữa mà mắt đỏ.

“Ráng vài năm nữa, thằng út xong đại học rồi về quê, có rau ăn rau, có cháo ăn cháo, chứ... sợ cái đất Sài Gòn này lắm rồi. Nó hút máu người ta.”

Chợt thấy bản thân xanh xao như thể máu đang bị rút cạn, mình chứng hùng hồn cho câu chuyện vừa được nghe.

Hai lăm chạy xe thường hay hát. Chẳng đầu chẳng đuôi, cứ nhớ câu nào ráp lại thành câu đó, điệp khúc vậy mà ngân dài như quãng ngày hai lăm chưa đoạn lặt.

Hai lăm sợ những lần tụ tập cùng đám bạn thân. Nhan sắc tàn phai như xe mất thắng luôn là đề tài muôn thuở.

Chúng bảo nhau rằng phải bớt ăn, dành tiền cho mớ hóa chất người ta nghĩ ra để cứu vãn nhan sắc. Chúng bảo tao phải nhét thêm cái này vào người, phải rút bớt cái kia khỏi cơ thể. Chúng bảo tao phải cắt, phải nâng, phải cà... phải đẹp!

Lại vẫn lẫn lộn hỏi nhau cái câu hỏi chưa bao giờ tìm được đáp án, “Sao chưa có tình yêu?”. Rồi lật đật nhìn lên cho kịp thấy một người đẹp đi ngang, tấm tắc, “Thế này mới mong cải thiện giống!”

Hai lăm thường cô đơn ngay khi đang ngồi giữa đám đông nhiều người. Nói, cười như một thói quen khó bỏ.

Có thể an ủi người ta, nhưng chẳng thể làm bản thân hết buồn.

Có thể cho lời khuyên, nhưng mình thường bế tắc.

Có thể chọc cười thiên hạ, nhưng chẳng thể mua vui cho chính mình.

Có thể đi với rất nhiều người, nhưng khi cô đơn nhất lại chẳng muốn ai bên cạnh.

Thế thì đành lủi thủi một mình một ngựa sắt vượt đường đêm.

Hai lăm sợ những cơn gió ngược thốc vào người khi cô đơn lúc về. Thêm một vòng tay ôm siết từ phía sau đến lạnh.

Qua đoạn đường vắng cũ, chợt nhớ khi xưa có lúc môi vội vã tìm môi, lén lút, vụng trộm, để rồi lưỡi chưa kịp chạm nhau đã tách ra vì sợ người ta thấy. Bất giác đưa tay sờ môi, thấy buốt mẫn. Kịp ngăn người về thực tại đã thấy bãi giữ xe trước mặt.

Hai lăm thấy kỳ cục lúc chạy xe ngoài đường lại ngập dài ngập ngắn, về đến nhà y rằng mắt mở thao láo. Chưa kịp thay bộ quần áo ra đã mở facebook, xem có ai khen tấm hình ban sáng chụp là đẹp không. Rồi lại phì cười khi thấy status người ta post cái gì liên quan đến nhớ nhung, chờ đợi. “Chắc nói về mình.”

Có lần, người ngờ ý muốn sánh bước trong những ngày hai lăm nhàn tẻ. Muốn mở cửa tim cho người ta bước vào. Nhưng khi người ta hỏi, “Tim còn đủ chỗ chứa thêm một người không?”, mới giật mình thấy hóa ra đã vụn đầy. Tim còn nặng nề nhiều thứ quá, có những vết thương giờ chẳng hiểu vì sao bị thương, nhưng cái sẹo mờ vẫn hiển hiện khi liếc mắt nhìn qua nó. Thế là, người ta lại bỏ đi, chẳng thể nào tìm được đường vào tim lần nữa.

Hai lăm sợ cái gì đến nhanh, vì biết lúc đi cũng chẳng chậm. Vu vơ lẩm.

Khuya hai lăm nằm coi phim bộ, tới mấy cảnh nam nữ hôn nhau, quơ quơ cái điều khiển cho nhanh qua. Thấy nhạt, yêu đương cũng quanh quẩn nhiều đó, yêu, rồi chia tay, rồi lại yêu. Chạy hoài không khỏi.

Tới đoạn bà mẹ khóc tiễn con trên đoạn đường cuối. “Không thể được, sáng nay nó vẫn còn mỉm cười cùng tôi mà...”

Mắt lại đỏ hoe. Hai lăm, sợ cái gì liên quan đến sinh ly tử biệt của những người thân trong gia đình, vì chính bản thân đã kinh qua những lần biệt ly đó.

Hai lăm thích uống rượu vang, đã biết cảm hận cái đắng chát của thời gian gìn giữ.

Và như thế, hai lăm chìm vào những cơn mộng sớm mai. Ngày mai ấy, mặt trời sẽ mọc, người ta sẽ thở, chó sẽ vẫn sủa và heo vẫn ăn nhiều. Hai lăm lại sống, lại cười nốt những ngày hai lăm nằng chao nghiêng tìm bến đậu.

Hai lăm, chưa phải ba mươi để chín chắn, già nua, nhưng cũng không còn hai mươi để trẻ trung, vô tư lự.

Vì vậy mà những ngày hai lăm, lòng thường chênh vênh lắm.

Taxi lạc lõng

Có những chuyến đi xa, mãi miết suốt những chặng đường ngược nắng, ngược gió. Rong ruổi cùng tháng, cùng năm, cùng lòng người trắc trở lo toan. Mỗi chuyến đi như vậy, lại về hạ bằng chiếc xe khách chen chúc người và người.

Đã từng nghĩ, chuyến xe khách sẽ cho mình nhiều cảm giác yêu thương, bởi, nó là thứ vận chuyển đưa con về với gia đình, chồng về với vợ, mẹ về với con, người ta yêu được về với nhau, hay đơn giản, chỉ về với căn phòng trống vắng hơi chủ dăm ba ngày.

Nhưng rồi chợt phát hiện ra cảm xúc mãnh liệt nhất mình nhận được, lại là lúc ngồi trên chiếc taxi vắng lặng từ bến xe hay sân bay về nhà, nơi bản thân im lặng nhìn đường, nhìn người, còn người xa lạ ngồi trên vẫn đang mãi mê mưu sinh.

Vì chỉ ít, khi ngồi trên máy bay hay xe khách, chung quanh ta vẫn là nhiều hơn hai người, đến khi vào lòng taxi, chỉ mỗi mình ta với một người tài xế hoàn toàn xa lạ.

Đã có những ngày buồn và mệt mỏi, thay vì ngồi tù túng trong bốn góc tường ở căn phòng kín, hay thu lu tại quán café nghe những bài hát nào tình, lại đứng bên vệ đường, đưa tay ngoắc một chiếc taxi, và cứ thế mà đi. Người ta hỏi muốn đi đâu. Chỉ bảo cứ đi. Đi, đâu cần phải đến, đơn giản chỉ là đi, đi khỏi cái nơi đang hiện hữu, đi khỏi những cảm giác trĩu nặng đang mang.

Cảm giác được bảo vệ trong bốn miếng sắt vuông vức, di chuyển chung quanh hàng trăm ngàn con người ngoài kia, an toàn lắm. Tầm kính mờ của taxi cho phép nhìn những biểu cảm trên gương mặt người ta, mà không lo lắng bản thân để lộ cảm xúc. Thậm chí, có lần bắt taxi đi trong những giờ Sài Gòn cao điểm nhất, rồi ngòm nhìn ngắm người ta phản ứng ra sao trong mớ người chen chúc ngoài kia.

Có người bình thân, như thể họ biết có về nhà sớm một phút, hay muộn ba mươi sáu phút cũng không khác nhau là mấy. Cũng chỉ đón họ là căn phòng cô đơn.

Có người mặt quạu quọ, người ta nhòm người coi đoàn xe điều hành mà mình buộc phải tham dự còn kéo dài bao xa. Gấp rút như thể phải mang tim đi cấp cứu.

Có người lầm bầm gì đó mà đọc khẩu hình thì biết là một tiếng chửi thề, mô tả trần tục nhất bộ phận sinh dục đàn ông. Chắc chửi xong, con đường bỗng dưng rộng thêm vài chục mét.

Có người khe khẽ đưa tay nắm nhẹ bàn tay đặt sau lưng mình, mãi nguyện. Như đang cảm ơn đoạn đường lăm trắc trở thời gian tình tứ bên nhau kéo dài được dăm bảy phút.

Có người ngồi trong taxi, nhìn những thứ ấy rồi loay hoay, chẳng biết nên chọn cho mình cảm xúc nào để dán lên gương mặt.

Ở cái khoảng không kín đáo bên trong taxi, thêm được nghe người ta hỏi: “Em có sao không?” Nhưng ngồi cùng chỉ là một người đàn ông xa lạ đang thực hiện công việc nhàm chán, chờ một người chẳng biết đi đâu. Ấy vậy mà người đàn ông đó cũng chẳng buồn nhún còi. Đi không có đến, thì có gì để vội?

Lần cuối cùng anh ở Sài Gòn, khẽ nắm tay anh nói, “Em tặng anh một món quà, nhưng phải làm theo chỉ dẫn.” Anh gật đầu, cười hiền, “Ngày cuối cùng ở lại, là của em.”

Anh lên taxi ngồi, đóng cửa xe cho anh, dặn người tài xế cách đi vòng quanh những con đường vắng nhất của Sài Gòn. Lại vòng qua anh đưa cái máy nghe nhạc nhỏ xịu, bảo khi nào xe chạy, hãy bật lên nghe. Anh gật đầu rồi khuất dần vào dĩ vãng, vào ký ức ngủ quên.

Có người đỏ mắt nhìn theo.

Có người đỏ tim chờ.

“Những ngày bên nhau, Sài Gòn chật chội như không chứa nổi hai trái tim yêu quá lớn. Ta đi ngược nắng, gió, ngược luôn cả đời để yêu nhau. Giờ anh đi, Sài Gòn sẽ vẫn chật chội cho một nỗi nhớ quá lớn.”

Vắng anh, chỉ còn em cùng taxi lạc lõng. Vòng quanh mong nhìn lại bóng hình anh. Nhưng chơi vui lắm một nỗi thất vọng trào dâng. Anh đâu giữa dòng đời vạn lối? Em đâu giữa muôn nẻo lòng người?

Những ngày nhớ, em sẽ ngồi một mình trong taxi lạc lõng. Sẽ đi lại những con đường cũ, để thấy em ngày hôm nay ra sao khi không còn anh.

Ở nơi nào xa xôi lắm, chắc anh sẽ đi taxi, và khi đó, hãy nhớ rằng ngày ấy ở Sài Gòn, đã có chuyến taxi đưa anh đi đến những miền yêu xa..."

Và vậy là anh đi.

Và vậy là chờ.

Những tháng ngày vắng lặng rơi xuống cùng từng tờ lịch xé vội. Tin nhắn, những cú điện thoại đường dài cũng lặn mất tăm giữa muôn vàn lo toan cuộc sống.

Lời hứa ngày xưa, nhắc lại chỉ để người ta thêm buồn cười vì một thời trẻ mình đã yêu hết mình. Chợt nhận ra sau mối tình đầu, đã chẳng thể nào toàn tâm toàn ý yêu thương một người cho trọn vẹn.

Hôm nay ngồi trên taxi lạc lõng giữa trăm vạn người xung quanh, lòng lại thấy tĩnh lặng như mặt hồ thu.

Những chuyến taxi như vậy cứ lần lượt lướt qua ký ức, đến những con đường thênh thang. Lòng người cũng thênh thang.

Có lúc nhìn ngắm trên vệ đường, mảng cỏ xanh mới lần trước ghé qua nay người ta đã bứng đi đâu, tro troi nên xi măng cứng ngơ cứng ngắt.

Có lúc nhìn mảng tường cũ kỹ, nhớ lần trước ghé qua vẫn còn cần cỗi, tro tro, nay đám dây leo rảnh rỗi nơi đâu kéo đến mọc chơi. Mát rượi lòng người.

Xe vẫn cứ chạy, và nhạc vẫn cứ vậy nên nã bên tai.

One way ticket, one way ticket to the blue.

Vé một chiều đến những miền đau...

Nếu một lúc thấy bản thân chẳng còn được an toàn, bạn hãy thử đứng bên vệ đường ngoắc một chiếc taxi, đi vòng quanh những con đường Sài Gòn chật chội và nhìn người ta đang sống ra sao. Để thấy rằng, được ngồi giữa taxi lạc lõng, lại thấy lòng bình lặng biết bao nhiêu.

Có đoạn đời cô đơn cùng facebook

“Ở thế giới đó, người ta có năm ngàn bạn bè, vài ngàn người theo dõi, quan tâm, thế nhưng thực chất vẫn là như đứa trẻ tự kỷ ngồi thu lu trong căn phòng tù túng, loay hoay hoài chẳng biết làm cách nào thoát khỏi sự cô đơn đến nghẹt thở.”

4 tháng hai năm 2004, Mark có lẽ không bao giờ nghĩ rằng mạng xã hội mình sáng lập ra lại có thể làm được nhiều việc và trở thành một cuộc cách mạng như vậy. Nhưng đồng thời, nó cũng làm cho người ta tranh cãi, buồn, vui, đau khổ nhiều như vậy.

Chẳng ai phủ nhận, thực sự facebook kéo người ta chìm đắm trong thế giới ảo, nó như con nghiện dai dẳng chẳng thể nào tìm được cách cắt cơn.

Có người cáu bẳn lên, rồi post lên status – lại trên facebook – rằng, họ sẽ từ bỏ nó, thế nhưng vài ngày sau, lại thấy người đó comment nhiệt tình ở những vấn đề vốn chẳng liên quan đến mình.

Như cái kiểu, “Bạn hãy thử cai nghiện facebook để tập trung học hành, làm việc đi. Tôi đã thử và thành công rất nhiều lần.”

Người ta mê mẩn facebook vì một lý do đơn giản, họ cần sự quan tâm, dẫu cho chỉ từ những người chưa quen biết, thông qua một cái nhấn like hay một dòng comment.

Thú nhận đi, nếu bạn đang sở hữu một cái facebook, dù bận rộn thế nào, bạn cũng muốn dành chút thời gian ra để kiểm tra coi có ai like, comment trên facebook, hay hình của mình không.

Nếu có, bạn hí hửng trả lời, tự cười và thỏa mãn vì thấy rằng chí ít cũng có người đồng cảm với ta, hiểu những gì ta muốn nói, chia sẻ những nỗi buồn vu vơ.

Nếu không, ta chợt thấy cô đơn kinh khủng, nhưng sẽ vẫn ngồi đọc để coi thế giới xung quanh đang diễn ra chuyện gì, và ta sẽ comment, like cho người khác, để hi vọng họ đối đáp tương tự.

Hay đơn giản, người ta muốn bật facebook lên để thấy câu: “Bạn đang nghĩ gì?” và thầm cảm ơn Mark đã luôn quan tâm ta.

Vì vậy, càng cô đơn người ta càng điên cuồng facebook. Được quan tâm, luôn là nhu cầu cơ bản nhất về mặt cảm xúc mà con người cần.

Có facebook, người ta bỏ đi nhiều thói quen nhàm chán.

Thay vì phải đọc hàng loạt tin tức chưa chọn lọc, chúng ta chỉ cần đọc những thông tin nhiều người chia sẻ, vì đó là thông tin đang nóng, chắc chắn thế nào ngồi café cũng được đem ra bàn.

Thay vì coi game show TV, chúng ta chỉ cần lướt facebook là đã có thể biết đội nào thắng, thua, ai hát hay, ai mặc đồ gì. Rồi có thể viết những status rất dài để thể hiện rằng dù chưa qua trường lớp nhưng ta vẫn là giảng viên thanh nhạc, nghệ thuật.

Thay vì đứng dậy đi làm từ thiện, giúp đỡ những người khốn khổ xung quanh, chúng ta cứ an tâm rằng những cú click like của mình sẽ biến thành cơn mưa tiền xu rơi vào túi người nghèo. Hay còn ghê gớm hơn, có thể chữa được luôn cho những con người đang trong cảnh ngặt nghèo bệnh tật.

Mỗi lần bị thương tật, thay vì đi mua thuốc uống hay tìm cách chạy chữa, có người lại chụp hình rồi post lên facebook. Rồi ngồi đó, an tâm rằng những cú click like, những câu comment sẽ biến thành thần dược, chữa lành mọi vết thương nếu có.

Và ta an tâm chết trong cõi ảo.

Ở facebook, con người ta biết che giấu cảm xúc, che luôn cái tôi vị kỷ, hay tạo ra lớp vỏ bọc cứng cáp giả tạo để chống lại mọi thứ xung quanh.

Khi post một status buồn thảm, có người qan tâm, hỏi han, ta lắc đầu rồi comment bên dưới. “Chẳng có gì đâu, chỉ là lời bài hát, hay cảm xúc vu vơ thôi.”

Thực chất, lòng ta đang buồn vô hạn.

Facebook cũng thường là nơi ta thể hiện cái tốt nhất của mình.

Có người chụp hình, rất đẹp, rất rạng ngời với quần áo lung linh, khung cảnh hoành tráng, và rất nhiều người like.

Có người post những status vui vẻ, buồn cười, ai đọc vào cũng cảm thấy thư giãn, và rất nhiều người like.

Có người viết những câu chuyện sâu thẳm về những số phận đau thương trong cuộc sống, và cũng rất nhiều người like.

Nhưng lạ lắm, có người thay vì post những điều thể hiện bản chất, nội tâm, suy nghĩ hay post những tấm hình chân thật của mình, họ kéo áo, tụt quần, trang điểm lòe loẹt, hở những nơi cần hở, thậm chí không cần cũng hở, rồi nhận được rất rất nhiều người like. Đến cuối cùng, họ than thở rằng: “Người ta chỉ đến với mình bằng nhan sắc bên ngoài, không ai hiểu mình đang cảm thấy thế nào...”

Phải chăng trong thế giới ảo, ta nghĩ rằng mình chẳng cần sống thật?

Nhưng chắc chắn có lúc người ta đã ganh tị, “post cái status nát óc nghĩ ra, nhận hai, ba lượt like, không bằng một bạn hotboy, hotgirl post tấm hình tự sướng có ngàn lượt like...”

Chuyện ấy đâu có gì là lạ nơi facebook, vì nhiều người, mắt họ nhìn thấy rồi truyền lệnh cho tay nhấn like, nhưng chắc chắn không kịp ra lệnh cho não để suy nghĩ và cho tim để cảm.

Facebook cũng là chỗ ta thể hiện yêu thương.

Có người vài ngày trước tình trạng đang ở “single”, vậy mà nhìn lại đã “in relationship.”

Yêu thương, người ta đem lên facebook khoe để mọi người cùng biết mà chúc mừng. Nhớ nhung, hờn giận, hạnh phúc gì cũng đều cập nhật trạng thái.

Đến khi qua cơn, lúc lâm vào thù hận, người ta cũng lên facebook dùng những ngôn từ có cánh làm đau nhau.

Họ làm vậy, chỉ để cố ý làm xấu nhau, nhưng nào hay bản thân mình đã kịp xấu trong mắt rất nhiều bạn bè và người dùng facebook khác.

Cũng có lúc, ta post một status đầy tình cảm, yêu thương ngầm ý nói về một người, nhưng chẳng đủ can đảm để tag người đó vào để họ hiểu.

Nhưng khi thấy đương sự vào nhấn like, hay comment, ta mừng thầm, hi vọng họ biết rằng ta đang nói về họ.

Facebook nói chung kỳ diệu lắm... nhưng chỉ xin nhắc rằng, facebook chỉ là một thế giới ảo.

Thay vì ngồi post một status cô đơn, hãy đứng dậy bước ra gặp gỡ những người bạn mới.

Thay vì ngồi like một tấm hình từ thiện, hãy đăng ký làm thành viên để đi đến tận nơi trao yêu thương.

Thay vì ngồi comment chia sẻ nỗi buồn, hãy gọi cho chủ nhân status đó và nói rằng bạn muốn gặp họ để nói chuyện.

Mọi thứ sẽ khác đi nhiều lắm.

Có người đã nói một câu, thấy rất có lý:

“Khi bạn post một status không vui trên facebook, có thể rất nhiều người vào like hay comment nhưng chắc chắn không ai giải quyết được vấn đề giúp bạn, vì họ còn phải bận lo update status tâm trạng của chính mình.”

Nếu bạn đọc đến đây, chắc rằng bạn đang có một facebook nhiều bạn bè và thấy rằng mình đã từng có một trong những tình trạng tương tự như vừa nêu. Chẳng sao cả, điều đó chỉ chứng tỏ bạn cô đơn và muốn được quan tâm. Điều đó chỉ chứng tỏ chúng ta đang sống trong một xã hội kết nối để phát triển.

Chỉ mong bạn nhớ rằng, nên nhớ giữa ảo và thực luôn hiện hữu một lần ranh nhất định.

Ở nơi đó, có một thế giới.

Chuyện trò được thể hiện bằng comment.

Quan tâm bằng cách nhấn like.

Chia sẻ đơn giản qua nút share.

Và tâm trạng thể hiện trên status.

Công ty có chủ nhân viên tên Mười, phụ trách mấy việc linh tinh như sửa ghế, sửa tủ, chỉnh âm thanh...

Chủ gần 50, người đen, nhỏ thó, mặc bộ quần áo công ty thùng thình.

Nhưng tình yêu dành cho vợ thì lớn.

Có ngày đi làm về, nghe chủ điện thoại, “Mẹ về trước đi, ba vòng qua chợ mua đồ, về nấu cơm cho cả nhà, tối mẹ muốn ăn gì?”

Hay nghe kể lại, sáng nào chủ cũng phải tự tay dắt xe của vợ ra khỏi cửa rồi mới yên tâm đi làm.

Có một người yêu thương mình như vậy, thật không hoài phí một kiếp này...

Em rất tốt, nhưng anh rất tiếc

Thằng em họ năm nay 20 tuổi, yêu cô bé nhỏ hơn 2 tuổi đã được 3 năm. Đến nay không còn tình cảm nên quyết định tẽ đôi đoạn đường đời còn lại. Chỉ là thằng em không muốn gặp mặt cho đau lòng, nên chọn cách gửi tin nhắn để chấm dứt tất cả.

Con bé không cam lòng, quyết tâm lên nhà kiếm thằng em cho bằng được, làm thằng nhỏ hoảng, bỏ qua nhà bạn trú tạm hai, ba tuần lễ chưa thấy về.

Con bé ngốc nghếch chọn cách ngồi dưới ghé đá gần nhà, canh coi khi nào thằng nhỏ về để gặp mặt. Giết thời gian chết, nó lấy giấy xếp hình mấy ngôi sao con con, chắc hi vọng như người ta nói, đủ 1.000 sau thì ước mơ thành hiện thực.

Nhìn cảnh đó, thương làm sao. Chợt nghĩ, phải chăng khi bắt đầu yêu, ta cần phải học luôn cả cách chia tay.

Dĩ nhiên, không phải mối tình nào rồi cũng đến lúc chia tay. Nhưng trước khi chiếc xe cuộc đời tấp vào bên cuối, chắc hẳn phải qua đến ba, bốn điểm dừng. Và kết thúc mỗi một đoạn dừng chân, có lẽ ta nên chuẩn bị tinh thần cho một lời chào từ biệt.

“Chia tay”, hai chữ tưởng chừng đơn giản nhưng có đến cả ngàn cách nói. Khéo léo là làm sao để đối phương không thấy quá đau lòng, cũng có khi là để sau này còn gật đầu khẽ chào nhau được nếu vô tình gặp gỡ.

Có người chọn cách chia tay trong im lặng. Họ chỉ đơn giản là biến mất khỏi cuộc đời nhau như chưa từng tồn tại. Để lại đối phương với nỗi suy đoán, ngờ vực, thậm chí giày vò trong chính sự im lặng ghê sợ đó.

Có người chia tay trong nước mắt. Họ nói, và họ khóc. Hi vọng rằng nước mắt có thể hóa thành dây trói để siết chặt tim đối phương, chỉ tiếc là vô vọng. Khi nước mắt khô đi, thì tình yêu cũng cạn kiệt.

Có người chọn chia tay bằng nụ cười. Họ chỉ mỉm cười nhìn nhau, rồi quay lưng, mỗi người đi về một hướng riêng lẻ. Dẫu biết đoạn đường sắp tới chỉ còn mỗi mình ta độc bước, nhưng vẫn mỉm cười bước đi, vì cảm thấy ta đã yêu rất đủ đầy, rất vui vẻ.

Và có cả những người chia tay bằng nỗi đau. Từ đôi môi trước đây nói những điều ngọt ngào, họ tuôn ra thứ câu chữ cay độc chĩa vào tim nhau cho rỉ máu. Họ thậm chí nghĩ đến việc đem những bằng chứng tình yêu trưng ra để đối phương nhục nhã. Cho đến khi ngôn từ bất lực, họ buộc phải để bạo lực lên ngôi. Nhìn thấy con người ta từng yêu thương trở ra như vậy, thử hỏi, lòng có chột đau?

Khi chia tay, người ta thường hay nói:

“Anh xin lỗi... nhưng em là người anh đã yêu thương nhất. Hy vọng em sẽ sớm tìm được hạnh phúc.”

Câu nói ấy sáo rỗng làm sao, như cái kiểu “Em rất tốt, nhưng anh rất tiếc.” Nói vậy để làm gì nhỉ? Để cố gắng an ủi đối phương? Để thể hiện rằng ta đây đã là người vô cùng nghiêm túc trong chuyện tình cảm? Hay muốn gieo vào lòng đối phương cảm giác tiếc nuối, dằn vặt vì đã không biết giữ lại mình? Hay đơn giản chỉ là nói cho có nói vậy thôi. Vì sao lúc bên nhau không trân trọng, đến giờ lấy đi rồi lại chúc người ta tìm được một hạnh phúc mới.

Nói vậy, thà im lặng còn hay hơn.

Với mối tình vừa xa cách, câu cuối cùng đã nói với người ta là:

“Cảm ơn em đã đi cùng anh một đoạn đời cô đơn.”

Chẳng dám khẳng định hoặc cho rằng câu nói của mình là hay, là đúng, nhưng thiết nghĩ, thật sự phải cảm ơn người ấy cho những điều ngọt ngào nhất đã trao tặng trong lúc còn yêu thương.

Như thể chúng ta dừng xe, đón một người khách lên chuyến xe cuộc đời, rồi khi dừng ở một bến đỗ, người ta đi xuống thì người tài xế là ta lịch sự cảm ơn là điều hợp lẽ.

Đôi khi cách chia tay của cả hai lại chẳng thể hòa hợp cùng nhau, và đó là vấn đề để phát sinh nhiều chuyện đau đầu, như em họ và cô bạn gái.

Cô gái muốn gặp, nhưng chàng trai lại muốn im lặng rời khỏi, vì nhiều khi gặp lại càng thấy đau lòng hơn.

Một người muốn dùng lời lẽ cay nghiệt để làm đau đối phương, trong khi người kia chỉ biết mỉm cười cho qua việc.

Ta suy nghĩ coi có nên nhường nhịn cho đối phương lần cuối cùng trước khi mãi xa cách, hay vẫn nhất quyết giữ cho bằng được cái tôi cá nhân. Đến đây, lại dùng cái nghĩa để phân trần vì lúc này tình thì đã chết. Nghĩa đây là lúc nhớ lại những ngày còn hạnh phúc, vui vẻ cùng nhau.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, thì kết quả vẫn chỉ là một. Sau thời khắc ấy, cuộc đời chúng ta vắng bóng một con người từng khăng khít.

Hạnh ngộ rồi chia ly, cuộc vui rồi sẽ tàn, chỉ là sớm hay muộn. Chúng ta biết rằng, nỗi buồn nào cũng sẽ qua. Nhưng để quên đi những kỷ niệm ngọt ngào, quên đi hình ảnh một người yêu thương, là điều không hề đơn giản. Thế nên sau chia tay, ta cần phải học cách để sống... mà đơn giản nhất là tập làm quen dần với cảm giác thiếu vắng người kia trong cuộc đời.

Ngày còn yêu, khi đau buồn, tôi thường mượn vai họ làm điểm tựa, nay phải làm quen với việc úp mặt vào đôi bàn tay gầy guộc.

Ngày còn yêu, khi nước mắt lãnh dãi, họ thường tìm cách an ủi dỗ dành, nay phải làm quen với việc nuốt nước mắt vào trong.

Ngày còn yêu, chỉ cần một tiếng ho nhẹ, họ đã khoác áo, hỏi han, nay phải làm quen với việc tự đi mua thuốc cho mình.

Ngày còn yêu, khi đau buồn, tôi thường mượn vai họ làm điểm tựa, nay phải làm quen với việc úp mặt vào đôi bàn tay gầy guộc.

Ngày còn yêu, khi nước mắt lãnh dãi, họ thường tìm cách an ủi, dỗ dành, nay phải làm quen với việc nuốt nước mắt vào trong.

Ngày còn yêu, chỉ cần một tiếng ho nhẹ, họ đã khoác áo, hỏi han, nay phải làm quen với việc tự đi mua thuốc cho mình.

Ngày còn yêu, điện thoại luôn ngập tràn tin nhắn, cuộc gọi, nay phải làm quen với việc nó trống trơn, thỉnh thoảng báo tin nhắn của tổng đài khuyến mãi.

Ngày còn yêu, không khi nào thấy lạnh khi chạy đường đêm, vì có họ ngồi đằng trước, nay phải làm quen với cơn gió thốc ngược vào người.

Ngày còn yêu, được họ yêu, nay phải làm quen với việc tự yêu chính bản thân mình.

Và cứ như vậy, chỉ đơn giản là tập làm quen với việc sống mà không có người ta.

Quãng thời gian đó dài hay ngắn, còn tùy thuộc vào ta đã từng yêu nhiều hay ít.

Trong những ngày đau khổ nhất về một mối tình đã qua, mẹ không biết tường tận, nhưng linh cảm đàn bà để nói một câu bằng quơ:

“Mấy cái chuyện tình cảm, lúc đau thì nó đau ghê lắm, nhưng được một thời gian là thôi... chẳng còn nhớ gì đâu.”

Đến giờ vẫn luôn nhớ câu nói của mẹ và thấy nó vô cùng đúng.

Cũng có nhiều người vào hỏi cách để quên đi một người, với những người như vậy, chỉ có một lời khuyên.

“Nếu khóc được, hãy cứ khóc. Vì ít ra nỗi đau cũng hơn còn có chỗ nương nhờ rồi rười xuống đất vỡ tan, hơn là phải cứ chất chứa trong lòng... Nếu thấy nhớ, thì cứ nhớ cho bằng hết. Vì lúc tìm quên là lòng lại càng nhớ nhưng da diết, nên thôi đành dặn lòng cứ cố nhớ để tìm quên...”

Cách đấy đau lắm, mà cũng không dễ làm, nhưng đã làm được thì chắc chắn nỗi đau sẽ vơi đi rất nhanh.

Vậy nên mới thấy, yêu nhau khó một, giữ nhau khó mười thì đến lúc chia tay chắc phải khó một trăm lần.

Có lẽ vì vậy mà mỗi lần yêu, thường hay nói trước với người ta.

“Dù có giận cỡ nào, tức tới đâu, cũng đừng bao giờ nói chia tay. Chữ ấy không phải có thể đem ra đùa, để rồi nguôi nguôi lại tìm về nhau để yêu...”

Cũng coi như là học cách chia tay ngay khi bắt đầu cuộc yêu.

Vợ chú Đơn

Vợ chú Đơn rất tốt bụng, nên thường đi đến gặp nhiều người, có khi ở với họ một khoảng thời gian dài... Người đàn bà đó, ta hay gọi là “Cô Đơn.”

* * *

Những năm hai mươi mấy tuổi, cô đơn như cái kiêu thời trang chẳng đẹp để gì mà người trẻ nào cũng khoác lên người. Người ta cô đơn ở mọi lúc, mọi nơi.

Cô đơn tìm ta bất cứ khi nào có thể mà không cần hẹn trước, cứ hung húc vào tim làm người ta ngẩn ra một lúc rồi mới kịp nhận biết, à, hóa ra đó là cô đơn.

Có khi ngồi giữa đám đông bạn bè, ta lại cô đơn.

Có khi đi với người yêu, chột lòng cũng thấy cô đơn.

Có khi đang ăn cơm cùng ba mẹ, vẫn cảm thấy cô đơn.

Có lúc, cô đơn đến mức tự cầm điện thoại gọi vào số máy của mình để nghe tiếng báo bận. Đến cả mình còn chẳng thèm nghe điện thoại của mình, thì còn ai chịu quan tâm?

Có đoạn đời, lại phải đi mua một tấm gương lớn, đặt sát cạnh giường ngủ. Để rồi nửa đêm trong cơn mơ màng mộng mị, cứ ngỡ như còn một bóng người kề bên.

Cô đơn có khi làm ta yếu đuối đến nỗi, chẳng dám để ai thấy mình khóc cười. Có khi thấy cơn mưa thoáng chốc, mừng rỡ chạy ào ra để khóc cho đã, vì khi ấy chẳng ai biết đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

Cũng có lúc, vì sợ cô đơn, muốn trốn khỏi tầm với, ta chấp nhận mở cánh cửa lòng để người khác bước vào. Để rồi chẳng bao lâu sau đó, người ta lại vội vàng rời khỏi, mang theo luôn nỗi cô đơn đã vừa kịp nhân bản từ ta.

Cô đơn cứ như vậy mà trở thành thứ dịch bệnh lây lan trầm kha của những người còn trẻ.

Có mấy người hỏi, cô đơn là gì? Cảm giác cô đơn nó thế nào? Cũng chẳng biết, chỉ biết rằng lúc nó đến, chẳng làm người ta đau, chỉ làm người ta đột nhiên nhận ra xung quanh mình là bóng đêm đậm đặc dù thực chất đang giữa trăm vạn người.

Có ngày cuối năm trên đường từ công ty về bốn bức tường trống của thứ tạm gọi là nhà, cô đơn xông xộc vào lòng, chẳng hiểu làm sao lại dừng giữa đường, ngồi nhìn hàng ngàn con người đi ngang qua mình rồi tự hỏi:

Giữa 7 tỷ con người kia, cũng cùng đang cô đơn như ta?

Phải chăng chỉ những người cô đơn mới có thể nhìn ra nhau giữa biển người muôn trùng sóng.

Và cô đơn để ta chờ đợi một người đánh cắp sự cô đơn từ ta... mà chờ đợi cứ trong vô vọng. Cái mình chờ đợi chẳng biết bao giờ đến, thậm chí có khi là mãi mãi chẳng thể đến bên cạnh. Như hai bờ sông hoài nhìn nhau mà vẫn nghìn trùng cách xa bởi dòng sông cuộn trào lo toan.

Có khi ta mong có ai đó cho ta một chút tình để quên khoảng ngày mệt mỏi đứng chờ, nhưng hoài chẳng thấy, cảm giác đó vẫn là cô đơn.

Đến lúc cầm cả khối tình trên tay, loay hoay sợ hãi để rồi trao cho một người chính ta cũng chưa biết họ có phải là người xứng đáng. Để rồi ngay cả khi bên cạnh một người tưởng-như-người-yêu, ta lại vẫn cảm thấy cô đơn.

Cô đơn khi gần nhau mà vẫn cách biệt. Không phải cách biệt của không gian mà là cách biệt của cõi lòng. Bởi đó, những người đang yêu vẫn có thể cô đơn khi ở bên nhau. Càng gần nhau mà vẫn cách biệt thì nỗi cô đơn càng cay nghiệt. Đã cay nghiệt mà vẫn phải gần nhau thì lại càng cô đơn hơn. Cái vòng luẩn quẩn như thít thành thông lọng, siết dần mòn những cảm xúc còn sót lại trong ta.

Một mình ta cô đơn để đau một, thì ngay khi cạnh người yêu, ta cô đơn lại để đau đến mười.

Có khi giữa một đám đông con người, ta vẫn thấy cô đơn đến cùng cực. Vì trong mỗi ta, vốn dĩ tồn tại hai bản ngã. Một bản ngã để người khác nhìn vào, và một bản ngã chỉ để ta nhìn thấy. Nếu bản ngã chỉ chính ta thấy không vui, thì bản ngã thể hiện ra ngoài cũng gặp nhiều rắc rối. Có khi như một diễn viên, cứ cố vẽ lên gương mặt bao lớp trang điểm tươi cười, để rồi khi xóa đi lớp tẩy trang, chỉ còn trơ lại gương mặt vô hồn, không cảm xúc. Ta lạc lõng giữa muôn vàn người là do vậy. Ta cô đơn giữa 7 tỷ người cũng vì như vậy. Như bước vào một cửa hàng đầy đủ đồ đạc, nhưng không có thứ mình cần cũng phải vội bước ra với cảm giác trống trải, khó chịu.

Người ta cô đơn, đôi khi vì xung quanh không ai có thể hiểu ta. Cứ như con nước trôi qua bao bến bờ, có lúc gặp thuyền, có lúc gặp hoa trôi, nhưng cũng chỉ lướt qua một lần trong đời, hiếm hoi lắm mới có cơ hội tương phùng. Kiếp cô đơn ấy vậy mà vẫn hoài cô đơn.

Có khi chính bản thân ta lại bị kẻ khác hờ hững, dù cho ta nồng nhiệt đến mức nào chẳng nữa. Đau cũng sẽ đau, buồn cũng sẽ buồn, nhưng trên hết, cô đơn vẫn sẽ là cảm giác kinh khủng nhất ta phải đối mặt. Ta cô đơn vì ta vô hình trong mắt họ.

Cũng có khi hai kẻ cô đơn lại tìm đến nhau lúc cùng đường bí bách. Những tưởng cô đơn vì vậy mà biến mất, nào ngờ, chỉ nhân đôi, đọa đầy cả hai người trong đó... cô đơn đến cùng cực.

Có lẽ, chỉ có ai đã cô đơn mới hiểu nỗi buồn, mới thấy cái hoang dại trong cuộc đời của kẻ cô đơn.

Có lần yêu, người bảo: “Bản chất của gió là tự do, bản chất của anh là cô đơn.”

Ta hỏi: “Vì sao đã cô đơn lại chọn yêu?”

Người im lặng.

Ta biết bản chất của gió là tự do, bởi đã đôi lần ta đưa tay nắm gió. Mở rộng bàn tay để thấy rằng gió mát, nhưng đến khi muốn giữ gió lại cho riêng mình bằng cách nắm chặt tay, gió đã đi mất, chỉ còn cảm giác hâm hấp, hâm hấp khó chịu trong tay.

Ta biết bản chất của người là cô đơn, bởi đã có lần ta cô đơn cùng người. Trong căn phòng vắng vệt ánh đèn, người và ta im lặng, chỉ có khói thuốc, chỉ có tiếng nhạc rả rích âm âm.

“You and I, moving in the dark...”

Body close... but souls apart.”

(Đôi ta cùng nghe bóng đêm qua...

Thân xác kề cạnh nhưng linh hồn tách biệt.)

Và người cũng đã đi mất, chỉ còn cảm giác âm ỉ trong tim.

Và người có biết? Bản chất của ta là yêu người... dù người có đi đến một chân trời mới, ta vẫn sẽ một mình gặm nhấm nỗi cô đơn giữa chốn thành thị náo nhiệt này, chờ đợi người như một thói quen. Thói quen cô đơn khó từ bỏ.

Và gió vẫn cứ tự do.

Và người vẫn cứ cô đơn.

Và ta vẫn hoài chờ.

Có lẽ vì vậy, mà chẳng ai thích “vợ chú Đơn”... Người ta thấy cô đơn đến thì lại lo âu, buồn bã, chẳng ai biết rằng, cô đơn lâu ngày lại cho ta những điều rất kỳ lạ.

Cô đơn lâu ngày, ta không còn muốn yêu thương những nhit, sợ luôn những mối tình đến vội đi chóng vánh, thay vào đó quý trọng tình cảm bạn bè hơn.

Cô đơn lâu ngày, ta không còn thích những nơi ồn ào, náo nhiệt, đơn giản chỉ muốn ngồi trong căn phòng đón nắng bên ly trà và cuốn sách yêu thích.

Cô đơn lâu ngày, ta nhận ra gia đình là nơi quan trọng nhất, ta trưởng thành và yêu thương cha mẹ nhiều hơn.

Cô đơn lâu ngày, ta thích mua giày và đi du lịch, nhận ra rằng ở mỗi miền đất xa lạ, ta học được ngàn bài học hay ho.

Cô đơn lâu ngày, ta giỏi hơn khi vũng vằng đôi diện, buồn một mình nhưng luôn tìm cách để mọi người thấy ta vui.

Và có người, hiểu rằng cô đơn cũng tốt. Tốt hơn nhiều so với việc có ai đó bước đến, khuấy đảo cuộc sống ta... lấy đi tất cả rồi lặng lẽ rời xa mãi mãi.

Có khi qua trăm năm cô đơn nhìn lại... chỉ đáng là một hạt bụi thời gian.

Ngày thơ trẻ ta sống mòn hoài phí... chịu cúi đầu làm nô lệ của cô đơn.

Hạnh phúc đâu xa

Heo con buồn bã hỏi heo mẹ:

“Mẹ ơi, hạnh phúc là gì thế?”

Heo mẹ nhẹ nhàng trả lời:

“Hạnh phúc là cái đuôi của con đó.”

Heo con quay lại, cố lấy tay chụp cái đuôi của mình, nhưng vô vọng, nó lại buồn bã ngồi nhìn mẹ. Heo mẹ mỉm cười:

“Con thử bước đi bình thường xem sao.”

Heo con làm theo, và nó nhìn bóng mình dưới nắng, cái đuôi đang lẻo đẻo đi theo nó. Heo con mừng rỡ khoe với mẹ:

“Mẹ ơi, hạnh phúc đi theo con rồi mẹ ơi...”

* * *

Có lần say, đứa em gục mặt vào vai, khóc tím tím, nghẹn ngào bởi trăm niềm đau bề bộn. “Sao cuộc đời em, chưa bao giờ được một lần hạnh phúc?” Dễ dàng mãi chẳng được, chỉ biết rót cho em tách trà nóng, hàn huyên giữa đêm gói cùng sao rủ nhau bỏ đi chơi biên biệt.

Em còn ba, còn mẹ. Em biết lúc nào mình có thể quay về gia đình để ăn bữa cơm không toan tính, lo âu. Em biết chỉ cần ho nhẹ, mẹ sẽ vội vàng đi mua thuốc. Em biết chỉ cần xe hư, ba sẽ dẫn giùm đi sửa. Đây là em đã hạnh phúc hơn hàng vạn đứa trẻ cũng chẳng thể biết được mặt ba mẹ là ai.

Em vừa chia tay mối tình để rồi gục ngã... nhưng ít ra, cũng đã có lúc em yêu và được yêu nồng nàn từ con tim hồng. Có lẽ trong khoảng thời gian yêu, em đã vui, để giờ khi tình yêu đi qua, em thấy mình bất hạnh. Nhưng ít ra, em đã hơn rất nhiều người chưa từng yêu hết mình vì còn vụ lợi, cân đo, toan tính trong tình yêu. Và họ chưa từng được yêu như em.

Em đang học Đại học, điều đó trong tâm thức của em, của rất nhiều người, bình thường đến tầm thường. Ấy vậy mà báo đài đưa tin, hàng ngàn trẻ em vùng Lạng Sơn phải ngừng giấc mơ đèn sách, còn chữ chỉ bởi gia đình không đủ điều kiện. Hóa ra cái việc tưởng chừng như bình thường của người này lại là niềm hạnh phúc vô bờ của người kia.

Em sinh ra đời, ngày đó chắc hẳn như bao người đàn bà khác, mẹ em nhìn thấy con mình đầy đủ tứ chi, ngũ quan không tật nguyên, đã mỉm cười hạnh phúc. Bản thân em cũng đã là một hạnh phúc lớn lao của bậc sinh thành, bởi, em biết không... còn nhiều bạn phải ngày ngày gồng mình để viết bằng chân, lò mò tay qua từng dòng chữ nổi, hay quơ tay ra dấu khi muốn nói điều gì đó. Cơ thể ta lành lặn, đó đã là một hạnh phúc đặc ân của tạo hóa.

Ngay giờ đây khi khóc, em còn một người để dựa vào... ấy vậy là đã hạnh phúc hơn rất nhiều người đến cuối cùng chỉ còn biết bưng mặt vào tay hứng nước mắt. Có một người không phải người yêu, chỉ là để ở bên cạnh nghe ta nói, nhìn ta khóc, cũng đã là một hạnh phúc không phải ai cũng có được.

Hạnh phúc, hai chữ ấy đơn giản, nhưng hình như chẳng ai có thể gọi đúng hình hài của nó ra sao. Có khi mất cả đời để đi tìm, để rồi cuối cùng đến lúc nằm xuống, chợt nhận ra thứ ta có bấy lâu nay vốn dĩ đã là hạnh phúc.

Hạnh phúc như nằm ở một khoảng lưng chừng nào đó trong cảm giác của con người ta, và nó cũng biến thiên theo từng thời điểm.

Có khi, hạnh phúc của người này là niềm đau của người kia.

Có khi, để đến được hạnh phúc, ta phải gạt đi rất nhiều nước mắt.

Cũng có khi, ta lầm tưởng thứ mình đang có tên hạnh phúc, nhưng hóa ra gột đi lớp vỏ bên ngoài mới thấy thực chất chỉ là nỗi đau đậm đặc.

Hạnh phúc với ta, có lúc như viên kim cương đối với kẻ nghèo. Dành dụm cả đời cũng không đủ tiền mua được. Có khi vô tình nhặt giữa dòng đời tấp nập, bon chen, lại chẳng thể nào giữ lấy để nhìn ngắm cho thỏa thuê, mà vội vàng vàng đem đi đổi lấy những thứ vật chất khác, tầm thường nhưng thiết thực hơn.

Có lúc người ta đứng chờ một chuyến xe hạnh phúc cho cuộc đời mình... hoài mà vô vọng. Chỉ để khi chán nản ra về, mới biết hóa ra đang ở một sân bay, và trên đầu đã bay qua hàng ngàn lượt máy bay mang tên hạnh phúc.

Hạnh phúc vốn xung quanh, chỉ là ta có đủ tầm nhìn để nhận ra đâu là nó hay không.

Khi chia tay một mối tình, người ta thường không bao giờ gọi đó là một mối tình hạnh phúc. Vì nếu hạnh phúc đã không chia tay.

Chưa hẳn đúng, có chắc rằng ở một mối tình sau, thậm chí đã là mối tình cuối, đã chung sống trọn đời, ta cảm nhận vui vẻ như mối tình vừa chia tay?

Hạnh phúc nằm ở khoảng thời gian vui vẻ thực sự mà ta đã có, và nó là quá trình chứ không phải đích đến.

Có lẽ, khi hỏi “Hạnh phúc là gì?” ta nên hỏi lại, “Hạnh phúc với bạn là gì?” thì chính xác hơn.

Hạnh phúc ở mỗi người lại mỗi khác đi, tùy vào mức độ cuộc sống mà họ đang tận hưởng.

Có đứa bé nhà giàu, muốn cha mua cho chiếc xe hơi, đó là hạnh phúc.

Có đứa bé nhà nghèo, muốn mẹ mua cho chiếc xe đạp, đó cũng là hạnh phúc.

Có đứa bé ngồi xe lăn, chỉ ước sao mình có thể tự đi được, đó lại càng là hạnh phúc.

Cá nhân, hạnh phúc khi có được 3 trong 5 điều sau:

- Một gia đình để quay về.

- Một sức khỏe để sinh sống.
- Một công việc để bận tâm.
- Một đam mê để theo đuổi.
- Một con người để yêu thương.

Và cũng câu hỏi đó, “Hạnh phúc với bạn là gì?” thử trả lời coi sao!

Tin nhắn chờ vợ

Tự bao giờ ta ngóng chờ tin nhắn như kẻ khát thèm mưa, như đứa mù muốn ánh sáng, và như con tim khô héo chờ yêu thương.

Chẳng biết lúc nào, tin nhắn điện thoại trở thành thứ công cụ cho nhiều người. Công việc, gia đình, bạn bè, những cuộc vui ngoài luồng, ẩn nấp sau màn hình chờ vắng lặng. Có lần bỏ quên điện thoại ở nhà, thấy lòng nôn nao vô hạn, chỉ mong về nhanh nhanh để xem ta được quan tâm, được bận rộn thế nào, rồi tiu nghỉu khi màn hình chờ vẫn trống trơn, vẫn im lặng như bao lần.

“Em có thể cho anh số điện thoại không?”

Câu nói ấy trở thành thứ tín hiệu cho những cuộc tình chớp nở. Có những thứ, ta chẳng dám nói thành lời, mà muốn mượn tin nhắn để giải bày. Như câu “Mình yêu nhau nhé!” đã bao lâu rồi ta chưa mở miệng nói với người ta, mà chỉ là nằm, ngồi hí hoáy chạm bàn phím soạn tin?

Có kẻ đang chờ để nghe tiếng yêu thương phát ra từ đôi môi mềm... thêm lắc hứ chẳng phải chỉ là một mẫu tin trên màn hình đầy màu sắc.

Trong giọng nói người, ta thấy cảm xúc, lên hay xuống giọng đều làm câu nói khác đi... Van xin hay ra lệnh, yếu đuối hay mạnh mẽ, giọng người cho ta biết chữ tin nhắn kia chẳng thể làm.

Mở đầu cho những ngày hò hẹn, người ta nhắn cho nhau rằng: “Ngày mai em có rảnh không?” để rồi khi yêu thương dần dà phai nhạt, tin nhắn họ gửi cho ta có nội dung khác hẳn: “Ngày mai anh bận rồi!”

Cũng chỉ là tin nhắn thôi mà, vì sao ta đỏ mắt buồn?

Những ngày yêu, điện thoại ít khi nào được nghỉ ngơi trọn vẹn. Có khi ngồi mệt mỏi trong cơ quan với giấy tờ và những cái họp đồng chẳng biết giải quyết ra sao, điện thoại rung và tin nhắn người đến.

“Đây chỉ là một tin nhắn để nhắc cho người nhận tin nhớ rằng người gửi tin đang nhớ đến người nhận tin nhiều lắm.”

Ta mỉm cười, ta thấy đồng công việc trước mắt chỉ còn như mớ bụi bay xa xa.

Có khi sáng nằm lăn dài trên chiếc giường chật hẹp, cảm giác lười nhác chẳng muốn đứng dậy đi làm, tin nhắn người đến như nắng sớm trên má đỏ hồng hây hây.

“Nếu có một điều ước, anh ước rằng mỗi sớm mai thức dậy, gương mặt em là thứ anh nhìn thấy đầu tiên.”

Ngày vì vậy mà dài hơn đôi chút để có chỗ cất yêu thương.

Hay đến khi người và ta ngồi trong rạp vắng, bộ phim tình cảm làm tim nhỏ thổn thức, nước mắt lăn dài, điện thoại lại khẽ rung rung...

“Nếu em khóc, dựa một lúc vào vai anh nhé!”

Sao ngồi sát bên mà người còn soạn tin nhắn, chắc là vì không muốn phá vỡ những xúc cảm trong ta.

Có khi cả ngày người chẳng nhắn cho ta một tin ngắn, để ta nhớ, ta chờ, ta phải lui cui cầm điện thoại gửi tin đi trước, chưa đầy 30 giây sau, tin nhắn của người đã tới.

“Khi anh nhắn tin cho em, có nghĩa là anh nhớ em. Nhưng khi anh không nhắn tin cho em, có nghĩa là anh muốn em nhớ anh...”

Ngày ta yêu, tin nhắn xa gần, ngắn dài làm tình yêu vì vậy mà thêm vẻ lung linh huyền ảo. Để rồi khi yêu thương nhạt nhòa, tin nhắn vô tình lại cào cào tim ta.

Những tiếng chuông báo cứ ít dần theo từng ngày tháng.

Cả ngày ta chẳng thấy người nhắn tin, để đến tối trước khi ngủ, một tin kiểu như, “Chúc em ngủ ngon!” cũng kịp tìm đến, nhưng ngày nào cũng chỉ là một tin nhắn như nhau, đến mức có khi ta tự hỏi, người đã lập trình sẵn để điện thoại tự gửi tin đi.

Rồi cũng chẳng được lâu, tin chúc ngủ ngon cũng mất dạng, người biết chẳng thiếu lời chúc, giấc ngủ của ta chỉ toàn những cơn ác mộng không rõ hình hài bủa vây.

Ta trách, người giải thích rằng do rất bận.

Ta tự hỏi, bận đến mức nào mà không dành được 30 giây để yêu?

Ai đó nói với ta rằng, tình yêu dần kết thúc khi số lượng tin nhắn gửi đi ngày một nhiều trong khi tin hồi âm lại ít đi.

Đến nay ta nghiệm thấy điều ấy chẳng sai.

Ai cũng bận rộn, ngay cả một người đang nằm ngủ vẫn đang bận thờ. Nhưng bận đến thế nào không dành ra được 30 giây nhắn tin trả lời cho một người đang ngóng chờ yêu thương hồi đáp, bận đến tàn nhẫn vậy sao?

Ta biết, chỉ là tình cảm của ta đã không còn sức để giành lấy người ra khỏi 30 giây cuộc đời.

Ta biết, và ta buồn.

Nếu người đã không còn yêu thương, cứ mạnh dạn nói ra, đâu cần viện một lý do ngây ngô nhưng ai cũng dùng như vậy.

“Bận!”

Tất cả mọi lý do, đều chỉ là ngụy biện.

Để rồi cuối cùng, lời chia tay người nói ta cũng chẳng thể nghe, chỉ là nhìn vào màn hình điện thoại đã nhạt nhòa nước.

“Anh xin lỗi...”

Không cần xin lỗi, ta không có nhiều lỗi làm để cho đi. Ta chỉ có yêu thương để gửi tặng.

Những ngày tập sống thiếu người, ta làm quen luôn cảm giác điện thoại không còn rung liên hồi như trước.

Có khi nửa đêm mơ ngủ, ta nghe văng vẳng như tiếng điện thoại vang, bật lên, hóa ra chỉ là tin khuyến mãi từ tổng đài, bực đến mức quăng cái điện thoại vào tường rồi bật khóc ngon lành.

Ta ngây dại quá... yêu thương đã đi qua, có còn chi để ngóng chờ?

Những ngày đó ta thèm tin nhắn đến sợ.

Thèm tin nhắn chúc ngủ ngon.

Thèm tin nhắn chào ngày mới.

Thèm tin nhắn chúc bữa trưa ngon miệng.

Thèm tin nhắn hẹn hò cùng nhau.

Thèm tin nhắn người nói yêu.

Thèm luôn tin nhắn người nói nhớ.

Thèm đến nỗi ta nằm đọc lại từng cái tin nhắn người gọi từ ngày mới bắt đầu làm quen...đọc rồi để đau, đọc rồi để xóa... xóa luôn hình ảnh người trong đoạn đời còn lại của ta.

Ngày đau đó, qua rồi người ạ.

Khi mọi cơn đau chấm dứt, ta bình tâm lại, tự nhủ rằng nếu có yêu lần nữa, sẽ chẳng để tình yêu lệ thuộc vào những tin nhắn vô hồn.

Nếu có yêu, có nhớ, ta sẽ đến gặp, nói từ môi mềm rằng ta đã yêu, đã nhớ thế nào.

Và ta cũng tự nhủ, ai đó nhắn tin cho ta, ta sẽ trả lời sớm nhất có thể.

Rồi khi tin nhắn ta gửi đi ba lần không hồi âm, ta hiểu rằng người đó đã đánh mất chiếc vé vào tim ta.

Cảm ơn người về bài học tin nhắn đã dạy ta.

Hồng đâu như đất Sài Gòn

Sài Gòn lúc nào cũng bí ẩn như cái việc chẳng ai nói rõ vì sao nó tên Sài Gòn. Người đoán già, kẻ đoán non, chỉ là nó vẫn cứ đón hết người đến, tiễn bao kẻ đi.

Hỏi tuổi Sài Gòn, nhiều người kêu 18, trẻ nên đồng đà đồng đánh. Sáng nắng, chiều mưa, trưa trưa buồn buồn là cúp điện.

Nhiều bữa làm về, trời đang còn nắng chang chang tự dưng mưa cái ào, ướt át. Táp vô lề đường, chị chị bán em cái áo mưa nhỏ, chợt giật mình nhớ ra, áo mưa nhỏ còn hai, ba Nghĩa khác.

Mới chợt tay vô cái bao ni lông cỡ bự hình áo mưa thì nghe cái bựt, tét làm hai, chẳng biết trách người ta làm đồ dỏm hay trách bản thân ngoại cỡ.

Chưa hết tức tìm cách về nhà đã thấy trời ráo quánh, hơi đất hầm hầm bốc lên. Bà mẹ chở con trên xe lằm bằm, thời tiết kiể này không bệnh mới lạ, tổ cha nó Sài Gòn!

Ờ! Tổ cha nó Sài Gòn đồng đánh!

Nhiều khi thấy ghét cái thói đồng đà đồng đánh đó dễ sợ.

Mới ban sáng trời hừng đông se lạnh, lẩn dãi lười nhác trên giường quơ quào chẳng thấy cái mền đầu bèn lúi thúi ngồi dậy khép cửa sổ.

Đến trưa, Sài Gòn ớn ả ớn ẻ nắng rót qua song, đang tập trung làm việc cũng phải dừng tay đi tìm chỗ tránh nắng cho khỏi sạm lòng người.

Chiều tối Sài Gòn lại sậm sà sậm sịch lạnh, lạnh để tự dưng nhận cái tin nhẩn chẳng hiểu nói cho ai, “Phải chi có cái gối ôm 37 độ để ôm cho ấm.”

Ghét vậy, chứ xa chừng vài hôm lại nhớ quay nhớ quắt.

Hỏi Sài Gòn bao lớn, người nói lớn, người nói nhỏ.

Lớn cũng đúng, có ai vỗ ngực kêu là đi hết đất Sài Gòn đâu. Với lại, có lúc đi qua đoạn đường cũ, cổ nán thêm một chút, hi vọng gặp lại người xưa... mà người cứ biến biệt, ôm cục nhớ đi về trong cái nắng nồng nàn. Tức thấy sợ, Sài Gòn nó lớn nên người ta lạc nhau.

Nhỏ cũng chẳng sai, bởi có mấy người không muốn mà cứ gặp hoài. Sáng đi làm gặp, chiều tan tầm cũng gặp, mà gặp là tránh. Sợ gặp cái lòng đau nên tránh, chứ nhớ, chứ thương cũng còn một mớ trong lòng.

Hỏi Sài Gòn có cái chi ngon? Thấy Huế có bún bò, Nam Vang có hủ tiếu, Sóc Trăng có bún nước lèo, phở Hà Nội cũng đặc biệt... giận thằng Sài Gòn không biết ăn gì cho riêng.

Có thằng nói, đặc sản Sài Gòn là bụi. Thấy cũng đúng.

Bụi Sài Gòn nó khác lắm, có lần ra Nha Trang, chạy xe máy tà tà 40 cây số, về lau mặt cái khăn trắng bóc, vô Sài Gòn thử, 5 phút chạy xe về bản mặt đen sì.

Mà dân Sài Gòn đứng lạ, ai cũng nói ghét bụi bặm, khói xe, mà tối nào rảnh là chờ nhau chạy vòng vòng, ăn một bụng bụi về ngủ mới ngon.

Bụi Sài Gòn nó bá dai bám dính, sáng xịt đầu nửa chai nước hoa mà chạy xe một chút vào công ty, người đã đầy mùi Sài Gòn. Mà chắc vậy mới thấy đời đúng phong sương, lãng tử đặc trưng của dân Sài Gòn.

Có bầu chọn, chắc Sài Gòn đứng đầu vụ năng động. Nghe lục đục người ta bán khoai lang nướng có lời, là dọc chục con đường đi đâu cũng thơm lừng mùi nướng khoai.

Có đợt món bạch tuộc nướng lên ngôi, vậy là xì xà xì xụp, cảnh người ta ngồi ăn rồi hít hà vì muối ớt cay quá.

Hay như cái món trà chanh, bún đậu tốt ngoài Hà Nội, cũng được người ta bung vào Sài Gòn, bán như đặc sản. Dân chúng lại có dịp tung bừng hưởng ứng. Mà cũng buồn, chưa thấy ngon bao lâu thì đã cùng tẩy chay trà chanh vì nghe đồn hóa chất. Thôi thì cái gì cũng một thời, qua rồi đừng nên tiếc.

Ở Sài Gòn, người ta có thể ăn mặc thật sành điệu, xài laptop hạng sang, ngồi café máy lạnh để gọi một cái đơn xin việc vị trí nhân viên bán hàng.

Và cũng ở Sài Gòn, người ta có thể mặc quần đùi, áo thun, dép lười, ngồi café lề đường, bàn chuyện đang xây cao ốc để cho thuê.

Ở Sài Gòn, cái áo cái quần nhiều khi chẳng nói lên được chi.

Cũng ở cái đất Sài Gòn, người ta bỏ ra 60 phút quý giá của cuộc đời để đứng dòm ngó, chỉ trở một vụ tai nạn giao thông không liên quan đến mình.

Nhưng người ta thường không bỏ ra được 60 giây ngắn ngủi để chờ cho hết đèn xanh, đỏ, thứ mà ảnh hưởng trực tiếp đến mạng sống của họ.

Ở Sài Gòn, cái bận, rảnh nó thường nhập nhòe lắm...

Ở Sài Gòn, người ta nằm trong căn nhà xập xệ chờ giải tỏa bên dòng kênh bốc mùi hôi nồng nặc, đập lên mình ánh sáng xanh ảo diệu từ mớ nhà cao tầng chọc trời bên kia sông chiếu qua. Chắc cũng mơ trọn vẹn một giấc.

Hay cũng ở Sài Gòn, nghe kể có cái xóm chen giữa hai tòa nhà cao tầng, người dân sống chủ yếu nhờ nghề bán nước miếng. Chợt bên này vài câu, bên kia vài câu là có tiền rủng rinh, sống phây phây.

Ở cái Sài Gòn đó, người ta vội vã đến mức đi uống ly café 65 ngàn với bạn bè mà quên đi buổi cơm tối, mẹ từng nói, “ráng vài ngày, mẹ lãnh lương tháng này rồi đưa con đóng tiền học.”

Cũng ở cái Sài Gòn đó, người ta thích sự ồn ào náo nhiệt của quán bar đến mức chẳng màng đến cảnh cha mình đang lặng lẽ ngã lưng trên chiếc xe ôm ngồi chờ khách.

Có người sợ Sài Gòn, sợ xanh mặt, trào đờm. Nghe than, đau lắm, “trước dưới quê, nghèo thì đói, vô Sài Gòn mới biết, nghèo là nhục. Mà nhục thì nó không chết như đói, nó làm con người ta cảm mất mà đi, có khi cả đời chẳng ngẩng đầu nhìn lên nổi.”

Thấy cũng tội, mà thiệt thòi cũng kệt. Chuyện bá tánh, lo chắc hết ngày không xong.

Có người chết ở Sài Gòn, cái kiểu chết chắc không thể chết ở đâu được.

Chiều chạng vạng, tan tằm, đứng nép bên lề đường nhìn dòng người nêch chặt cứng. Tiếng còi xe cứu thương hú liên hồi. Người ta cũng muốn nhích, muốn đi, mà chẳng biết lùi con ngựa sắt vô đâu để chừa đường cho con trâu trắng đang kêu ò em.

Đến lúc kiếng xe hạ, một thanh niên thò đầu ra, tay đập rầm rầm vào thùng xe:

“Mẹ mấy người! Tránh ra cho người ta đi cứu em tui!”

Chắc do kêu mẹ của mấy người tránh, nên “mấy người” vẫn cứ lơ lơ mà đứng, đi cũng hồng hồng biết đi đâu cho được bởi chung quanh len chặt người chặt xe.

Ló ngó nhìn vô, thấy một tóc bạc đang nắm chặt tay tóc xanh nằm trên băng ca.

Chắc chỉ ở Sài Gòn, người ta mới chết vì không tìm được đường nhích.

Dân Sài Gòn nhiều khi thích dọ ý ông trời. Chuyện như mấy ông già dưới chân cầu Nhị Thiên Đường, hay ra cá cược thời tiết. Kiểu như hôm nay tắt nắng mấy giờ, ngày mai có mưa không, đêm mai gió hướng nào. Vậy mà cá cũng lên năm, bảy trăm chứ có ít. Đến lúc mấy bà vợ nháo nhào, hỏi tiền đâu mất mới lí nhí khai nhận, mấy ông chồng đi lo chuyện của ông trời mà sinh bệnh.

Cũng không ở đâu như cái đất Sài Gòn, lòng tin con người bị đem ra thử thách đến tàn tệ.

Bọn con nít 1, 2 tuổi lơ dờ thuốc ngủ được đem cho thuê, nằm trên tay mấy đứa lớn hơn ở ngã tư đèn xanh, đỏ dưới cái nóng 40 độ đổ lửa mướt mồ hôi, mục đích nhận vài ngàn bạc bố trí từ người đi đường qua lại.

Có lần rộ lên chuyện bà mẹ già công con tật nguyên đứng xin ăn ở ngã tư, hay ông già bán me bên vệ đường. Người ta chưa kịp thương thì đã dùng dưng giận vì có người bảo họ chỉ là lừa gạt miếng cơm manh áo hàng ngày.

Hay mấy ngày nay râm ran vụ mấy đứa nhóc nhờ quá giang xe, chở về nhà, dùng ra là cả ổ trăn lột, cướp xe người khác. Tin hay không thì cũng còn tùy, nhưng ắt hẳn lòng người ta cũng dọn lên hoài nghi, đắn đo.

Người ta nói dân Sài Gòn vô cảm, dửng dưng với nỗi đau của đồng loại... Nhưng nhìn lại, để vô cảm như Sài Gòn cũng là kết quả của những lúc niềm tin bị chà đạp dưới gót giày mưu sinh tàn nhẫn.

Nhưng cũng chẳng phải vì vậy mà Sài Gòn không còn điều tốt. Người ta vẫn cứ yêu thương, cho đi mà chẳng mong hồi khứ.

Như chạy xe mấy ngày nóng đổ lửa sôi dầu, thấy bên lề đường thùng trà đá với mấy cái ly ghi rõ, “Nước đá miễn phí.” Bản thân cũng khát khô, muốn dừng lại uống nhưng thôi.

Nghĩ, mình khát bỏ 10 ngàn ra mua chai trà xanh được, để dành nước đó cho mấy người bán vé số đi bộ làm lụi giữa trưa có lý hơn.

Cũng ở cái đất Sài Gòn đó, người ta có thể đi xe tay ga sang trọng, xài điện thoại đắt tiền, nhưng hàng tháng vẫn cố nài nỉ chủ nhà cho nợ thêm vài ngày tiền.

Hay người ta có thể bỏ lại tiền thừa đến hai, ba chục ngàn cho phục vụ quán café để tỏ ra mình là người lịch sự, nhưng sẵn sàng ngửa tay đòi cho bằng được ba chục ngàn tiền mua tô phở cho cô ruột ở nhà.

Sài Gòn, vài người khắc chữ sĩ lên trán đến nỗi chảy hết máu tình thương.

Dân Sài Gòn khó hiểu như chính cái vùng đất họ sống.

Có thể nói chuyện cùng nhau, nhưng chưa chắc đã hiểu.

Có thể đi cùng nhau, nhưng chưa chắc đã thích.

Có thể nắm tay nhau, nhưng chưa chắc đã thân.

Có thể hôn nhau, nhưng chưa chắc đã thương.

Thậm chí có thể ngủ cùng nhau nhưng chưa chắc đã yêu.

Sài Gòn bí ẩn vậy, nên người ta có khi bỏ cả đời để tìm hoài mà không hiểu.

Chuyện Sài Gòn, nói cả đời nhiều khi hồng hết, nên thôi dừng ở đây. Ai muốn thì tự tới Sài Gòn mà coi cho biết!

Ai qua tử biệt rồi sinh ly

Nội bệnh nhập viện, cả đêm ngồi nhìn cánh quạt quay vòng vòng cầu cho mọi thứ an lành. Cũng nhờ thức mà thấy được mấy chuyện làm cứ day dứt nghĩ.

Là lúc chứng kiến một người già trút hơi thở cuối cùng, bỏ lại đời đoạn trường đằng sau. Cô con gái quý bên cạnh, nắm chặt tay bà, khóc mà giọng lạc trong mấy dãy phòng drap trắng:

“Bác sĩ coi giùm! Má em còn khỏe lắm, mới hồi nãy má còn kêu em cho uống nước, còn đòi về nhà với con cháu. Má em không chết được đâu!”

Đến khi người ta chứng minh hi vọng của cô đã mất sạch, mới cầm cái điện thoại lên nhấn số gọi đi.

“Út ơi, má đi rồi!”

Cả dãy phòng bệnh đêm đó tĩnh, lục đục nhìn người ta chuyển xác ra ngoài. Cảnh gia đình thân nhân ôm theo mừng, mừng, chiều gối, không quên quay đầu lại chào tạ từ những người còn ở lại, chạnh lòng.

Mấy người bệnh nhẹ, nhìn theo thương cảm. Những người bệnh nặng như đè lên tâm trí một câu hỏi chẳng ai trả lời cho đặng, “Khi nào đến mình...”

Nhìn lên giường bệnh, thấy nội nằm thêm thiếp ngủ sau liền giảm đau mạnh, mắt đỏ, sống mũi cay. Mới hôm qua, ba nói dối nội, chắc ba cũng đau lắm vì câu nói đó: “Má ráng ăn, mấy bữa nữa khỏe rồi bác sĩ cho về với tụi con...” Nội giận, dứt cháo vào cứ lắc đầu không ăn, đòi về nhà nằm cái giường có nệm quen thuộc mới chịu ngủ. Có ai nói người ta càng già, tính càng trẻ con, giờ mới thấy đúng.

Mấy ngày sau, bác sĩ cho nội về nhà, dặn gia đình chăm sóc, làm theo ý nội, vì với tuổi tác, sức khỏe hiện tại của bà, mọi cuộc phẫu thuật đều chỉ là hoài phí. Nên thay vì càng làm cho bà đau đớn, hãy cứ để bà được làm theo ý mình.

Nhà buồn, nuốt nước mắt vào trong nhưng vẫn làm theo. Những ngày cuối của nội ở nhà, nội đau khiến mọi người đau theo... nhưng rồi nỗi đau chẳng kéo dài nhiều, nội đi nhẹ nhàng, thanh thản sau khi gập mặt được hết con cháu từ phương xa về thăm.

Lúc chuẩn bị đám tang, nhìn cảnh mây tím soạn đồ của nội, ngắt bỏ cái nút áo, thấy đời sao trống trải muôn phần. Một đời người danh lợi, lợi danh, sân si để rồi khi nằm xuống, cả cái nút áo cũng chẳng được mang theo là vậy. Khi sinh ra, đôi bàn tay đưa bé luôn quờ quào, vụng vụng, như muốn gom cả thế gian đầy sân si, ái dục. Đến một ngày khi mất đi, đôi bàn tay thường buông xuôi, trả lại hết những gì còn nắm giữ. Hóa ra sau một kiếp người, cái cầm được để đi về bên kia... chỉ là hư vô.

Rồi thì cũng xong một cái đám tang, căn nhà tự dưng hẫng hụt đi hình bóng một người, như cảm xúc trong lòng cũng thiếu một thứ gì đó chẳng biết gọi tên.

Sự ra đi của nội, để lại trong lòng rất nhiều suy nghĩ. Bản thân đã từng hơn một lần chứng kiến ông bà qua đời, nhưng chỉ đến từng tuổi này, khi đã trải qua biết bao nỗi đau, mới nhận ra rằng, ai đã từng kinh qua sinh ly, tử biệt, mới hiểu được thế nào là nỗi đau...

Rồi mỗi lần đi qua một đám tang, lại tự hỏi, “Cái chết là như thế nào?”

Là nằm xuống, nhắm mắt, ngưng thở và chẳng còn biết xung quanh xảy ra chuyện gì?

Là đau đớn, quặn người vì những giọt nước mắt của người thân muốn níu kéo ta lại với đời?

Hay chết, đơn giản chỉ là chuyển thiên di về miền những linh hồn hội tụ...

Bản thân cũng đã có lúc đứng giữa lần ranh của thở và không thở. Lâu lắm rồi, ở cái ngày nỗi đau tình cảm còn có thể điều khiển được lý trí làm những điều ngậy dại. Lần đó đau... nhưng đáng, vì sau cái đau đó, chẳng còn cho phép ai quyền làm đau mình nữa.

Nhân nói về cái chết, chợt nhớ đến hai người quen cũ, từ nhiều năm trước. Cả hai đều biết bản thân nhiễm HIV.

Cả hai đều biết rằng số ngày còn sống ở cuộc đời của họ là một con số có thể hình dung ra cụ thể. Nhưng cách chờ đón cái chết của họ lại khác nhau.

Một người sợ hãi đến cuồng loạn, lao vào ăn chơi, hưởng thụ vì biết rằng mình chẳng còn sống được bao nhiêu ngày, nên cứ phải tận hưởng những lạc thú còn sót lại ở cõi đời chóng vánh. Tháng rồi, nhà mới làm giỗ cho anh xong, có qua dự, nhìn lên di ảnh, tưởng chừng như mới hôm qua anh em còn trò chuyện cùng nhau.

Người còn lại chọn cách sống khác, trân quý từng ngày mình còn sống và dùng nó để chuộc lại lỗi lầm của những ngày buông bản thân rơi vào vực thẳm. Anh tham gia hoạt động từ thiện, tuyên truyền phòng chống HIV ở thanh thiếu niên để đừng ai rơi vào trường hợp của mình, anh sống trách nhiệm, tự bảo vệ bản thân cũng như những người bên cạnh. Café hôm rồi, anh kể sau 6 năm bệnh tật, đến nay mới thấy cơ thể mệt mỏi hơn xưa, chắc cũng gần đi rồi. Câu cuối anh nói, mắt cười buồn.

Chúng ta, rõ ràng rằng rồi thì ai cũng sẽ chết, bằng cách này hay cách khác. Nhưng biết điều đó, không có nghĩa chúng ta không còn thiết sống. Nếu đã biết bản thân chỉ còn sống được một năm, ta nên sống làm sao để một năm sống của mình bằng mười năm sống của người khác. Sống được như vậy, dù có chết đi, ta sẽ luôn luôn sống trong tim mọi người.

Đôi khi suy nghĩ về cái chết... chẳng phải lúc nào cũng là tiêu cực, bi quan. Đó chỉ là sự chuẩn bị cho một sự thật tất yếu, để ta nhận ra rằng, mỗi ngày ta phải sống nhiều hơn và tốt hơn. Câu này nhận ra sau khi nói chuyện cùng bố già hót tóc dưới nhà. Chuyện của bố, nhiều khi cũng làm người ta phục.

Bố năm nay 74 tuổi, tóc tai bạc trắng, thêm chòm râu dài dài như mấy ông Bụt của chuyện cổ tích, người gầy, không cao. Trước 75, bố đi cách mạng, bị thương ở chân, từ đó đi lại hơi khó khăn, trái gió trở trời là cơn đau hành hạ. Kháng chiến xong thì bố làm nghề hót tóc, đến nay cũng đã hơn 35 năm, tay múa kéo như người ta múa quạt.

Thấy tuổi bố lớn, có lần hỏi, “Sao bố không ở nhà nghỉ cho khỏe, con cháu nuôi, làm chi cho cực?”

Ông cười hề hề nói tinh rui, “Tụi nó có cho làm đâu, mà nằm nhà là tay chân ngứa ngáy, khó chịu, nên quyết tâm đi làm. Làm là để thấy mình còn sống, chứ nằm một chỗ khác nào chết rồi bây.”

“Có bữa thấy bố mất tích đâu cả tháng, làm không có người hót tóc cho con.”

“Tao đi du lịch, qua Campuchia đánh bài với mấy ông bạn già.”

“Dữ dẩn heng!”

“Trước trẻ làm để lo cho nhà, giờ già thì phải tự lo cho bản thân. Ăn chơi một chút cho đời nó sướng chứ mậy!”

“Qua đó bố có đi kiếm em nào để thay đổi hương vị không?”

“Ui mày ơi, tao thì còn sống chứ thằng em tao ngủm rồi... ăn uống gì!”

Bố nói xong cười nhe hàm răng sún mấy cái... sợ chết bằng cách sống như bố, đúng thiệt đáng cho đàn con cháu học hỏi.

Mỗi lần đi làm, bước ra khỏi nhà vào sáng sớm, thường hay mỉm cười, nói với ba mẹ, em gái, những người thân rằng mình thương yêu họ rất nhiều. Có người cho rằng việc ấy là thừa thãi, là sến, nhưng bản thân thấy cần thiết. Vì có ai dám chắc rằng ngày hôm nay ta sẽ gặp những ai, trải qua chuyện gì, và có chắc rằng mình sẽ về được đến nhà chiều hôm đó. Nên hãy lưu giữ những gì ngọt ngào nhất dành cho nhau.

Vì đã biết cuộc đời là cõi tạm, có hạnh ngộ ắt đến lúc phân ly, thế nên ngày nào còn hơi thở, hãy cứ yêu thương, trân trọng những người bên cạnh từng phút giây quá trễ. Để không bao giờ hối tiếc vì sao ta đã chẳng bày tỏ hết khối tình cất trong lòng.

Nỗi sầu nhan sắc!

Ông anh trưởng phòng nhân sự bước ra, cầm xấp hồ sơ tuyển dụng cho vị trí Tư vấn viên quảng cáo phép xuống bàn, phán câu xanh rờn:

- Ngu thì tao còn cứu được, chứ xấu thì thua!

Thấy ông nói câu này đau, mà đúng!

Bây giờ cứ xấu thì coi như con người ta mất đi rất nhiều thứ, nhất là cái quyền lợi được ưu tiên trong cuộc sống.

Có lần bị công an thổi vô, đang đứng loay hoay trình bày lý do, giấy tờ đủ loại, có bạn nữ xinh xinh cũng bị ngoắc vô cùng tội, quẹo trái không bật đèn hiệu. Thấy bạn nữ đứng ổng ổng ẹo

ọ, nói gì đó với anh công an, rồi leo lên xe phóng đi tuốt, chắc mừng đến mức quên luôn bật đèn xe mặc dù đã 7 giờ tối. Thấy thằng nhóc bên này đang đứng nhìn mắt chữ A, mồm chữ O, anh công an già giải đáp thắc mắc: “Tại người ta đẹp, người ta được ưu tiên.”

Hay có lần lên xe bus đi công chuyện, xe chật ních, hết chỗ ngồi chỉ còn chỗ đứng đu dây như khi. Đang đứng lắc lư tận hưởng cảm giác trở về tổ tiên, xe dừng một tốp nữ sinh nhan sắc trên trung bình một chút bước lên, mấy anh đàn ông đang ngồi gấp báo, dừng điện thoại quan sát, rồi lại việc ai nấy làm. Xe dừng lần hai, chỉ có một cô nàng duy nhất bước lên, áo trắng xuyên thấu, váy đen ôm sát, giò xách hồng phấn xinh xinh, nước hoa ngọt đủ cho người ta tiểu đường. Lập tức hai ba tiếng gọi í ới, “Em em, ngồi đây nè em...”

Như công ty, lúc tuyển vị trí Tư vấn viên, dĩ nhiên điều kiện hàng đầu là ngoại hình dễ nhìn, bắt mắt. Chị trưởng phòng nhân sự nghĩ mãi, không biết khiếu thẩm mỹ nhìn gái của mình có bằng các anh không, bèn nhờ đầu ba anh của phòng nhân sự làm chọn lựa, cứ đưa hình ứng viên, hai người chọn thì cho một phiếu hẹn phỏng vấn. Cuối cùng người được chọn vô là một cô bé nghe nói từng đậu hoa hậu cấp trường, khiến mấy anh ú ớ, “Chị phải tuyển con bé này để tạo cảm hứng cho cả công ty.” Thế mới thấy có vài trường hợp, hễ cứ đẹp là không lo bị đói.

Cái quan điểm, “tốt gỗ hơn tốt nước sơn” không sai, nhưng ngày nay thì chưa chắc đúng trong mọi trường hợp. Dĩ nhiên khi gặp một người lạ mặt ở lần gặp đầu tiên, chẳng ai có thời gian hay hứng thú để mà giới thiệu gỗ mình tốt cỡ nào, nhưng chỉ cần nước sơn bóng loáng, không tì vết là đã ghi trước vài chục điểm. Có thể nhiều người phản bác, cho rằng vẻ đẹp tâm hồn mới là điều quan trọng, kiến thức cao siêu mới là điều cần thiết. Nhưng hỏi thiệt, ở 18 giây đầu tiên nhìn nhau, ai đủ khả năng bộc lộ tâm hồn lẫn phơi bày kiến thức! Còn vì sao là 18 giây mà không phải 17 hay 20, đơn giản tại thích số 18, thế thôi.

Có bữa ngồi nói chuyện với ông anh đạo diễn, ông cần tìm một vai gái xấu thật sự để vào vai chính phim truyền hình, mà khổ cái tìm nổi con mắt không ra được cô nào. Dĩ nhiên vào vai chính nên diễn xuất phải tốt, mà diễn xuất tốt thì chỉ có diễn viên, mà diễn viên nhìn đi nhìn lại toàn người đẹp. Ngay như cái hội thi vào Sân khấu Điện ảnh, người ta cũng phải chọn người có nhan sắc, chứ còn hơi hơi có nhan sắc cũng thôi rồi.

Hay như có người nói cái phim Cô gái xấu xí, rõ ràng nói về một cô gái xấu quắc cần câu, mà cũng phải tìm được một người đẹp, hóa trang cho xấu vào vai chính, chứ còn tìm người xấu mà đóng phim thì mơ đi bươi.

Ai mà nói “bề ngoài không quan trọng”, thế là người đó nói dối hoặc là người đó... không có bề ngoài. Bởi rõ ràng trong mấy bài giảng văn hồi phổ thông còn học, thấy cô nào cũng nhồi vào đầu học sinh cái câu, ở đời phải tìm đến cái đỉnh cao nhất là “chân, thiện, mỹ” chữ mỹ trong đó chẳng phải là đẹp thì là gì.

Dĩ nhiên, đẹp ở đây không phải chỉ là cái đẹp bề ngoài, quần áo, gương mặt trang điểm, còn có cả cái đẹp thật sự từ bên trong. Ý là trong tâm hồn chứ không phải trong quần áo nhé. Nhưng ở đây, chỉ đủ thời gian bàn đến cái đẹp lộ lộ bên ngoài ai cũng nhìn thấy, còn cái bên trong từ từ hậu xét.

Nói về cái đẹp, lại phải quy về cái chuẩn của cái đẹp. Mỗi thời đại thì cái chuẩn đó lại thay đổi xoành xoạch, xoèn xoẹt.

Như ngày trước, mắt thì phải to tròn, hai mí... nhưng cái đợt anh “Mưa” bên xứ Kim Chi nổi tiếng, là rộ lên phong trào đi dần mí mắt từ hai còn một cho đẹp như thần tượng. Rồi hồi trước phụ nữ phải gầy nhom thì đẹp, người mẫu cô nào cô nấy cũng như bộ xương trong phòng thí nghiệm. Thế là các cô lo nhịn ăn để ốm, rồi khi kiểu bộ xương di động hết xinh, các cô lại chích mỡ vô người để cho mập lại. Thiệt kỳ công.

Nhưng cũng có nhiều chuẩn đẹp qua nhiều thế kỷ cũng không thay đổi, cụ thể như với cánh đàn ông thì cứ ngực to là đàn bà đẹp!

Chân lý nhiều khi đơn giản, nhưng không phải ai cũng nhận ra, thế nên đàn bà luôn đau đầu về nhan sắc là bởi vậy. Nhiều lúc cái việc làm đẹp của đàn bà chỉ do một mục đích duy nhất, cho đàn ông nhìn. Thế nên các anh làm ơn nhìn vài chỗ khác giùm để đỡ mất công người ta làm cho đẹp rồi phí.

Người ta bảo, không có người đàn bà đẹp, chỉ có người đàn bà không biết làm đẹp. Tới giờ nó biến thiên thành nhiều kiểu, thường nghe nhất là chỉ có người đàn bà làm hoài cũng không đẹp.

Công nghệ làm đẹp giờ phải nói siêu phàm, nhất là ở xứ sở Kim Chi, có đạo trên mạng té ngựa vì mấy cô ca sĩ, diễn viên đẹp lung linh đưa hình gốc lúc trước khi giải phẫu... người ta bắt đầu hoài nghi về vẻ đẹp, rồi cạnh khóc, “Lấy gái đẹp về mà cuối cùng đẻ ra con xấu quắc là hiểu rồi ha...” Đợt đó có cô nghệ danh “Nữ hoàng dao kéo” giận lắm, đập bàn cái rầm, hùng hồn tuyên bố, “Đẻ con có xấu thì cho nó phẫu thuật thẩm mỹ tiếp, lo gì!”

Đừng tưởng đó là chuyện xứ người ta, giờ xứ mình cũng đâu kém cạnh.

Có con bạn thân, nó duy mỹ đến mức lúc nào cũng cảm thấy mình chưa đủ đẹp, và muốn ở mọi góc độ thì mình đều phải “nhìn có vẻ đẹp”. Kiểu như sau mỗi bước chân đi, có thể dừng lại vài giây để nhìn xem ở góc độ này gương mặt đã đẹp chưa, thì nó cũng đã làm. Tiếc cái một ngày không đủ dài cho những việc đó nên thôi.

Mỗi lần café chung, câu đầu tiên ngồi xuống bàn nó không kêu nước, không chào, chỉ hỏi đúng câu: “Ê, hôm nay nhìn tao có đẹp không bây?” mặc dù chán ngán đến tận căn cổ, nhưng cả đám đều phải ờ cho yên chuyện. Lỡ mà có ai trả lời sai chữ ờ, hay chữ ơ không thoát ra ngay mà lập tức sau câu hỏi, nó sẽ bắt đầu tra tấn bằng hàng loạt câu tiếp theo, “Mắt hơi lộ mascara phải không mậy, hay phấn dày quá, hay son tao lem, chết rồi tao nhớ canh kỹ lắm mà...”

Lúc nó vỗ bàn cái rầm, hét lên như Archimedes nói Eureka, cả bọn giật mình, ngơ ngác.

“Tao thiếu cái cảm!”

Vậy là vài tuần sau đã xách hơn chục triệu đi nhét dây gì đó cho cầm hợn ra đôi chút, theo lời nó là “nhìn cho tự nhiên”. Sau đó chụp hình nó đều nghiêng nghiêng mặt để thấy mình đã có cầm.

Nói ra chẳng phải châm biếm, chẳng thấy đáng trách, chỉ thấy phục. Phục vì nó biết mình là ai, biết đâu là điểm mình chưa tốt và dám dùng cảm hoàn thiện bản thân mình bằng mọi cách nghĩ ra.

“Thà tao đẹp nhân tạo còn hơn xấu tự nhiên! Đâu phải mày không thấy nhiều đứa xấu đau nên ế, mất cả tương lai?”

Câu này lại hoàn toàn đồng ý với nó. Nhớ có bà chị, nhan sắc không mặn mà cho lắm, phải thằng chồng vũ phu, nó cho ăn đòn thay com, nhiều bữa thấy xót, kêu bỏ cha cho rồi, chị thờ dài cam chịu.

“Bỏ sao mà bỏ, xấu như chị, ai thèm lấy, giờ cứ coi như chịu đấm ăn xôi, vì có tương lai đấm nhỏ...”

Ừ thì, đúng là đầu tư nhan sắc là đầu tư cho cả... tương lai!

Chuyện nhan sắc, nói mấy ngày hồng hết, mà ác cái càng nói càng buồn vì nhan sắc mình cũng dạng tầm trung trung xuống dưới...

Thôi thì ráng tự an ủi bằng câu, nó đẹp hơn mình thì dĩ nhiên mình xấu hơn nó, cũng là mình đã hơn.

Đúng là ngàn năm ôm một nỗi sầu tên nhan sắc!

Thương lắm một mối tình xa

Thường khi yêu, chúng ta luôn muốn được cạnh nhau để tận hưởng từng phút giây hạnh phúc nhưng đâu phải ở đời mọi chuyện đều như nguyện. Có những lần duyên đưa phận đẩy, khiến ta yêu một người cách xa muôn trùng khơi. Gần, có thể là vài trăm cây số, kẻ Bắc, người Nam, xa thì lại phân chia bởi một đường biên giới, cách nhau nửa vòng trái đất.

Chuyện xưa cũng đã có ghi lại, như chàng Ngưu Lang cùng cô Chức Nữ, người trên trời, kẻ ở trần gian, mỗi năm nhờ đàn quạ xây cầu Ô Thước để hạnh ngộ cùng nhau một lần. Thảng hoặc trong muôn ngàn kiếp đời, phải chăng có lần Chức Nữ đã hỏi, “Nếu duyên số trở trêu, sao cao xanh còn cho ta gặp mặt...”

Và cũng chẳng cần đến Chức Nữ, bản thân ta đôi lần đã tự hỏi điều đó khi lỡ vương vào một mối tình vạn dặm.

Hình như ở hai khoảng trời cách biệt, ngày bên này là đêm bên kia, lòng người ta có nỗi cô đơn chẳng giải bày cùng ai. Người nói, “Bên đây chỉ đi làm rồi về ôm máy tính, chẳng dám đi đâu, chẳng dám gặp ai để tâm sự...” Có lẽ vì vậy người tìm đến ta.

Ở khoảng giao thoa của cô đơn, tuyệt vọng, chúng ta tìm thấy nhau.

Những câu chuyện vô thưởng vô phạt của cả hai người về cuộc sống, về gia đình, về công việc cứ vậy mà kéo ta nhích gần lại cùng nhau. Đến cả cái ngày ngập ngừng, ta nói một câu, “Mình làm người yêu nhau đi nhé, để có chuyện rồi chia tay như người ta cho vui...” Người bật cười, im lặng một chút rồi biến mất. Ta lạnh lòng tự hỏi, người từ chối ta sao?

Điện thoại reng, số từ phương xa lắm, “Muốn nghe chính miệng người ta nói ra...” Ừ thì nói lại, rồi lại cười òa, cười xong mới chịu gạt đầu đồng ý. Giọng vọng về từ mấy ngàn cây số, mà cứ ngỡ như cạnh bên.

Ngày đó yêu, tình yêu xa nhưng sao đẹp lạ. Có giấc mơ nào, ước làm sao để trái đất như một trang giấy học trò, chỉ cần gấp đôi là hai phần nửa có thể gặp nhau.

Có lần người hỏi, yêu xa vậy mệt không? Dĩ nhiên là sẽ mệt, vì mang trong mình một nỗi nhớ quá lớn.

Có lần người nói, nếu yêu một người ở cạnh bên, tình yêu đó là một phần, thì yêu một người ở xa, tình yêu đó phải đủ mười phần.

Chín phần còn lại. Ba phần cho nhớ. Ba phần cho tin. Ba phần cho chờ.

Người hỏi ta làm được chẳng, ta nói sẽ làm được nếu làm cùng người.

Có những ngày mùa đông bên kia, tuyết rơi trắng cả mảnh vườn con con, người co ro, bật hình ảnh cho ta coi đang cuộn tròn trong chăn, câu người nói làm lòng ta se thắt... “Phải chi có ai đó nằm cạnh bên, ôm cho đỡ lạnh.”

Có những ngày mùa mưa này, đứng trú mưa dưới mái hiên nhà xa lạ, ta chụp tấm hình, gởi sang cùng lời chú thích... “Phải chỉ có ai đứng cạnh bên, cho mượn tay, nép vào nhau một chút tim hơi ấm.”

Xa vậy mà cũng yêu, yêu vậy mà vẫn phải xa...

Người hỏi, ta chờ được bao lâu, câu trả lời của ta bao giờ cũng chỉ là, “Không biết.”

Thật, ta không biết tình yêu trong mình đủ lớn để bay qua những đoạn đường vạm vỡ hay không. Hay ta sợ tim mình chẳng còn chỗ chứa nỗi nhớ ngày càng quá lớn. Ta chẳng biết gì cả, ngoài chuyện yêu người.

Hai năm dài ta cùng nấu nồi canh tình yêu bằng thứ mật ngọt từ ngữ, bằng chút vị mặn của nỗi nhớ, bằng cả đắng cay của hờn giận. Mãi miết nấu, đến khi nhìn lại, nồi canh tình yêu của ta cạn khô nước tự bao giờ.

Người khê khàng đề nghị, “Dừng lại nhé”, ta gật đầu, dù lòng còn thương, còn yêu vô hạn. Nhưng ta biết, đó là cách tốt nhất để ta và người còn có thể chào nhau nếu một ngày hạnh ngộ.

Hai năm sau quyết định dừng lại, ta gặp người trên con đường vắng trước sân bay. Còn nhớ trước khi về nước, người hỏi, “Có thể đón nhau như hai người bạn?” và ta đã ra đón người về quê hương.

Ngồi trong quán café nhiều lần kể nhau nghe, câu chuyện nói ra, phảng phất hương quá khứ, cuối buổi hôm đó, câu chào của người khiến lòng ta bồi hồi, “Chỉ tiếc là đến nay, khi cùng nhau ngồi trong quán café này, chúng ta đã chẳng thể là tình nhân.”

Có lẽ trong tất cả những cảm giác yêu của đời ta gộp lại, mỗi tình xa cùng người sẽ làm ta nhớ mãi. Nó chưa hẳn là hoàn hảo, nó chưa hẳn là đẹp nhất, nhưng nó là mối tình giúp ta hiểu được giá trị của niềm tin và sức mạnh của chờ đợi.

Trước ngày người về phía bên kia màu nắng, ta cùng nhau đi xem một bộ phim cổ trang xưa cũ, chuyện rắn trắng thành người, lỡ phạm tình duyên rồi cả đời bị giam trong bảo tháp. Chuyện phim chẳng mới, duy chỉ bài nhạc phim làm ta lẫn người chạnh lòng...

Trăm năm rồi lại trăm năm,

Chỉ cần người hứa sẽ về, ta sẽ đợi.

Vì người mà sống là thề nguyện của ta.

Mất người, ta sợ chẳng còn chi để mất,

Chỉ cần hạnh phúc, yêu nào có gì sai,

Gông xiềng thời gian chẳng làm ta nhu nhược.

Kiếp lai sinh này... xin người hãy vì ta chờ đợi.

Gió hôm đó lạnh lắm, người hôm đó ngồi cạnh mà cứ như tận muôn trùng. Thì ta mất người, chỉ thương hoài cho một mối tình xa.

Nếu đang cầm hòn đá nặng 1kg trên tay, được hỏi: “Hòn đá đó nặng cỡ nào?”

Chắc hẳn bạn sẽ trả lời rằng nó nặng 1kg.

Nhưng thực ra, hòn đá đó nặng ra sao còn tùy thuộc vào ta đã cầm nó trong bao lâu.

Nếu chỉ vừa mới cầm lên rồi bỏ xuống, sẽ chẳng cảm nhận được nó nặng thế nào.

Nếu đã cầm 1 tiếng, nó sẽ nặng hơn. Và nếu đã cầm suốt 1 ngày, đôi tay ta sẽ mỏi nhừ.

Ở đời cũng vậy, giá trị, sức nặng của nhiều thứ đôi khi không tùy thuộc vào bản chất của nó mà tùy thuộc vào thời gian ta đã nắm giữ nó trên tay.

Sẽ có lúc, ta phải chấp nhận bỏ đi vài thứ, chỉ để cảm thấy rằng, đáng lý đã phải bỏ đi sớm hơn.

Cổ tích tình yêu

Để anh kể em nghe, câu chuyện cổ tích về tình yêu ngàn năm trước.

“Ngày xưa rất xưa đó, xưa lắm rồi, khi mà Adam và Eva vừa mới được sinh ra trên trái đất. Khi ấy, họ sống cùng nhau rất vui vẻ và hạnh phúc trên thiên đường, dưới sự bảo vệ của Thượng đế và các thiên thần tổng quản. Đó là lúc câu chuyện này xảy ra.

Đọa thiên thần Lucifer, vì lãnh đạo đội quân chống lại Chúa Trời nên bị đày xuống Địa ngục tăm tối. Từ đây, ông ta đổi tên thành Satan và bắt đầu thực hiện công việc chống phá lại những gì Chúa gây dựng nên và mục tiêu đầu tiên chính là Adam và Eva, hai đứa con cưng của Chúa.

Một ngày nọ, Satan nhập linh hồn mình vào thân xác một con rắn và trở lại thiên đàng. Nó tìm đến Eva, dẫn dụ cô đến nơi để trái cấm trong vườn Địa đàng, đó là thứ trái mang đến cho con người Tri thức, để nhận ra rằng thiên đường họ sống thực chất chẳng phải là nơi hoàn hảo nhất. Sở dĩ con rắn tìm Eva vì nó biết phụ nữ bao giờ cũng dễ bị lôi kéo, nhẹ dạ, mềm lòng, cả tin hơn.

Bị những lời nói của Satan (bây giờ đang trong hình hài con rắn) làm cho thích thú, Eva dẫn Adam vào vườn Địa đàng, tìm đến trái cấm. Trái cấm có hình dạng của một quả táo chín đỏ mọng. Khi hai người vừa nếm được hương vị đầu tiên của trái cấm thì Chúa phát hiện ra, Người rất giận dữ, hét lên: “Hai con là người ta tin yêu nhất, vậy mà cũng làm ta thất vọng...”

Với tiếng hét đó, Thượng đế vung tay đập mạnh con rắn, làm cho xương trên người nó vỡ vụn ra và cũng từ đó, loài rắn phải đi uốn éo trên đường chứ không thể đi thẳng như trước kia được nữa. Nói đoạn, Chúa buộc Adam và Eva ra khỏi thiên đàng, bắt họ phải xuống hạ giới chịu những vui buồn, khổ đau, bệnh tật và cả cái chết, những thứ chưa bao giờ xuất hiện ở chốn thiên đường. Từ đó, loài người bắt đầu xuất hiện trên hạ giới.

Vậy còn số phận của trái cấm thì sao? Có ai biết?

Khi nghe Thượng đế hét lên, Adam hoảng hốt, vứt trái cấm đi thật xa, làm cho nó văng xuống hạ giới trước cả hai người. Nhưng tiếc thay, vì văng mạnh như vậy trái cấm bị vỡ ra làm hai mảnh và nằm ở hai nơi cách xa nhau.

Bây giờ ta gọi một nửa là anh, một nửa là em nhé.

Khi anh tỉnh dậy, nó thấy mình cô độc và lẻ loi biết bao khi không còn em bên cạnh. Và rồi nó biết mình sẽ không thể nào sống mà không có em. Từng cơn gió lạnh thốc qua làm anh run rẩy, nó biết không chống thì chầy, nó sẽ rữa nát. Thế là anh quyết định phải đi tìm em, dù cho phải trải qua bao nhiêu hiểm nguy, muôn trùng xa vợi.

Anh đi trên đường dài, qua nhiều đoạn đường đá, làm cơ thể trầy xước, nhưng vẫn nhất quyết đi cho bằng được. Qua nhiều cánh đồng, nhiều đồi núi cao, nhiều thung lũng hẹp. Mặt trời trên cao cũng bớt chút nắng để anh không thấy mệt. Cô mây đôi lần cũng ghé xuống che bóng mát cho anh nghỉ ngơi. Bắc gió thì thoảng thổi vài làn hơi giúp anh lặn lên một đoạn đường dốc. Vạn vật giúp anh tìm em. Nhưng tìm hoài vẫn không thấy em đâu...

Một ngày nọ, khi anh đã mệt mỏi, niềm tin bắt đầu lung lay, ý chí cũng dần phai phôi thì anh gặp được một nửa, nhưng lại là một nửa quả cam. Cam hỏi, “Anh đi đâu đó?”

“Tôi đi tìm một nửa của mình.”

“Tôi cũng chỉ có một nửa, hay anh hãy ở cùng tôi đi.”

Thế là anh ghép vào ở cùng. Thời gian đầu tiên, mọi chuyện cũng khá tốt đẹp, chúng chung sống bình yên cạnh nhau. Nhưng rồi, anh bắt đầu nhận ra rằng cam không thể nào sống với mình mãi được. Không như táo, cam có vị chua. Cam lúc nào cũng muốn giữ anh kè kè bên mình, không cho rời xa nửa bước. Cam nói vì sợ mất anh, nhưng anh biết đó là cam ghen, vị chua đó là vị của sự ghen tuông. Anh bắt đầu nhớ tới em. Thế là anh quyết định sẽ rời xa cam và tiếp tục đi tìm em.

Anh lại lặn đi, lặn đi bao nhiêu ngày dài, đêm ngắn, qua nhiều mùa xuân hạ thu đông. Qua luôn những ngày trời đầy lá rụng, qua những ngày bông tuyết bay bay, qua cả những ngày trăm hoa đua nở, qua cả những ngày mưa lất phất rơi. Rồi anh lại gặp một nửa của nho.

Anh lại thử cùng nho chung sống, và cũng như với cam, sau thời gian đầu tiên khá tốt đẹp, anh nhận ra rằng nho hoàn toàn không hợp với mình. Anh phát hiện ra, đằng sau vị ngọt của nho là một vị chát khó tả. Thêm vào đó, nho quả nhỏ so với một nửa quả táo là anh. Anh phải che chở và làm tất cả mọi chuyện cho nho. Anh cho nho tất cả những gì mình có, trong khi nho chỉ biết đến mỗi bản thân mình. Đó là vị chát, sự ích kỷ, chỉ muốn nhận mà không muốn cho đi.

Anh lại đi tiếp trên con đường tìm em. Trước khi đến đích, số phận lần nữa để anh gặp dưa hấu. Anh và dưa hấu lại ghép chung cùng nhau. Dưa hấu ngọt ngào, tươi mát, không có vị chua, không có vị chát. Dưa hấu lớn hơn nên luôn che chở, bảo bọc anh, cho anh rất nhiều mà không cần nhận lại.

Thế nhưng, anh nghĩ, “Rồi sẽ đến một ngày, dưa hấu sẽ bỏ đi như mình từng bỏ nho.” Sự tự ti ngày càng lớn, nuốt chửng bao nhiêu suy nghĩ khác trong anh, khiến lúc nào anh cũng không vui, mặc cảm như một kẻ chỉ ngồi chờ ban ơn, bố thí. Và anh lại nhớ em đến quay quắt, thế là lần nữa anh đi. Lần này, anh nhất định sẽ không ở chung với một ai khác ngoài em mà thôi.

Đã bao ngày dài, đoạn đường dài cô đơn mình anh bước... đến một ngày khi nỗi nhớ lớn dần thành tuyệt vọng, anh gục ngã trên đường tìm về em.

Qua một khu vườn khô cằn sỏi đá, anh nằm xuống nghỉ, bao nhiêu sức lực như bay mất khỏi cơ thể, mệt mỏi đến mức không còn gắng gượng để nhìn xung quanh. Một cơn mưa lớn rơi rưng từ trời, gió bần bật đuổi nhau. Anh thiếp đi và từ từ mất dần cảm giác...

Trong giấc mơ chập chờn nửa tỉnh nửa mê, anh nghe một giọng nói thân quen, rồi vị ngọt và hơi ấm đã từ lâu không gặp... cố chút sức tàn mở mắt, anh nhìn thấy anh đang ôm chặt anh vào lòng.

Ra là bấy lâu nay, khi không có anh bên cạnh, em cũng đã mãi đi tìm anh khắp nơi. Ta cứ mãi tìm nhau, để rồi chỉ khi một người dừng lại mới có thể gặp. Định mệnh là thế sao?

Cơn mưa ngưng rơi từ lúc nào. Mặt trời nhẹ nhàng gởi tặng chút nắng để anh và em cùng sưởi ấm. Cảm động trước tấm lòng, tình cảm của hai nửa quả táo, Thượng đế dùng quyền năng của mình để hàn chặt vết tách đôi ngày trước, đồng thời, Người cũng chọn trái cấm làm biểu tượng của tình yêu thăng hoa và hòa hợp. Ấy vậy mà đến ngày nay, chúng ta vẫn luôn được dạy rằng, khi tình yêu đến một ngưỡng nhất định, con người ta sẽ được cùng nhau ném trái cấm.

Khi sống cùng cam, nho, dưa hấu, một nửa trái cấm đã mang trong mình chút vị chua, vị chát, vị ngọt ngào... cũng như trong tình yêu, sẽ có chút ghen tuông, ích kỷ, và có cả bao dung, vị tha lúc cần thiết. Có thể đôi khi những việc không hay trong tình yêu làm nó rạn nứt, chia lìa, nhưng với tình yêu đích thực, một nửa duy nhất mà Thượng đế đã an bài cho mỗi người, thì tình yêu sẽ luôn luôn bền vững, vì vốn “sự gì Thiên chúa đã kết hợp, loài người không được phân lý.”

Tình yêu cơ bản giống như một phép thử, để đến được đáp án cuối cùng, chúng ta phải chấp nhận những lần thử và sai. Cái sai có khi làm ta nản lòng, nhưng vẫn tiếp tục thử vì nhu cầu tìm được đáp án luôn là cần thiết.

Sẽ có lúc chúng ta cảm thấy cô đơn đến cùng cực, nhìn bao người tay trong tay, lòng dâng lên nỗi buồn không nhẹ. Nhưng hãy tin rằng, ở đâu đó trên thế gian này vẫn có một người chờ đợi, tìm kiếm ta, và đến một ngày ta sẽ gặp nhau, như hai nửa trái cấm vẫn tìm nhau dù muôn trùng sóng gió!

Luận đàn bà

Chẳng biết từ lúc nào mà cụm từ “tính đàn bà” luôn được dùng tặng cho một thằng đàn ông không đúng chuẩn đàn ông. Nói nôm na thì cứ hễ đàn ông mà nói nhiều, nhỏ nhen, ích kỷ, so đo... thì đều được tặng cho cái chữ “đàn bà”.

Rõ ràng trong lịch sử ghi lại, đã không ít người đàn bà được vinh danh trên lịch sử, từ nữ hoàng, đến thủ tướng, từ nữ tướng đến anh hùng... nhưng đàn bà vẫn cứ ngàn đời bị cho là không tốt. Ừ thì cánh đàn ông sẽ bảo, số trường hợp nổi trội kia chỉ là cá biệt, còn phần nhiều vẫn là xấu xa. Rõ ràng người ta lờ đi, lảng tránh, sợ hãi khi nhìn nhận rằng một con đàn bà có thể hơn mười thằng đàn ông gấp bội.

Một thằng đàn ông nói nhiều, người ta kêu nó là đàn bà. Còn một con đàn bà nói ít, họ gọi nó là con câm!

Vậy chung quy... con đàn bà là thế nào?

Theo kinh nghiệm non nớt của bản thân cùng những gì chứng kiến, con đàn bà cơ bản nhất sẽ phải làm những việc sau.

5 giờ sáng, con đàn bà lồm cồm tỉnh giấc, trong khi thằng đàn ông vẫn ngáy o o trên giường, rồi thì bắt đầu chuẩn bị tập võ, quần áo, lo buổi ăn sáng cho chồng con. Thằng đàn ông thì ngủ dậy, ngồi nhàn nhã ăn sáng, đọc báo, lâu lâu vỗ đùi cái đét vì biết đội banh mình thích tối qua bị loại, xoay qua căn nhắc đàn bà sao đồ ăn hôm nay hơi mặn. Xong xuôi, đàn bà ngồi ăn qua quýt cho qua bữa rồi lại ào đến công ty làm việc. Tranh thủ đứng trong thang máy nhìn lại nhan sắc đàn tàn phai.

Việc của con đàn bà ở công ty ai dám nói ít hơn cánh đàn ông, có khi còn nhiều gấp bội. Vừa ra khỏi đồng việc cao như núi, con đàn bà lại tất tả đi đón con về, nháo nhào vào bếp nấu cho kịp bữa cơm tối, dọn dẹp nhà cửa, tắm cho con, cho nó học bài rồi chờ đàn ông về nhà ăn cơm. Thấy trễ quá chưa về, đàn bà nhắn tin vẫn không hồi âm, lo lắng nên gọi điện thoại thì khóa máy... bôn chồn cả đêm không yên nhưng vẫn phải dối con là ba đi công chuyện để nó vào ngủ trước.

Đàn bà ngồi chờ mòn mỏi như cây kim giây quay hoài không nghỉ, hỏi đời mình cứ như cái vòng bắt tận đó sao, có khi nào đến lúc nhắm mắt xuôi tay thì mới dừng lại? Tàn nửa đêm thì thằng đàn ông mò về, người nồng nặc mùi rượu, phảng phất trong đó có cả mùi nước hoa xa lạ. Đàn bà cũng nuột buồn, vớt sầu mà diu đàn ông vào giường, thay đồ, lau người cho nó. Chờ cho đàn ông ngủ say, rồi ra ngoài ăn chén cơm nguội lạnh chan nước mắt... Đàn bà là vậy đó, đàn bà ơi!

Đàn ông có thể đi bất cứ nơi đâu, gây ra bao nhiêu lỗi lầm, để rồi khi quay về nhà, chỉ một câu xin lỗi chưa chắc thật lòng, một lời hứa cha chắc làm được, thì đàn bà đã phải nuốt nước mắt mà thứ tha, bởi cái lý lẽ giữ cho gia đình hạnh phúc, giữ cho con còn cha, giữ cho nhà êm ấm. Đàn bà là vậy, cái lẽ thứ tha, cái đạo gia đình lúc nào cũng đặt để trên đầu mà thờ cả kiếp.

Là vị tha hay ngu ngốc... Là yêu thương hay cả tin khờ dại...

Người ta không thích đàn bà, luôn đặt đàn bà ở vị trí thấp có lẽ bắt nguồn từ sự cả tin, nhẹ dạ của đàn bà mà gây nên tội. Nếu ngày xưa đàn bà không nghe lời con rắn, dắt đàn ông đi ăn trái cấm thì có lẽ đến nay người ta sẽ còn sống ở miền hoan lạc.

Đó là cái tội lỗi đàn bà!

Cái tội lỗi đàn bà mấy ngàn năm trước kéo dài cho đến tận mấy ngàn năm sau không xử sao cho hết. Như có đợt cô chân dài nào đó rất được trọng vọng lộ ra mớ ảnh chụp cảnh quần quýt cùng bạn trai không mặc đồ. Vậy là báo chí bắt đầu lôi cô ra như thể đấy là cái điều kinh tởm nhất một người đàn bà có thể phạm phải. Thử hỏi, bao nhiêu người trong cả cái cuộc đời dài đằng đẵng này không một lần quan hệ dục tính?

Cái tội lỗi đàn bà kia, phải chăng chỉ là quá tin vào người đàn ông nằm cạnh mình, để ghi lại cảnh yêu thương mà không ngờ có lúc nó biến thành con dao sắc nhọn cắm vào tim. Ừ, tội lỗi lắm đàn bà ơi!

Với đàn ông, đàn bà đóng cả năm vai trò, là vợ, là mẹ, là bạn, là người tình và là người làm không công.

Đàn bà là vợ đàn ông, sinh con cho đàn ông là điều hiển nhiên. Đàn bà là mẹ đàn ông, chăm sóc cho đàn ông từng miếng ăn, giấc ngủ như con trai mình. Đàn bà là bạn đàn ông, sẵn sàng nghe nó tâm sự chuyện đời, chuyện việc, đàn bà là người tình muôn năm, để dìu đàn ông lên những cao trào của nhục cảm, cũng dĩ nhiên đàn bà lắm lúc là người làm không công, dọn dẹp, nấu nướng, giặt ủi quanh năm mà chưa bao giờ nhận lương.

Viết truyện ngắn, vẫn luôn xây dựng hình ảnh đàn bà vùng vẫy để thoát khỏi cái kiếp đàn bà mà xã hội đặt để. Đàn bà hút thuốc mạnh mẽ, độc lập nuôi con, sẵn sàng lên giường với thằng đàn ông mình thích, sẵn sàng đá nó xuống khỏi giường nếu không làm mình thỏa mãn.

Vậy mà đến cuối cùng, đàn bà cũng phải thồn thức trên vai đàn ông lúc yếu đuối nhất. Phải chăng cái bản chất sâu thẳm nhất của một con đàn bà vẫn là khát khao được khóc trên khuôn ngực vuông của bọn đàn ông?

Có con bạn thân là gái nhưng ai cũng bảo “tính đàn ông”, tách bạch rõ ràng, nó cũng luôn nói bản thân chẳng muốn sinh con hay ở nhà tề gia. Chồng thì cần cưới, nhưng làm vợ lại không muốn làm. Nghĩ thì ca này cũng khó, chuyên lên tuyến trên chắc giải quyết cũng không xong. Đàn ông để nó yêu cũng phải thuộc loại khó tìm. Mà trong đám, lại thương và lo cho nó nhất, cứ

nhớ hoài mấy câu ngày xưa nội nói, “Đàn bà mà tính đàn ông, cả đời kiếp sống long đong lận đận con ơi.”

Bữa đọc được tài liệu về Tính nữ thiêng liêng, thấy người ta nói chẳng sai.

Dù là đàn ông hay đàn bà, thì trong 9 tháng đầu tiên hình thành nên cơ thể, người ta vẫn phải sống trong một môi trường thuần chất nữ, là tử cung người mẹ. Khi ra đời, đứa bé cũng phải vục mặt vào ngực người phụ nữ để lấy những dưỡng chất ban đầu hình thành cơ thể. Đàn ông, cũng là từ máu thịt đàn bà tạo nên.

Vậy đàn ông vì sao là phái mạnh? Cái mạnh chắc chắn không thể tính vào cơ bắp, vì giờ nữ lực sĩ cũng chẳng ít.

Như đã nói ai sinh ra cũng đã phải sống trong môi trường thuần chất nữ thiêng liêng, nên cái mạnh của đàn ông là có thể chống lại được chất nữ còn ăn sâu trong tâm thức để trở thành đàn ông đúng nghĩa.

Thế nên đàn ông khi khinh thường đàn bà, làm ơn hãy nhớ rằng mình đã phải vất vả cỡ nào để chống lại chất đàn bà trong mình nhé.

Đàn ông đàn bà cơ bản là khác nhau và chẳng bao giờ hiểu hết về nhau. Mà có lẽ do vậy nên lúc nào cũng bí ẩn trong mắt nhau, để rồi lao vào nhau mà tìm hiểu, mà khám xong rồi phá... thế nên chuyện đàn ông, đàn bà, vài trăm năm kể cũng chả hết.

Chung quy, xét về mặt nào, đời đàn bà cũng khổ hơn đàn ông. Mà cái khổ nhất, nhiều khi lại là chọn nhầm thằng đàn ông cho đời mình.

Có một ngày Sài Gòn cúp điện

Sài Gòn ngày cúp điện.

Đám con nít trong nhà lòi bộ cờ tỷ phú đóng bụi ra ngồi chơi, đồ xí ngầu leng keng, hỏi nhau, “Ê, đường Nguyễn Huệ mắc nhứt Sài Gòn hả mậy!?” , lát cãi nhau ỏm tỏi.

Sài Gòn ngày mất điện.

Đám trẻ trong xóm ào ra sân, bu quanh bà giáo già 73 tuổi, nghe bà kể mấy câu chuyện ma da, ma trời, ma xó, mấy bài học quả báo nhãn tiền lồng trong câu chuyện khơi khơi làm lũ trẻ vừa sợ vừa mê.

Sài Gòn ngày cúp điện.

Thằng bạn thân nhào qua tận nhà rủ, “Lên quận 2 thả điều mậy! Gió mát lắm!” TGói nơi chen chúc lắm mới không dễ điều vương dây.

Sài Gòn ngày cúp điện.

Người yêu chạy qua kêu đi ăn tối cùng, nói “Em yêu anh nhiều lắm”, câu mà trước giờ chỉ được nhìn thấy trên màn hình điện thoại.

Sài Gòn ngày cúp điện.

Đám bạn thân rủ nhau đi quán café, lâu lắm rồi nói chuyện rôm rả vì pin điện thoại còn dưới 10%, không ai dám dùng.

Sài Gòn ngày cúp điện.

Ba với mấy chú pha âm trà, kể chuyện ngày nội còn sống đã cực khổ thế nào để nuôi lớn anh em... Cô ngồi cạnh bên, lần tay lật mấy tấm hình ngày nội tươi cười móm mém, may mà tấm hình bọc nhựa, không cũng đã nhòe nhoẹt.

Và rồi Sài Gòn chợt có điện.

Đám trẻ bu vào máy tính đánh game online.

Con nít ru rú trong nhà xem hoạt họa.

Bà giáo già cô đơn trong khoảng sân hẹp.

Thằng bạn châu đầu vào thị trường cổ phiếu.

Người yêu gửi tin nhắn “Em nhớ anh.”

Quán café ồn ào đến mức đám bạn lại mở điện thoại nhắn.

Ba và mấy chú tập trung vào ti vi coi phim hành động.

Hình như lâu lắm Sài Gòn mới có một ngày cúp điện...

Hoa rơi hữu ý

Một câu chuyện cho những mối tình dang dở... dù yêu thương nhưng vẫn không thể ở cùng nhau...

Ngày xưa ngày xưa, xưa lắm rồi, khi mặt đất chưa tồn tại sự xuất hiện của loài người và khi đó vạn vật có thể nói chuyện cùng nhau bằng một thứ ngôn ngữ chung được gọi là mật ngữ thiên nhiên.

Ngày đó, mặt trời là con của mẹ Thiên nhiên, ngự trên đỉnh núi cao nhất trái đất, ngày ngày theo lời mẹ, gởi vạt tia ánh sáng xuống mặt đất, giúp cho vạn vật sinh trưởng. Có một loài hoa dại nhỏ bé, không tên. Hoa vàng tươi, cánh hoa mỏng manh đung đưa theo gió. Đặc biệt, hoa có hương thơm ngào ngạt, dù cách xa vạn dặm vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Hoa ngày ngày tắm mình trong ánh sáng từ mặt trời đem tới, vô tư như thiếu nữ mười tám. Hoa đâu biết mặt trời từ trên cao cũng cảm nhận được hương thơm từ hoa rồi đem lòng yêu thích. Cứ vậy, ngày ngày chúng trao nhau tình cảm trẻ dại qua tia nắng, mùi hương, cái kiêu như “tình trong như đã mặt ngoài còn e.”

Từ đằng xa, còn một người cũng yêu hoa, nhưng lại chưa dám thổ lộ, đó là nước. Nước cũng như mặt trời, là người mang đến sự sống cho vạn vật, nhưng lại âm thầm hơn khi len lỏi qua từng mạch ngầm. Nhìn thấy mặt trời đối xử với hoa tốt đẹp, nước biết nếu không thổ lộ sẽ là kẻ chậm chân.

Vậy là cùng lúc, hoa được cả hai người nói yêu thương mình. Cả hai đều là những người tốt, đều quan trọng với cuộc đời hoa, làm sao hoa có thể lựa chọn trong tích tắc.

Những ngày sau, hoa băn khoăn, chẳng còn vui vẻ đắm mình trong ánh nắng như trước, cũng chẳng còn muốn gặp nước để nói chuyện, sẻ chia.

Thấy tình hình đó, nước và mặt trời nói chuyện cùng nhau, cãi nhau ỏm tỏi để rồi đến cuối cùng, nước buông lời thách thức, “Mày nói yêu hoa, có chắc mày đến được cùng hoa?”

Sáng ngày hôm sau, cả dương gian đỏ rực như tận thế. Mặt trời quyết định xuống thật gần để được ở cạnh hoa. Hoa biết chuyện có người vì mình mà dám làm chuyện cãi lại ý mẹ thiên nhiên, nên vội chạy đến bên mặt trời. Chỉ tiếc là chưa đến gần được thì cả cơ thể đã bùng bùng bốc cháy, đau đớn đến ngất xỉu. Vạn vật héo khô cùng hoa. Mẹ thiên nhiên giận dữ, bắt buộc mặt trời trở về ngọn núi của mình tuốt đằng phương xa. Nước cũng kịp nhào đến ôm trọn hoa vào lòng.

Mấy ngày sau đó, hoa nằm mê man, miệng vẫn lẩm bẩm gọi tên mặt trời, nước bên cạnh đau lòng khôn xiết, nhưng vẫn ân cần chăm sóc. Khi hoa tỉnh dậy, liền nhìn quanh quất, hỏi mặt trời đâu? Hoa nhìn lên ngọn núi xưa cũ đã không còn thấy bóng người thương, nhưng tại sao ánh nắng vẫn chan hòa, nhìn lên cao hơn nữa mới thấy được mặt trời đang tít ở một vùng không gian xa lạ.

Thì ra do gây nên chuyện, bản thân mình biết cũng không thể nào bên cạnh được hoa, mặt trời quyết định nghe theo lời mẹ thiên nhiên để ra không gian rộng, đứng từ xa gửi ánh sáng đến trái đất cho muôn loài. Trong từng tia nắng, vẫn còn có những yêu thương thầm trao hoa.

Giờ không còn mặt trời cản trở, những tưởng nước và hoa sẽ có thể thành đôi. Nhưng hoa chối từ, bởi tim đã dành cho người dám vì mình mà bỏ qua tất cả mọi chuyện. Nước hiểu chuyện, không oán trách hoa mà quyết định trở thành tri kỷ, suốt cuộc đời bảo bọc, chăm sóc.

Biết rằng mặt trời ở tận nơi xa, hoa từ nhỏ bé, ráng vươn người thật cao để trở nên trưởng thành hơn cho mặt trời nhìn thấy. Mùi hương của mình, hoa cũng cất đi, bởi với hoa, chỉ có mặt trời là người xứng đáng nhận được mùi hương đó. Và từ đó, ngày ngày hoa cứ dõi theo mặt trời, để rồi từ vô danh, người ta gọi là hoa Hường Dương...

Chuyện tình của nước, mặt trời và hoa, có kết thúc không đẹp, nhưng với tôi lại là một chuyện tình đẹp, bởi trong đó, họ dám sống vì nhau và biết giữ nhau ở một khoảng cách để yêu thương luôn hiện hữu.

Yêu là vậy, chắc hẳn có nhiều người đã từng trải qua một lần trong đời cái cảm giác, dù yêu thương một người đến vô cùng, nhưng vẫn không dám nói ra để người ta biết, chỉ là do sợ sẽ phá vỡ mối quan hệ bạn bè hiện tại.

Người ta thường gọi đây là tình đơn phương. Tôi thì nghĩ rằng nó chẳng nên gọi là tình, mà chỉ đơn giản là “cảm giác yêu từ một phía.”

Bởi tình là phải song phương, cả cho đi và nhận lại, như cái kiếu hai bàn tay cùng vỗ mới tạo ra được tiếng động. Có thể bạn nói rằng một bàn tay đập vào tường, vào bàn ghế cũng tạo ra tiếng. Chẳng sai, nhưng sau đó thì tay đau, hiển nhiên là vậy.

Và khi đã không phải là tình, ta cũng chẳng nên đau vì nó quá lâu như những loại tình khác sẽ trải qua trong đời.

Tội tình chỉ phải vì một người chẳng đoái hoài mà biến ta thành một thằng hề thất bại. Cứ làm đủ trò mua vui, để rồi kẻ khóc, cười chỉ là chính ta, còn người xem chẳng buồn nhếch mép.

Cũng có lúc, ta rơi vào hoàn cảnh, “hữu ý trồng hoa, hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu, liễu lên xanh”. Với người ta có cảm tình, lại chẳng toại nguyện, trong khi đó thì lại có kẻ đang ngày đêm yêu thương ta mà không dám ngỏ lời.

Cái tam giác đều ấy nhiều lúc cứ phải giữ trong thời gian dài, một trong ba góc di chuyển thì phá vỡ luôn tất cả.

Yêu từ một phía, thường làm người ta đau và khó chịu. Nhưng ai cũng có lần lâm vào, muốn tìm cho riêng mình cái cảm giác chỉ cần một câu nói của người ta, một cái cười, một ánh mắt là có thể khiến mình trấn trở cả đêm để suy nghĩ, để hi vọng...

Và để rồi thất vọng. Vì đó cũng chỉ là “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình...”

Ừ thì nó đau... nhưng đôi lần vẫn thấy nó đẹp. Đẹp như một điệu khiêu vũ.

Một người tiến, một người phải lùi. Có lúc cao trào quần vào nhau, nhưng rồi lại phải dẫn ra ngay để giữ được tạo hình đẹp.

Và cứ vậy, người ta quay cùng nhau trong những điệu vũ đau thương đến đắm mê, ám ảnh...

Chuyện đàn bà

Có lần nghe được người ta nói, “Đứng trước bất kỳ ai, tôi cũng nhận họ là thầy, vì ít nhất học được một điều gì từ họ”. Người thì đồng ý, kẻ thì không, ví dụ, so sánh, dẫn chứng đủ loại, cuối cùng cũng chả đi đến đâu.

Riêng bản thân, có bốn lần học từ bốn con người, trùng hợp thay đều là đàn bà.

Thầy.

Cách hơn chục năm, cái thời còn ngổ ngáo, hồ báo ở trường, ngu khờ làm sao dính vào việc bị phát hiện chứa sách đen trong cặp, dù chỉ là giữ giùm một đứa bạn. Khi đó vẫn thường xuyên hoạt động phong trào cho Đoàn sôi nổi, được nhiều thầy cô thương. Xảy ra việc, cô chủ nhiệm lập tức kéo vào phòng riêng để nói chuyện. Câu chuyện thầy trò khi đó, gói gọn trong niềm tin, “Cô tin em, nhưng em làm cô thất vọng”. Và lần đầu tiên, thầy cô khóc trước mặt học trò. Biết đã làm cô buồn, nên ngoài việc sửa sai ra chẳng còn nghĩ được cách nào khác.

Ráng học, ráng tham gia phong trào, chỉ vì một nguyên nhân duy nhất, lấy lại niềm tin từ cô. Mười năm cô trò gặp lại, cô vẫn còn nhớ đứa học trò ngổ nghịch này, dẫu trải qua đã không biết bao lần đưa đò, nhưng chuyến đò năm đó, cô chẳng quên.

Ngoài những bài học cô dạy trên bục giảng, được học thêm về sức mạnh của niềm tin. Tin tưởng và được tin tưởng luôn là thứ giúp con người ta sống, để hoàn thiện bản thân giữa đời đầy phong ba.

Chị.

Nhiều lúc muốn gọi chị là Thầy, nhưng chị không nhận, theo lời chị là “Tao có dạy mày cái gì đâu, chỉ là tao truyền lửa cho mày làm những việc nên làm.”

Cách khoảng hai năm trước, chị em biết nhau do cùng tranh luận sôi nổi về một truyện ngắn trong diễn đàn. Ai cũng máu lửa, cũng muốn giữ cái lý lẽ cho riêng mình. Không đánh không quen biết, để rồi phải lòi nhau ra ngoài để nói chuyện phải quấy. Nói rồi mới thấy hai người chẳng qua là cùng tâm huyết, cùng yêu thương nên phải khất khe với văn chương, vậy mà thân.

Mấy buổi café, chị em phì phèo thuốc lá, nổi da gà vì bàn được cái ý tưởng tuyệt vời cho một câu chuyện nào đó. Khi đó có nói, “Chẳng biết khi nào em mới được ra sách”, chị bảo, “Sớm thôi, cứ nhìn chị, lăn lộn với đam mê thì sẽ có ngày được đền đáp...”

Nhớ hoài câu ấy, lấy chị làm hình ảnh để noi theo, để thấp lửa đam mê trong lòng.

Giờ cả hai bận rộn với quá nhiều dự án cá nhân, hiếm hoi lắm mới có được một lần nói chuyện. Có khi chị giận... nhưng thực tâm, vẫn luôn coi chị là người thầy đã truyền cho sức mạnh vô biên của sự đam mê.

Cô.

Cô hơn mẹ một tuổi, ở cái tuổi này đáng lý đã phải có gia đình riêng cho mình... nhưng số cô lận đận, tới giờ vẫn chỉ có được gia đình chung và mấy đứa cháu.

Từ nhỏ cha mẹ bận làm, nên chăm sóc chính vẫn chỉ có cô và bà nội. Giờ nhà vắng vẻ hơn trước, nhưng cô vẫn ngày ngày lui cui lau dọn. Đợt nội bệnh, hai ba giờ sáng, cô cũng là người duy nhất thức dậy chăm lo, sáng đến nơi nhìn cô mệt mỏi xách giỏ đi chợ, lòng đau.

Con chú sinh ra hơi khó nuôi, cô nhận về dưỡng dục, đó giờ nó cũng kêu cô là mẹ. Nhớ năm nào con bé bệnh nặng, cô ôm nó trong tay, nước mắt chảy ướt áo, chỉ xin Trời Phật cho tai qua nạn khỏi. Giờ con bé đã gần 15, có tháng chú thím kệt tiền, cô lấy tiền túi ra đóng cho nó.

Đôi khi đi chơi, đến tầm 1,2 giờ sáng, nghe tin nhắn báo, không cần mở lên cũng biết là cô, đơn giản ba chữ “Có về không” nhưng đứng đây cả đêm dài chờ đợi, quan tâm.

Cha nói, “Cô không con cái, sau này bây phải lo cho cô...” Cười với cha, “Đâu cần cha dặn, chuyện này con biết là nghĩa vụ rồi...”

Nói nghĩa vụ nghe sao nặng, nhưng thực lòng biết, đã từ lâu coi cô là Mẹ thứ hai, Mẹ mà cả căn nhà không thể nào thiếu. Từ cô, học được bài học về tình thương bao la.

Bà.

Là một người đàn bà xa lạ, tầm ngoài 50, bán vé số ở một ngã tư trên đường đi làm ban sáng, hầu như ngày nào cũng có lần gặp qua.

Đôi chân teo cơ cong quắp, cánh tay ngoặt ngoẹo cố gắng xếp từng tờ vé số, đôi khi là cố lùa muống com vào miệng. Đầu bà queo sang một bên, hơi cúi xuống, do vậy mà mắt muốn nhìn ai cũng xéch ngược, dữ tợn.

Mỗi lần đèn đỏ, xe dừng kế chỗ bà, bà lạ cất giọng rao, “Vé số chiều xổ” bằng cái giọng cao vút, chói tai, khó khăn lắm mới nghe ra được. Ngày nắng thì có thêm cái nón lá rộng vành rách vài chỗ, mưa thì gặp cảnh bà chống tay, nặng nhọc lê thân mình vào núp mưa trong cây xăng gần bên.

Tội, thương, có lần dừng xe để vào chiếc nón của bà 10 ngàn đồng rồi tính chạy xe đi tiếp. Chưa gì thấy tay bị níu, bà cầm tờ vé số, ấn vào tay, cũng bằng giọng cao vút, khó nghe, cố nói rõ ràng từng chữ, “Cầm, tui không ăn xin.” Dừng xe, cúi đầu xin lỗi rồi nhận tờ vé số, lòng hổ thẹn vô cùng. Từ đó hiểu ra, cho tiền một người có khi lại là cách làm tổn thương người ta vô cùng tận.

Chuyện của người đàn bà bán vé số vô danh, học được về nghị lực phi thường.

Họ xuất hiện từ bốn mốc cuộc đời, và dạy về bốn bài học khác nhau, chỉ là có chung một chất đàn bà trong cơ thể. Có mấy người cứ coi khinh đàn bà, nhưng xin lỗi, chuyện đàn bà đôi khi mất cả đời vẫn không sao hiểu cho hết.

An toàn

Hai lăm, chợt nhận ra bản thân cảm thấy sợ mỗi khi bước vào thang máy, dù đông nghịt hay chỉ một mình. Hiểu đó là cảm giác vùng an toàn cá nhân bị phá vỡ, hoặc cảm giác cô đơn giữa khoảng không lơ lửng diệu vợi.

Mỗi một con người tồn tại, đều hình thành một khu vực gọi là vùng an toàn cá nhân, hình dung đơn giản, nó là một vòng tròn với tâm là chính ta.

Tùy thuộc vào độ tuổi, giới tính và tính cách con người, vùng an toàn đối với người xa lạ thường nằm trong khoảng 50-100cm. Bạn hãy nhớ lại những lần gặp gỡ một người hoàn toàn xa lạ, chúng ta luôn cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với đối phương, thường khó chịu khi người ta tiến đến quá gần mình, cũng như thấy mất thân thiết nếu một người ta biết mà lại cố ý giữ khoảng cách xa.

An toàn luôn là cảm giác mà bất cứ ai cũng cần đến đầu tiên.

Có lần học về tâm lý, nghe thầy giảng người ta có dạng tâm lý như con nhím và ốc sên.

Nhím thực chất rất yếu đuối, nên tạo hóa cho lớp gai xù cứng nhọn làm vũ khí. Chỉ tội cái, nó yếu đuối đến nỗi bất cứ ai đến gần, dù là muốn nựng nịu hay quan tâm cũng sẽ xù gai nhọn, vô tình làm đau những người thương.

Ốc sên thân mến, ai cũng biết, nên lúc nào cũng chui rúc trong vỏ ốc, ít khi dám chường mặt ra ánh sáng. Trong vỏ ốc là cả thế giới tối đen, thế nên chỉ vì bản tính của mình, ốc đã làm lãng phí cả bầu trời đầy nắng.

Con người ta cũng vậy, đôi khi yếu đuối, nhưng lúc nào cũng phải giả vờ mạnh mẽ, bất cần. Dù cho là người quan tâm lo lắng thật lòng, hỏi tới cũng câu gắt, hay gạt phăng đi rằng có gì đâu mà buồn, để rồi tới về, lại gặm nhấm nỗi buồn một mình cô đơn.

Bóng tối có lúc là bạn thân và vùng an toàn cho rất nhiều người.

Cũng có khi, người ta cứ giấu nỗi buồn vô nụ cười, cảm thấy nơi đó an toàn lắm. Quen dần, đến khi quá nhiều, cười cũng vương màu sầu.

Có dạo thềm ôm một người để ngủ.

Không phải là “ngủ” mà người ta hay nghĩ, chỉ đơn giản là nằm cạnh nhau, ôm nhau vào lòng, nắm chặt tay rồi nhắm mắt vào mộng.

Nhiều người nghĩ phải tin tưởng lắm mới dám quan hệ tình dục cùng nhau, kiểu như đôi phương phải cho mình cảm giác an toàn lắm thì mới trao thân gửi phận.

Lắm!

Dù cho là khi chúng ta quan hệ xác thịt cùng đối phương, cũng là khi ta còn đủ tỉnh táo, vẫn có thể quan sát được nhất cử nhất động của người kia, nếu có chuyện gì không như ý, cơ chế an toàn của bản thân sẽ có phản ứng. Vậy nên sự tin tưởng tuyệt đối là dám nằm cạnh một người rồi ngủ một giấc không lo toan, nghĩ ngợi. Chỉ bởi khi ngủ, con người ta mới rơi vào cái trạng thái vô thức, mất đi tất cả khả năng phòng vệ.

Những ngày hai lần, khi bắt đầu một mối quan hệ mới, luôn tự nhận thức rằng người ta có thể đến được mức nào trong vòng an toàn của cá nhân ngay từ lần gặp đầu. Hai lần như con nhím... sợ tổn thương nên cứ phải xù lông dừ.

Con em gái

Nhà có hai anh em, con em nhỏ hơn đúng một giáp, xấp xỉ hai thế hệ. Những tưởng khoảng cách đó làm hai đứa khó hiểu nhau, nhưng ai ngờ lại gần được. Chẳng biết nên khen bản thân trẻ hay chê nhỏ em mau già.

Thằng anh hai lăm, con em mười ba, có bữa giành nhau máy tính của cha để đánh game cho đã. Dĩ nhiên nó là con gái, lại út, nên luôn là kẻ chiến thắng trong bất cứ trận tranh giành nào mang tính chất quyết định. Mà thôi, lớn thì nhường nó một chút cũng chả sao.

Nhỏ em đầy cá tính, kiêu như con trai. Thích coi hoạt họa, nhưng ghét mấy cái thần tiên, công chúa, chỉ khoái anh hùng, rô-bô, súng ống để cứu cả nhân loại đang gặp nguy.

Dĩ nhiên có con gái trong nhà, chuyện yêu đương của nó luôn là mối lo lắng hàng đầu, nhất là giờ hiểu được giới trẻ phát triển nhanh cỡ nào. Năn nỉ, dụ dỗ để dẫn nó đi ăn gà rán, hai anh em có dịp tâm sự loài chim biển cùng nhau. Nói chuyện cùng nhau, ăn chả thấy ngon, trong khi nó nhai ngồm ngoàm, trả lời thẳng te, “Có mấy đứa thích em, mà đừng có mơ, giờ lo học, đám con trai tuổi này ngu lắm, em không mê đâu, hai yên tâm.”

Nghe con em nói xong, lòng cũng yên tâm hơn hẳn, bởi biết nhỏ này cá tính chẳng kém thằng anh, chẳng lo ai bắt nạt.

Có tối – thằng anh hai đang nằm coi phim hoạt họa “Sakura – Chủ nhân thẻ bài ma thuật” thì con em hỏi cha, “Tía, tối nay mấy giờ Barca đá với Real vậy?”

Thiệt kinh hồn con em!

Nhưng dù gì, lăm lúc vẫn thấy cái tính con nít trong nó hiện rõ. Cha la, nó ngồi trong góc giường, vai run run, thỉnh thoảng đưa tay quẹt nước mắt mà không khóc thành tiếng, hỏi gì cũng lắc đầu. Mấy tiếng sau mới ra ngoài, uống ly nước, nghe giọng thấy thương, “Tía chưa hiểu đã la...”, đúng là con nít!

Có lần mẹ nói, “Sau này tao với ông cũng đi... còn hai anh em, ráng lo cho nhau mà sống nghe chưa...” thấy nhỏ em ngồi trầm ngâm, rồi ôm chầm lấy mẹ.

Ừ thì... đời sau này chỉ còn hai anh em là cùng chung máu mủ, ruột rà...

Nhưng đó là nằm ở tương lai, còn giờ, sáng vẫn xách cây chổi lông gà hú hét, bắt nó dậy sớm để đi ăn sáng, dọn dẹp, nó vẫn ề ề, tru tréo, “Tối qua thức khuya đánh game mà hai... hôm nay nghỉ mà hai...”

Chuyện cái ly nước giữa trời nắng

Có ai đó đặt một ly nước giữa trời nắng. Và người ta bắt đầu quan tâm đến nó.

- Người bi quan nghĩ, “Xui quá, ly nước bị bốc hơi một phần rồi.”
- Người lạc quan nói: “May quá, ly nước chưa bị bốc hơi hết.”
- Người thực dụng nhưng cặn nghĩ bước đến cầm ly nước uống luôn một hơi.
- Người có suy nghĩ sẽ cầm ly, ném thử một chút trước khi quyết định.
- Kẻ phá hoại thì vung chân đá đổ ly.
- Người có lòng tốt cầm ly cất đi để không bốc hơi hết.
- Người làm biếng di chuyển, chỉ thấy bên này ly không có quai.
- Người nhìn đa chiều thấy được dáng ly đẹp và có quai ở mặt bên kia.
- Người trăn trở tự hỏi nước trong ly là nước gì, có thành phần ra sao.
- Một số người thực tế nhìn nhận rằng: Đang có một cái ly nước để dưới nắng.

Vậy đó.

Bản chất của một sự vật, sự việc, đôi khi lại không do chính bản thân nó quyết định, mà lại tùy vào nhận định của rất nhiều người xung quanh. Tùy theo những cảm quan, trải nghiệm của cá nhân và sự vật lại được đánh giá khác đi chút ít.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nhận định vẫn chỉ đơn thuần là nhận định, nó vốn không thể biến đổi bản chất của việc đang diễn ra. Dù người ta có nói hay suy nghĩ đến thế nào, thì ly nước vẫn là ly nước, nó không thể biến thành ly chứa cát hay cái ly không nếu không ai tác động đến.

Cuộc đời chúng ta khi gặp một sự việc khó khăn trước mắt, nếu không đứng dậy, chọn phương pháp hành động, thay đổi bản chất của nó thì rắc rối vẫn luôn luôn tồn tại, không thay đổi cũng chẳng biến đi.

Như cái ly chứa nước vẫn chỉ là đang chứa nước.

Cũng như bạn, chắc hẳn đôi lần bạn khó chịu về quá nhiều lời nhận xét từ người khác, đến mức hoang mang rằng mình có thực sự sống đúng hay không?

Chẳng ai khác bạn có thể trả lời tốt nhất cho câu hỏi đó.

Cứ bình tâm, làm những việc khiến bản thân thoải mái nhất, tránh hoặc giảm thiệt hại đến mức thấp nhất đến những người xung quanh, thì đó đã là cách giải quyết tốt nhất cho vấn đề.

Hay có lúc, người ta nói rằng: “Anh/em thay đổi nhiều quá!”

Đừng vội loay hoay ngẫm thử xem mình đã thay đổi ra sao, rồi tự bản thân đặt mình vào những tình huống như thế, nan giải.

Thực tế có ai trải qua thời gian mà lại không có sự thay đổi? Hôm qua không như hôm nay cũng chẳng bao giờ giống ngày mai. Chỉ đơn giản, bạn đang trưởng thành và sống khác với cách mà người ta muốn bạn sống. Đừng bận tâm vì điều đó.

Được thoải mái sống là chính mình, luôn là điều tuyệt vời nhất chúng ta có thể có được. Đừng bao giờ vì một người mà cố tình thay đổi bản thân, để rồi khi mất đi người ta, bản thân mình cũng mất đi chính mình.

Anh giữ xe

Có ngày mưa lớn, ngồi trong quán café quen thuộc viết sách đến tầm hơn 10 giờ đêm thì phải đi về.

Đang loay hoay mặc cái áo mưa mỏng tang vào người, bước đến xe, ngạc nhiên thấy nón bảo hiểm được để gọn gàng trên yên, cẩn thận úp xuống để nước mưa không chảy vào bên trong. Nhìn quanh quất mới biết người làm việc đó chẳng ai khác anh giữ xe đang co ro trong cây dù đứng nơi góc quán.

Ông quần xắn cao, hộp cơm dang dở, lạnh tanh. Quán giữ xe miễn phí.

Học được rằng chẳng cần làm ông này, bà nọ, giám đốc hay trưởng phòng mới có được sự trọng vọng từ người xung quanh. Đơn giản chỉ là làm công việc với cái tâm mong muốn đem điều tốt nhất đến người có liên quan thì đã là một điều đáng ngưỡng mộ.

Dĩ nhiên nếu được chọn, đa phần người ta sẽ chọn cho mình những nghề nghiệp thường “được cho” là cao quý trong xã hội, kỹ sư, bác sĩ, thầy giáo... Nhưng ngẫm thử, một kỹ sư rút ruột công trình, một bác sĩ lấy tiền hối lộ hay thầy giáo gạ tình đổi điểm, thì một anh giữ xe cẩn thận lo cho cái nón của khách lại đáng cho ta kính nể.

Về nhà viết vài dòng chia sẻ đăng lên facebook về anh giữ xe, rất nhiều người thích, đăng lại. Và cũng không ít người ngạc nhiên ở Sài Gòn vẫn còn người tốt như vậy.

Thật lòng mà nói, ở bất cứ nơi đâu cũng có những người tốt, sống thâm lặng cống hiến cho đời mà không cần phô trương để người ta biết đến.

Như chuyện trước bệnh viện ung bướu có một người phụ nữ chừng 50 tuổi, cứ cách ngày lại khệ nệ xách hai bao cơm hộp đến phát miễn phí cho người già hay người nghèo cần sự giúp đỡ. Phần cơm cũng không nhiều nhận gì, chỉ là thịt kho với vài cọng rau đăm bạc, nhưng cơm trắng thì khá đầy, nếu nhín nhút hai người cũng có thể ăn qua một bữa.

Hai bao cơm được khoảng 50 phần, người ta đến lấy một vèo chừng mười mấy phút là xong. Người nhận cơm cũng lịch sự đường hoàng dù lắm người chỉ mới dùng chiếc xích lô để bước xuống. Người ta cũng biết nhường nhau, ưu tiên cho người già, phụ nữ, trẻ em trước, dư thì dám thanh niên mới dám nhận. Đến sau thì hết, đành ra về chứ cũng không cần nhân điều chi.

Người nhận cơm thì nhiều, nhưng hỏi có biết về người cho cơm thì chẳng ai trả lời xác đáng. Lân la làm quen, lần dò mới hỏi để được biết người cho cơm cũng từng chịu hành hạ bởi căn bệnh ung thư vú. Đến mức phải cắt bỏ cả hai để không bị di chứng. Suốt khoảng thời gian nằm viện, chứng kiến bao nhiêu người nghèo đến mức bữa cơm bỏ bụng cũng là cả vấn đề, cô nghĩ đến việc giúp đỡ họ.

Bản thân đi làm, hoàn cảnh cũng không phải giàu có nứt đố đổ vách, lại một thân một mình nấu cơm, nên cô chỉ có thể nấu nhiều đó phần và phát cách ngày. Tính viết một bài nho nhỏ về cô đăng báo, mà cô can, giọng nghe hờn trách, “Thôi thôi... cô sợ lắm, mắc công người ta nghĩ mình làm vì danh vì lợi...”

Ra về mà thấy thương và phục cho những con người nhỏ nhoi giữa dòng đời hết sức.

Sáng hôm sau, đọc báo mạng thấy cô hoa hậu nọ đi làm từ thiện, mặc áo bà ba hồng tươi, mang giày cao gót, trang điểm đậm... Thấy buồn cười, mà cũng thôi.

Đời mà, cười bao giờ cho hết đây.

Có bạn nghe chuyện anh giữ xe xong, chỉ gởi bình luận là: “Cho tiền đi.”

Nhìn xong, thấy buồn, vì người đó trước giờ mình luôn đánh giá là người có suy nghĩ thấu đáo. Thôi thì chỉ trả lời, “Cho tiền người khác, đôi khi lại là một cách đối xử thô lỗ làm tổn thương họ.”

Người Sài Gòn nhiều khi nghèo tiền nghèo bạc, chứ lòng tự trọng thì giàu lắm!

Ngày chẳng bình thường

Sáng sớm, con nuôi gọi điện thoại, thằng nhỏ năm tuổi, con của cặp bạn thân, lanh nhưng nhõng nhẽo. Con khóc, không chịu đi nhà trẻ, gọi qua để méc “ba Thạch.” Ba Thạch cũng chẳng biết dỗ con làm sao. Mẹ con kể do ba Thạch mỗi lần qua nhà, dắt đi học là mua bánh, kẹo hay đồ chơi, giờ nó quen, không có thì chẳng chịu đi học. Thôi thì ba Thạch xin lỗi con, ba thương con mà giờ cho con phải khóc...

Café sáng với thằng em hơn 3 năm mới gặp. Nó cũng như mình, người đời gọi chung là “yêu đương khác thường”. Cu cậu mới đây kể cho nhà nghe chuyện bản thân, dắt luôn cả cậu người yêu kém hai tuổi về ra mắt. Ba giận, đuổi đi, mẹ khóc, xin ở lại. Giờ thì cũng khó khăn lắm mới ngồi ăn cơm cùng cả nhà bốn người. Mẹ nó cứ lâu lâu nhắc chừng ông ba, “nó là con một ghen mình.”

Bồ gọi, nói vợ va vợ vẫn gù đó về mấy cái yêu đương nhăng nhít, nhớ nhung lung tung. Hỏi gọn một câu, “Xong chưa?” rồi cúp máy làm việc. Hai hôm, chẳng thấy bản thân còn đủ sức để giả vờ yêu như kiểu mười tám, hai mươi. Yêu là hiểu rằng đối phương cần thời gian cho bản thân và công việc. Soạn luôn cái tin nhắn chia tay, chờ tối gửi tin cho thêm phần bi đát.

Con đồng nghiệp nhào vô công ty, khóc một trận diên cuồng. Hỏi ra mới biết đêm qua thằng người yêu ú ớ kêu lộn tên con nào khác. Mấy bà chị nghe xong, vỗ vai ra chiều thông cảm, đòi tiễn thằng bồ khốn nạn ó đâm. Mấy ông anh nghe xong, cũng ra chiều thông cảm, nhưng cho thằng kia chứ không phải cho con này. Đàn ông có cái ngu nào hơn ăn vụng mà không biết chùi mép. Khóc một hồi, nó nói, “Không chia tay được, xấu như em có ảnh chịu là mừng.”

Ba gọi điện, kể chuyện. Internet ở nhà bị hư gần tháng, gọi lên tổng đài than phiền, chửi bới, hăm dọa đủ kiểu vẫn chưa có gì cải thiện, vậy mà sáng nay ông nhân viên thu tiền lại lớ ngớ bấm chuông, “Chú cho con lấy tiền net 6 tháng nay, nhà chú nợ lâu quá.” Ba tròn mắt, chạy vô moi đồng biên lai ra coi, đồng đủ mà sao còn đòi. Hỏi ra mới biết do con nhân viên tính lộn, thành ra nhà bị cắt net oan.

Chiều chạy xe về, anh giao thông ngoắc hai thằng nhóc đầu xanh, tóc đỏ, khoe răng tím, chắc thấy hai thằng nhỏ bệnh, tính hỏi thăm sức khỏe. Cùng đoạn, cặp vợ chồng tổng bốn, một con bé ngồi yên trước, một con bé lớn hơn ngồi sau, đầu ngoẹo ngả vào vai mẹ, chân teo cơ quặp vô hông đáng sinh thành. Anh giao thông thấy, vội vã thôi còi, dạt xe để cả gia đình sớm về tới nhà.

Café tối với ông anh lâu ngày không gặp, có lúc ông anh từng nói nên yêu nhau, nhưng bản thân từ chối, anh em là anh em, yêu rồi sẽ chia tay, anh em thì không thể nên thôi. Hôm nay ra gặp, anh than mới chia tay người yêu, quen nhau được 7 tháng 26 ngày, yêu mà đếm từng ngày từng tháng, chia tay cũng đúng.

Bật máy tính, nhận mấy lá thư lạ, chào mời đủ các loại hàng. Đợt vừa rồi gửi thư nói về chuyện cần làm trang web, thì thấy có quảng cáo mua tên miền, có lần bạn hỏi về việc đi spa thì hôm sau có cái quảng cáo về thẩm mỹ viện. Nhận ra mail cá nhân cũng chẳng phải hoàn toàn bảo mật.

Đêm, giấc mơ trôi về miền nào xa lạ, thấy ôm trong tay hình bóng ai như sương khói. Giật mình tỉnh giấc, mồ hôi mặn môi, lần hồi ra thấp nén nhang, chẳng biết muốn dựa vào cái gì cho tâm hồn tạm yên tĩnh. Chỉ là một đức tin nhỏ nhoi để cùng cố thêm ngày sống.

Chẳng thể ngủ lại nên hút thuốc... Lâu rồi mới có một ngày, lòng người ngổn ngang trăm điều lạ. Điều hoang hoải chẳng tỏ cùng ai...

Chẳng ai đánh thuế ước mơ

Năm hai tư, ngồi với một bà chị bên vài chai bia nhạt, chị hỏi mấy năm tới có tính gì chưa? Ngẫm một hồi, trả lời mơ hồ, “Em sẽ ra một cuốn sách, sớm muộn gì cũng sẽ ra.”

Cuối hai lăm, xuất bản xong cho mình ba cuốn sách, nghĩ lại, hóa ra mình đi qua ước mơ một năm trước hồi nào không hay.

Năm hai ba, ngồi lụi cùi viết truyện ngắn đầu tay “Một con đi yêu nghề,” khi viết, trong đầu hình dung nếu được dựng thành phim, nó sẽ ra sao, nhân vật sẽ nói thế nào, mặc đồ gì. Tự cười bản thân vì ước mơ xa vời.

Đầu hai sáu, ngồi cùng ông anh đạo diễn, coi bản dựng cuối cùng của phim ngắn “Một con đi... yêu nghề” do chính mình làm biên kịch, kèm lăm mới không chảy nước mắt trước mặt mọi người.

Kể hai câu chuyện nhỏ, chẳng phải muốn khoe khoang rằng bản thân đã làm được những gì, chỉ là hi vọng bạn hiểu, nếu có ước mơ, hãy tìm cách biến nó thành hiện thực.

Dĩ nhiên, những ước mơ đó phải nằm trong giới hạn cho phép của thực tế và bản thân. Chúng ta không thể mơ ước rằng mình trở thành siêu nhân, có siêu năng lực giải cứu thế giới. Cũng như việc bản thân không có năng khiếu vẽ, cũng chẳng có đam mê nhưng lại muốn lớn lên làm họa sĩ.

Chẳng ai đánh thuế ước mơ, nên cứ ước mơ, lập ra kế hoạch để thực hiện nó lần hồi, rồi sẽ đến một ngày, phần thưởng xứng đáng nhất nhận được chính là lúc ước mơ thành hiện thực.

Bus

Trước hai lần, thứ phương tiện ghét nhất luôn là xe bus, dù chỉ đi được một lần.

Không thích cảm giác phải đi kiếm tìm một cái trạm dừng giữa đường Sài Gòn hối hả, nằng như đồ lửa, để rồi đứng chờ một chuyến xe ào tới như hội, có khi cũng là xe, nhưng khác số cần đến nên cứ cho lướt qua mặt, như cái kiểu nhìn người ta cần đi ngang qua đời mà không thể níu kéo được.

Không thích cái cảm giác phải chen chúc trên một chuyến xe, có khi đứng chứ chẳng còn đủ chỗ để ngồi, rồi chứng kiến bao điều trái khuấy, có cô gái xinh đẹp bước lên, cả đám thanh niên nháo nhào nhường chỗ, có người công nhân nữ quần áo lấm bụi đường, lại cứ phải đứng bám vào tay vịn.

Không thích cả cái cảm giác tới nơi, bước xuống chiếc xe đông người, cả cơ thể ám thứ mùi xa lạ, bước vào văn phòng thấy sao lạc lõng quá, như thể mình đang rơi từ một nơi khác đến chỗ này. Nghĩ lại, giận chiếc xe bus vừa bước lên quá thể, tự nhủ thậm dù có phải tốn tiền taxi chứ cũng không bước lên lần nữa.

Đến hai lần, hoàn cảnh buộc phải sử dụng xe bus như một thứ phương tiện duy nhất để đi về hai lần trong tuần. Và cũng từ đó, nhận ra trên một chuyến xe bus, có nhiều điều để người ta ngẫm nghĩ.

Xe bus giúp bản thân có được sự quan sát tỉ mỉ. Trên đường xe cộ tấp nập, giữa những con phố nghẹt kín người, hàng quán chen chúc, vẫn có một trạm xe bus, hay đơn giản chỉ là một cột báo lặng lẽ đứng tại đó. Rồi chợt thấy thích thú khi nhận ra mình đã không bỏ qua những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống bộn bề, những thứ mà lắm lúc đời quên hẳn.

Ngồi chờ xe bus, bạn hiểu rõ được cảm giác nôn nao chờ đợi để được về với gia đình, là gia đình thực sự chứ không phải đơn thuần là một căn nhà. Là “home” chứ chẳng phải “house”. Thứ cảm giác đó, những ngày còn ở cạnh người thân, chưa bao giờ hiểu được trọn vẹn và quan trọng bao nhiêu.

Bước lên xe bus, nếu còn trống chỗ, vẫn thường chọn cho mình một cái ghế gần sát cửa sổ bên phải, để được nhìn dòng người ngoài kia đang chạy cùng hướng đời. Biết là đời họ, đời ta

chắc khó tìm ra điểm giao kết, nhưng vẫn có lúc tự an ủi rằng, dù sao vẫn còn rất nhiều người cùng lối, trên cái đoạn đường đời này, mình không cô độc.

Khi xe đông người, thường kín đáo, im lặng quan sát rồi phỏng đoán những người đi cùng làm nghề nghiệp gì. Có cô sinh viên bước lên xe, mặt buồn xo, mắt đỏ hoe, hỏi ra mới biết vừa chia tay bỏ. Có anh công nhân lên xe xách theo cái hộp cơm nhỏ, do sáng vợ nấu gọi chồng mang theo. Có cô hàng rong đặt gánh mưu sinh cạnh bên, lần áo bà ba móc ra đồng tiền lẻ ngồi đếm, trăm lẻ hai ngàn năm trăm, nghe cô nói, thương lắm, “Vậy là đủ đóng tiền học cho thằng út.”

Nhớ đến tối nay có hẹn ở quán café mà khoảng tám mươi ngàn một ly, chạnh lòng.

Trên xe bus tập dần thói quen thấy người già, người tàn tật hay chị phụ nữ mang bầu thì vội đứng dậy nhường chỗ. Hay có lúc, dù đó chỉ là một cô công nhân quét rác người còn lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn đứng dậy nhường chỗ. Chẳng phải để khoe khoang rằng ta là người có ý thức, chỉ là nhận thấy họ cần được nghỉ ngơi hơn bản thân.

Có những lúc vừa nói chuyện được dăm ba câu, người đi cùng đã phải xuống ở trạm kế tiếp, chút gì đó tiếc nuối đậu lại trong lòng. Chưa đủ hiểu, chỉ là vài câu xã giao nhưng vẫn thấy được quan tâm từ người xa lạ. Ít nhiều gì, cũng đã có lúc cùng chung vài cây số ngắn ngủi bên cạnh nhau.

Ban đầu khó chịu nhưng rồi lại nhận ra thứ mùi mồ hôi phảng phất của chuyến xe đông người lạ là điều làm cho mình ấm lòng hơn. Có lúc vào văn phòng, cạnh những con người sức nước hoa, tựa hồ hốt hoảng như thể đứng cạnh những con ma-nơ-canh vô tri giác.

Rồi thì việc cũng xong, trở lại với con ngựa sắt cũ, những chuyến xe bus đi về cứ thế trôi vào ký ức. Có hôm Sài Gòn đầy người ra xa khỏi nó, mệt mỏi đến mức chẳng còn tâm trí để làm gì hay gặp ai. Đứng bên đường thấy chiếc xe bus qua, thế là cứ vậy mà leo lên, ngồi yên lặng.

Xe cứ đi qua bao con đường, qua bao trạm dừng, người lên, kẻ xuống, đến trạm cuối cùng, anh phụ xe bảo rằng đã không còn nơi đến, chỉ im lặng, rồi nói khẽ, “Vậy xin cho một vé về.”

Như một lữ khách quay đầu tìm lại cổ hương, như một kẻ sai tìm con đường đúng, như những bản ngã vội vã tìm nhau.

Qua hai lần nhìn lại, cơ bản cuộc đời như một chuyến xe bus ngắn.

Chúng ta là người hành khách đi cùng nhau dọc một đoạn đường đời.

Có người lên ở trạm này, xuống ở trạm kia. Có người lạ, cũng có người quen. Có người kịp chào, có người chẳng lưu lại chút ấn tượng.

Nhưng chỉ ít, ta đều biết đã có lúc đi cùng nhau ở một đoạn ngắn cô đơn...

Ngày bé, có lần mãi chơi, vấp té đến chân chảy máu, rung rung nước mắt về ăn vạ với cha, mẹ.

Mẹ xót con, dỗ dành đủ cách. Cha nhìn, chỉ nói, “Cho chùa, lần sau đi đứng phải cẩn thận.” Khi đó cứ ngỡ cha không thương, lại càng khóc tợn.

Giờ mới hiểu bài học cha dạy ngày đó.

Có vấp ngã, mới hiểu thế nào là đau để sau này đi cẩn thận.

Đã là người, ai chẳng một lần té đau, quan trọng rằng bản thân có biết đứng lên từ nơi đã ngã, phui hết bụi trên người để rồi bước đi tiếp.

Và học được rằng, đôi khi con người cần trưởng thành bằng nỗi đau.

Mẹ

Ngày còn bé, cứ nghĩ ba là siêu nhân, mẹ là bà tiên. Giờ mới biết ba mẹ còn giỏi hơn cả siêu nhân với bà tiên. Vì hai người kia chỉ xuất hiện khi ta cần, còn ba mẹ bất cứ lúc nào cũng bên cạnh.

Ngày còn trong bụng mẹ:

Mẹ kể con nghe, con làm mẹ khó chịu thế nào. Thằng cu mới mấy tháng mà chòi đạp loi nhoi, ba cười hết cỡ đặt tay lên bụng mẹ, cứ tằm tắc, “Thằng cu này lớn chắc làm cầu thủ đá banh”. Khi đó, mẹ đã hạnh phúc biết bao khi sinh linh trong cơ thể mình ngày một lớn mạnh.

Ngày con chào đời:

Mẹ kể con nghe. Tối đó mẹ chuyển dạ, ba tất tả chạy đưa mẹ vào nhà bảo sanh, vậy mà thằng con cứng đầu, đến 10 giờ sáng mới chịu lọt lòng mẹ. Sau con đau banh da xẻ thịt, mẹ mệt mỏi nằm trên bàn sanh, vẫn ráng gượng nói cùng cô hộ lý, “Con tôi đâu?” để rồi nhìn thấy con đầy đủ tức hi hình hài, cất tiếng khóc nằm bên cạnh mẹ, mẹ quên ngay cơn đau vừa trải qua để mang con đến với cuộc đời này.

Ngày con 5 tuổi.

Con nằm sấp, mẹ vút roi đánh vào mông, con đau, ghét mẹ ghê gớm. Mẹ kể con nghe, ngày đó đánh con chứ lòng mẹ đau gấp bội, nhưng con hư, lại là đứa cứng đầu, không đánh thắm thì chẳng bao giờ sợ. Giờ đây, con cảm ơn mẹ, vì những đòn roi mẹ đánh con lúc đó, êm ái và nhẹ nhàng hơn biết bao nhiêu lần những đòn roi mà cuộc sống đang quất vào con.

Ngày con 7 tuổi:

Mẹ dắt con đi học về, con chèo nèo năn nỉ, Mẹ chiều con nên mua cuốn Đô-rê-môn tập 4, “Nô-bit-a lạc vào xứ người tí hon”. Tối đó về con bỏ cơm ôm truyện, nhưng chỉ biết coi hình, nhờ mẹ đọc cho con nghe. Mẹ cười nói, “Muốn đọc thì con phải học cách đọc.” Giờ con hiểu, kiến thức của cuộc đời này, là phải do chính ta tích góp và giữ làm của riêng cho mình, không thể nhờ vả ai cho được.

Ngày con 12 tuổi:

Con mê điện tử, mấy cái trò nắm đuôi, bắn Contra, bắn xe tăng ngày nào cũng đứng dưới hàng thềm thường được chơi. Con xin, mẹ chỉ nói rằng, “Nếu tháng sau không tụt hạng, mỗi tuần mẹ sẽ cho con đi chơi một lần 2 tiếng đồng hồ.” Giờ đây con mới biết, mẹ dạy con rằng, có những thứ trong đời này phải trả giá để có được nó, chính vì vậy mà phải biết trân trọng nó khi ta có được.

Ngày con 15:

Con quên mẹ, quên gia đình, lao đầu vào những cuộc vui bùng nổ của lứa tuổi âm ương. Khi đó mẹ cùng cha đi làm ăn xa, chẳng thể nào gần con để la trách. Mẹ gọi cho con, giọng nghèn nghẹn, nước mắt rơi mà cách hơn trăm cây số con vẫn nghe được. Lần đầu trong đời, con hiểu được sức mạnh từ giọt nước mắt của người đàn bà.

Ngày con 18:

Báo tin đậu đại học sau bao vất vả, mẹ cười, niềm vui lẫn sau bao lo toan... rồi tiền học phí, rồi tiền cho con... Đời mẹ sao luôn bận bịu, niềm vui chưa bao giờ trọn vẹn...

Ngày con 20:

Thằng con trai thỉnh thoảng về thăm mẹ, vẫn giữ cái thói quen ngày còn con nít, ôm chăm lấy mẹ mỗi khi có thể. Có lúc mẹ ngồi, lật đật chạy đến sau lưng, bóp vai, đấm lưng. Mẹ cười, hỏi, “Lại muốn xin gì nữa đây cậu?”, con làm mặt giận, “Người ta thương mà còn nghi ngờ...”

Ngày con 22:

Cuộc sống nhiều đổi thay, nhà mở quán cơm để mưu sinh. Cha chở mẹ đi mua từng cái bàn, cái ghế. Cha cong lưng ôm nồi cơm lớn, mẹ dậy từ sớm kịp phiên chợ đêm. Rong rã vậy mà mấy tháng đầu vẫn lỗ. Mẹ giấu tiếng thở dài vô đêm thườn thượt. Trời thương, vài tháng sau việc làm ăn khởi sắc, mẹ gọi điện về khoe, “May là mẹ hay đi chùa khấn vai.”

Ngày con 23:

Con đi lính. Mẹ lo trăm bề. Thương thằng con trước giờ suy nghĩ sượng, giờ vào chịu cực làm sao thấu. Gọi điện vào thăm, chưa kịp nói gì mẹ đã sứt sùi, “Thôi ráng, một năm rưỡi thôi rồi về với mẹ.” Hàng tuần, mẹ thu xếp để chạy lên thăm, nhìn con trong bộ đồ lính, mẹ cười, “Thôi kệ, vậy mà cứng cáp hơn, bớt cái bụng bia.”

Ngày con 25:

Cầm cuốn sách đầu tiên con viết trên tay, mẹ nâng niu lắm. Không nói không rằng, gia tài của mẹ giờ có thêm cuốn sách của con. Cái hộp thiếc bấy lâu nay mẹ giữ lại được mở ra, trong đó, mấy cái giấy khen từ ngày con còn học mẫu giáo, sổ liên lạc của năm cấp hai, cả bài văn đầu tiên con viết về mẹ được điểm mười... Mẹ bỏ sách vào, hơi chật, thù người nghĩ suy, nói khề, “Cậu ráng sao, để tui mua cái kệ đựng riêng sách của cậu nghen.”

Tháng rồi...

Lấy lương xong, con mua tặng mẹ, cha mỗi người một cái điện thoại nhỏ nhỏ, vì thấy cái của hai người đang xài đã cũ. Bẵng đi tháng trời nhìn lại, cả hai vẫn đang lụi cụi bấm bàn phím của hai cái điện thoại mòn lòn. “Con mua đồ tặng mà tía má chê đồ dỏm, không chịu xài phải hông, con buồn đó nha!”

“Thôi đi cậu, sáng mẹ đi chợ để lấy đồ bán, tay chân dơ lắm, xài dơ cái điện thoại con trai tặng mắc công uống, tiếc...”

Con nghe xong mà mắt đỏ hoe.

Sao cả đời mẹ, lúc nào cũng lo vện toàn mọi việc, đời này dài, tay ta không đủ rộng, ôm làm sao cho hết mấy mối bận tâm.

Có lần mẹ hỏi, “Không biết khi nào cậu mới chịu lớn để không ngồi ôm tui?”

Con trả lời, “Con mà có con, có cháu luôn thì vẫn cứ ngồi ôm mẹ, mẹ không trốn được đâu.”

Mẹ cười, đuôi mắt hằn rồi vết thời gian...

Muốn viết một cái gì đó về cha, nhưng rồi lại thôi, bởi đàn ông thường yêu thương một cách thâm lặng, không cần phô trương, hoa mỹ. Vậy nên chỉ nói một câu duy nhất, “Cảm ơn cha vì đã là cha con, một người cha tuyệt vời!”

Giọt buồn không tên

Hai lần thích đi cà phê, mặc dù thường chỉ vào đó kêu soda đá bào, cam ép, sinh tố, nhưng vẫn luôn gọi là đi cà phê cho sang chảnh.

Café Sài Gòn mấy quán lúc nào cũng tấp nập người, toàn lạ, thi thoảng có quen. Công việc nhiều khi cũng lòi ra café giải quyết. Có khi bí bách cùng đường, cũng nhào ra café ngồi một mình, lộc cộc gõ cho xong cái bản thảo cận ngày nộp.

Thường nhất vẫn là đi café cùng đám bạn thân, kiểu thân ai nấy lo. Nhóm đâu chừng bảy đứa, chơi chung hồi đại học, rồi bạn bè lần hồi giới thiệu mà quen, giờ thành nhóm, cứ rảnh lại hú hí.

Mỗi cây mỗi trái, mỗi nhà một cảnh, dĩ nhiên bảy đứa ngồi café thì đứa nào cũng có công việc, cuộc sống riêng, tụ chung nhiều khi chỉ để than rằng đang buồn chán quá. Thế nên gọi cái bài viết này là “Giọt buồn không tên” mặc dù viết cho đám bạn thân khùng điên, xàm xí.

Chuyện từng đứa, kể ra cứ như đại diện cho từng nhóm người trẻ, ít nhiều gì đọc xong cũng thấy na ná mình trong đó. Thôi thì đắc tội, mang tiếng làm kẻ vạch áo cho người xem bụng mỡ.

Chuyện của G.

Cái thằng nói đúng theo quan điểm thông thường là đời nó trải hoa hồng. Tiếc là người ta chưa chịu bẻ gai cho đám hồng đó.

Con một trong gia đình toàn các bà, các dì, mẹ, bà ngoại, chị gái... tóm lại là trai độc nhất, nên phần thừa kế nghe đâu phải tính bằng hecta đất ở khu dân cư chuẩn bị mở rộng. Ban đầu cả đám chơi chung như anh em cùng nhà, nhưng từ khi nghe nói cu cậu có đồng đất, tự dưng được yêu chiều hơn hẳn các thành viên khác. Thôi kệ, có đất có quyền.

Nhưng có mà không được xài thì cái nổi tức nó dâng cao tận họng. Con một, út nam, nên nó bị gia đình lúc nào cũng đóng cho cái mộc “con nít” dù bằng tuổi nó (lẫn mình) giờ người đã có con hai, ba tuổi. Việc gì cũng cấm, cũng cản, việc gì cũng không tin tưởng cho làm, đến nỗi cu cậu phát cáy, phát bực.

Hôm nọ giận quá, gọi cả đám ra café tâm sự, nhấn mạnh “tao bao” (việc này hiểm). Thì chuyện cũng chỉ quay quanh là nó muốn mở một tiệm net, hay một cửa hàng gì đó, mà má và các chị, các bà không chịu, bàn ra đủ kiểu.

Cả đám nghe, chỉ là ngậm ngùi, chia sẻ, chứ cũng không biết khuyên thế nào cho đúng. Chỉ là nghe xong mới hiểu, hóa ra thằng bạn mình cứ như kiểu chim đang trong lồng. Được cho ăn, được cho uống, ở máy lạnh, nhưng tội cái mất tự do.

Mà sống vậy... chán chết.

Với G, nhiều khi chỉ muốn nói cho nó hiểu. Muốn làm gì cũng cần phải có những việc nhỏ dần, để chứng minh khả năng mình cho gia đình hiểu. Dùng một cái kêu bỏ cả đồng tiền đầu tư mà chưa biết bản thân con cháu mình khả năng đến đâu, làm sao phụ huynh chịu cho được. Thế nên, ráng lên G ạ... Tao tin rằng mày sẽ làm ông chủ trong tương lai để còn mướn tao về làm bảo vệ.

Chuyện của H.

H không biết giàu không, nhưng có một căn nhà ở Sài Gòn và có xe hơi để đi làm. Nói chung là đủ ăn đó. Thế nên ngoài cái ăn, nó chỉ quan tâm đến hai thứ, nhan sắc của mình và nhan sắc của những người theo mình.

Công tâm mà nói, trong mắt mình thì H nó khá đẹp. Chỉ cần độn cằm, cắt mí mắt, cà da mặt, gọt cạnh mặt thêm là coi như hoàn hảo. Vậy mà lúc nào nó cũng lo lắng thấy thương.

Thường bắt đầu bữa café, nó luôn lấy lại điện thoại ra chụp một tấm hình xong, hỏi cả đám, “Hôm nay mặt tao có tự nhiên hông bây?” Cả đám ráng ừ, dù rằng cái tự nhiên đó là hai lớp phấn nền, ba lớp chì và hơn hai chục ký son.

Sau khi luận bàn nhan sắc, H thường nói đến những người muốn theo mình. Nói chung là đủ cả, mà nỗi lo lớn nhất của H là bản thân bị lợi dụng. Đến mức có đứa từng nói, “Nghèo như mình mà khỏe heng mậy, khỏi lo bị trai lừa.”

H yêu nhưng ít tin. Thường tìm mọi lý do để nghi ngờ người mình yêu. Mà mỗi lần chia tay thì cả đám khổ, câu than thở của nó nếu chất được, chắc cũng đề chết vài người.

Có lần yêu người kia đẹp lắm, sợ mình không bằng nên H tìm đủ cách để đẹp, cắt bơm chích gì đó, nhưng xui, dị ứng, mặt lấm tẩm máu tươi. Kể lại mà giờ còn xót cho nó, thương, nhưng khuyên thì cũng chẳng biết làm sao để nó nghe.

Thôi thì nếu mày có đọc được tới đây, nhớ lời tao, “Khi yêu thì trong mắt tình nhân, Thị Nở cũng hóa Hằng Nga”, mình cứ là mình trước đã rồi sẽ có một người yêu mình bằng chính con người thật của mình. Và tao hi vọng lắm sớm nghe mày than, “Thằng này nó yêu tao thật lòng quá mày ơi!”

Chuyện của L.

L có người yêu, cũng yêu, nhưng tội cái ít khi thoải mái được với người yêu như bên bạn bè. Cái kiểu đi với bạn cười nói ha hả, đi với bồ thì phải nhẹ nhàng, từ tốn. Việc đấy cũng chẳng có gì hại ai, ngoại trừ việc thỉnh thoảng nó năn nỉ, “Ê, đừng có chụp hình đăng lên là tao đang đi café nha...” do sợ bồ thấy mình không đẹp trong hôm đó.

Tính ra L giỏi, nhà ở xa mà thuê nhà ở Sài Gòn, thân gái một mình tự làm tự sống. Ban đầu cũng lẩn tẩn lẩn chuyện chồng con, vì tuổi này chúng bạn có chồng, con đề huề, còn mình sao cứ lông bông café sớm hôm. Nghe đâu nếu không có gì thay đổi, hai năm nữa thì L chịu lên xe bông.

Thôi thì cũng cầu cho L lên xe bông thành công hơn mong đợi.

Chỉ là, mày nhớ lời tao, “vợ” hay “chồng” người ta còn thường gọi là “bạn đời”. Trên cơ bản hai người phải ở trong tư thế là “bạn” rồi cùng nhau chia sẻ hết phần đời còn lại. Đôi khi có những lúc chúng ta không thích một điểm gì xấu ở đối phương, hoặc cứ lo nghĩ người ta không thích gì đó ở mình, cứ mạnh dạn nói ra, tâm sự như hai người bạn.

Điều đó không làm xấu đi mối quan hệ hiện có, chỉ là giúp người ta có thể đứng ở một vị trí, góc cạnh khác để nhìn nhận về những thứ cả hai người đang có mà thôi.

Chuyện của T.

T có một giấc mơ, mang tên “Mỹ”. Nghe nói lại ngay từ nhỏ T đã muốn sang đất nước đó để sống, lớn lên giấc mơ càng lớn, đến mức những mối tình sau này đều đặt điều kiện đó lên hàng đầu.

Có lúc hoài nghi, chẳng biết T yêu có thật không? Hay chỉ là cố gắng để hoàn thành giấc mơ của mình? Nhưng có lần thấy T khóc, nước mắt thiết, mặn và ướt vai áo, mới hiểu nó không chỉ đơn thuần vì giấc mơ riêng.

T yêu nhưng cũng không tin, lúc nào cũng tìm cách kiểm soát người yêu của mình. Điện thoại phải bật 24/7, để khi nào gọi cũng phải nghe, nhắn tin phải trả lời. Câu đầu tiên cả đám ghi nhớ khi nó bật điện thoại lên nghe là “Đang ở đâu với ai?”

Chỉ tiếc là bao nhiêu lần đến rồi đi, giờ T chịu làm mẹ, làm vợ trên đất nước hình chữ S này. Vài tháng nữa sinh con đầu lòng, nghe mà mừng, mà thương. Nhớ đến cái ngày nào chờ nhau đi học khiêu vũ, nó giận bỏ, khóc cả đoạn đường trên xe, người ta nhìn như thể đang đóng vài kẻ phụ tình, bạc nghĩa.

“Quan trọng không phải là sống ở đâu, mà là sống với ai...” nhiều đó dành cho mày có lẽ là đủ rồi, tình yêu nhì?

Chuyện của K.

K cũng giỏi, làm thiết kế cho công ty quảng cáo, đời sống đúng mẫu của nữ nhân viên văn phòng hiện đại.

Sáng đi làm, vào công ty tám với đồng nghiệp, kịp chụp hình post lên facebook khoe coi hôm nay mình mặc váy có đẹp không. Trưa đi ăn cơm, cũng chụp hình món ăn, để dành ngày sau đăng vì sợ nhiều làm người ta nhàm.

Chiều làm về đi tập gym, nói theo cách của cả đám là đi tập tạ. Tối đến la cà, café cùng đám này đám kia, có khi là bia bọt một chút. À không, nhiều chút.

Như đợt đó, có cái quán bia đẹp để khai trương, khuyến mãi lớn, tặng cái thẻ miễn phí 100 ly bia. K được, nên tuần ghé đó khoảng ba lần!

Có bữa thấy nó vắng mặt, không café cùng nhóm, chưa kịp hỏi đã nghe thông báo, “Qua quán bia mà kiếm, giờ nghe nói nó làm luôn giám đốc kinh doanh trá hình cho bên đó rồi.”

K cũng yêu, người yêu cùng tuổi, tự lập sớm, hai đứa dành dụm tiền để vài năm sau cưới, nên giờ cái gì cũng tiết kiệm, thấy thương, mà kệ, bởi sau này sẽ tốn cục tiền dự đám.

“Lấy một người cùng tuổi, là chấp nhận mình lớn hơn người đó khoảng ba cái đầu” câu này chắc chẳng sai mảy mĩ. Thế nên với ba cái đầu lớn hơn đó, hi vọng rằng mày bình tĩnh suy nghĩ đủ để chẳng còn giận hờn vu vơ.

Chuyện của F.

F dễ thương, nhỏ nhắn nhưng đầy nghị lực và cứng cáp, bằng chứng là sau khi đi khỏi Việt Nam, bên ba xứ người một thân một mình vẫn sống tốt.

Ngày còn đi học, hai đứa gần nhà nhau nên cũng thân với F nhất, thân luôn cả với má của F. Hai đứa vẫn thường chờ nhau trên chiếc xe cà tàng đi khắp nơi hàng quán. Giờ thì nó đã ở cách cả nhóm nửa vòng trái đất. Lẽch giờ nên nói chuyện cùng nhau cũng không nhiều được, nhưng biết chắc rằng trong lòng vẫn luôn dành riêng một khoảng nhỏ cho nhau.

Với F, có lẽ sự ra đi đột ngột của cha là chuyện làm trái tim nó đau nhất, đến nay chắc cũng chưa lành. Đằng sau cái đáng nho nhỏ, đi vẫn thường cố thẳng lưng để được cao hơn một chút, là một nghị lực lớn, và đằng sau cái nghị lực lớn, là một trái tim rất dễ tổn thương.

“Chuyện sinh lý, tử biệt, ai rồi cũng sẽ trải qua, chỉ là may mắn, điều đó đến trễ hơn...” Nỗi đau của mày, ít khi nào tao hỏi đến, nhưng tao biết và cảm nhận nó dù cách nhau mấy ngàn cây số. Mạnh mẽ lên cô gái nhỏ bé, rồi sẽ có ngày cùng nhau rong ruổi khắp những con phố Sài Gòn thương quen.

Chuyện của C.

Đời C bằng phẳng... nhiều khi đến chẳng ai ngờ. Nghe kể lại hơn hai chục năm đầu đời, nó chẳng yêu ai, học cũng khá khá, xong ra trường về công ty làm luôn đến giờ, chưa từng đổi chỗ.

Đùng cái yêu một anh chàng cùng công ty, hai ba năm rồi cưới, chồng hơn một giáp nhưng tâm hồn còn tươi trẻ, cuối tuần vẫn dắt vợ đi coi phim, café cùng đám bạn, xách theo cái máy ảnh, lâu lâu chụp lại mấy lúc vợ cười vui bên bạn, nhưng chắc về coi xong xóa hết nên tới giờ chưa ai nhận được hình.

Ngày C đám cưới, dĩ nhiên cả đám có mặt đông đủ. Nó xúng xính trong áo cô dâu bên chú rể, gương mặt cười tươi đến rạn ngời, chắc chẳng biết dưới này là cả đám đang ngồi thầm ghen tị, nhưng vẫn chúc phúc thiệt lòng. Đám cưới xong, cả đám lại lẫn tăn cái câu hỏi, “Con C cưới rồi, khi nào đến mình?”

Rồi thì khi đang gỡ lộc cộc thế này, C đang mang bầu, con đầu lòng. Bà bầu khó tính, hay cần nắn, mỗi lần qua nhà chơi lèm bềm thấy sợ. Nhưng cả đám biết bầu bí cũng chẳng để tâm, mà để tâm thì cũng chẳng làm gì được nó.

“Tính chúc mẹ tròn con vuông, nhưng biết mày sợ mập xấu nên gọi là mẹ đẹp con xinh nhé... Chỉ cầu chúc cho gia đình nhỏ của mày luôn tràn ngập hạnh phúc, tiếng cười, để còn có chỗ cho cả cả đám tụ tập tiệc tùng!”

Chuyện của N.

N khiến bản thân phục nhất. Nó con gái nhưng tính đàn ông, nghị lực và mọi thứ rõ ràng theo kiểu một cộng một là hai. Đi học rồi đi làm, dọn ra ngoài sống và tự lo cho chính bản thân mình. Mẫu của N khiến đàn ông thích, nhưng đa phần chỉ đứng từ xa ngưỡng mộ, vì biết yêu N thì phải là đứa cực kỳ bản lĩnh.

N ít khi công khai chuyện tình cảm, yêu cũng âm thầm, chia tay có buồn thì cũng vài ngày, tinh ý lắm mới nhìn ra được. Đàn ông thích N nhiều, nhưng để N thích lại không bao nhiêu. N từng tuyên bố, chỉ lấy chồng giỏi hoặc giàu, ai chửi thực dụng thì nó chịu, chứ rõ ràng như nó, không lấy người giỏi, hay giàu thì phí. Bản thân đồng ý với nó.

Chỉ là mỗi lần thấy N chạy xe về sau mỗi cuộc vui, biết là nó chờ nó chỉ là căn phòng trọ, bốn bức tường phẳng lì lì, thấy thương...

Có lần hai đứa ngà ngà say, lòi nó ra nói chuyện, nói luôn cho nó biết là trong những đứa bạn, thương là thương nó nhất, và lo cũng là lo cho nó nhất. Biết nó có cần đâu, nhưng tính vẫn thích lo chuyện bao đồng là thế. Bởi hiểu, những đứa bạn kia đến khi có chuyện gì đó bất ổn, dẫu sao vẫn còn một gia đình để tìm về, còn N...

Nhưng luôn tin rằng với bản tính của N, sẽ chẳng có gì làm khó được.

“Nhiều lúc tao ngưỡng mộ vì sự thật rằng tao chẳng bản lĩnh bằng mày, và tao không đàn ông như mày. Nhưng như tao đã từng nói, tao thương mày là thiệt. Có thể mày rất mạnh mẽ, hay đôi khi cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng tao vẫn nhớ hoài cái lần ngồi giữa sân trường, mày gục trên vai tao vì chuyện tình cảm... Ai rồi cũng sẽ buồn, chỉ hi vọng mày đừng cố nén nỗi buồn đến khi vỡ tan...”

Hai lần, những buổi café cùng đám bạn hai lần vẫn đều đặn như một thói quen khó bỏ, thói quen để thả nỗi buồn rơi giọt, tan tành.

Có lúc nghĩ, năm bảy năm sau, đứa nào cũng con cái đùm đê, có khi nào dắt con ra ngồi cùng nhau cho rôm rả chuyện trò?

Những ngày khi tuổi tác dần dần trở thành nỗi sợ hãi, người ta lại thường có cái thú nhớ về những kỷ niệm như một bài thuốc chữa bệnh quên. Đắn đo lắm mới viết mấy dòng này lại, bởi

sợ biết đâu thêm mấy năm nữa, dòng đời cuốn cả đám xa nhau đến mức vô tình gặp, lại chẳng hỏi, “Ai đây?”

Như một người anh đã từng nói, “Ngày nào còn được ngồi tán gẫu bên ly café thì đã là bạn bè, thứ ấy sau này mất khó tìm, nên ráng mà trân trọng...”

Chuyện ấy đơn giản, nhưng đâu phải mấy ai cũng nhớ mà làm được, bởi...

“Bằng hữu khắp thiên hạ, tri kỷ được bao người?”

Những hình nhân phấn trắng

Ngày chạy xe về từ chỗ làm, thấy người bu đen đỏ. Giữa lòng đường, một hình nhân vẽ bằng phấn trắng nằm chơ vơ. Mẫu để vẽ hình được đặt bên lề đường, chiều phủ kín người, ai đó đang lum khum thấp hai nén nhang tàn, huyễn hoặc.

Lạnh người.

Chỉ vài phút nữa, gia đình sẽ biết. Mẹ mất con, chú bác mất cháu, vợ mất chồng, con mất cha... nhà mất đi một người mới sáng nay vừa chào hỏi.

Nghe đâu năm nào Sài Gòn cũng có trăm ngàn người ra đi vì tai nạn giao thông, cái chết chẳng đâu xa, nó đồng hành cùng người ta trên đoạn đường đang băng băng chạy.

Bản thân lúc nào cũng tự nhủ, phải chạy xe thật cẩn thận, đời còn dài ngày để yêu thương, đừng vì sự bất cẩn mà đánh mất tất cả.

Viết đôi dòng, chỉ hi vọng có đi đâu, mọi người hãy nhớ đến những hình nhân bằng phấn trắng chơ vơ, mà đảm bảo an toàn giao thông cho cả mình, cho cả những người xung quanh.

Thầy

Có bữa nằm nhà, thấy con em đang loay hoay vẽ vẽ, viết viết, hỏi ra mới biết đang làm báo tường nhân ngày Nhà giáo. Chưa kịp nhìn ra dòng khẩu hiệu con em viết là gì, thằng nhóc em họ đi học về, mượn điện thoại gọi cho mẹ nó.

“Tặng cái gì cho cô đây mẹ?”

“Gì mà chẳng được, bận quá thì bỏ phong bì ba bốn trăm cũng được.”

Thầy vừa buồn, vừa thương cho cái nghề được gọi là “thầy” thiên hạ.

Đọc báo, có đợt người ta làm căng lắm cái vụ cô giáo nọ không biết dạy cho học sinh rằng “canh gà Thọ Xương” có nghĩa là tiếng gà gáy báo canh, nên bọn trẻ con cứ nghĩ là món canh nấu bằng cốt gà.

Người kiện, kẻ thưa, nghi ngờ cái sự chuyên nghiệp các bậc làm thầy khiến cô đau buồn, nộp đơn xin nghỉ rồi đến cả phải nhập viện cho tâm được tịnh.

Phân định đúng hay sai thì các cơ quan chức năng có nhiệm vụ, bản thân chẳng liên quan, nhưng thật trước cái cơ chế thị trường, dòng chuyển hóa của xã hội quá nhanh, người thầy dần dần bị biến thành “thợ dạy”.

Chuyện một ông thầy sáng đi dạy ở trường này, tối xách cặp chạy “sô” ở hai ba trung tâm khác là như cơm bữa, thầy cũng như ca sĩ, hết dạy chỗ này lại phải dạy chỗ kia. Khổ nỗi dạy riết đâm nhạt, đâm nhàn, cứ lên bục là cầm giáo án rồi đọc ra ra, mặc cho học sinh bên dưới đùa ngủ, đùa nghe nhạc, đùa nhắn tin, đọc truyện...

Lương chính của thầy ở trường không đủ sống nên mới đành vất vả ngược xuôi. Nhưng đó là thầy cô nào vinh quang được chọn vào các “môn chính, hệ số cao” chứ tầm tầm mấy môn phụ

như giáo dục công dân, sử, địa thì có mà ngất ngư, vì mấy đời nay ai lại xách giỏ đi học thêm sử, địa, công dân.

Trường cũ có đột lên báo ầm ầm, cũng vì mấy chuyện thị phi của việc dạy – học.

Vì là trường điểm, chất lượng cao gì đấy nên muốn vào phải có người quen, không quen thì phải có chút tiền trà bánh, không nhiều lắm, nghe đâu tính bằng ngàn đô. Người đứng ra nhận lại là một cô giáo dạy Văn nhiều thâm niên, do cô thân cùng cô hiệu trưởng. Chẳng hiểu làm sao vụ việc bị người ta phát hiện, rồi cả trường cũng vì vậy được thanh tra, được kiểm chứng, hàng loạt sai phạm lộ lên như nấm mùa mưa.

Có thầy giáo tốt nghiệp môn Lý thì về cho làm bảo vệ, có cô giáo dạy trước đây rất giỏi môn Sinh thì được điều làm giám thị, có người học xong Sử phải dạy Công dân, có người đi theo ngành Toán nhưng phải chọn Thể dục nếu muốn ở lại trường... hóa ra trong cả ngôi trường danh tiếng, thầy, cô cần phải nhìn mặt ban lãnh đạo để mà được phân chia lớp dạy, phân chia lịch giảng, không thì có nguy cơ mất việc như chơi.

Năm đó đọc hàng loạt bài báo về sai phạm trường mình, lòng vừa đau, vừa tủi. Hóa ra ở một môi trường cao quý như sư phạm, cái phe phái, bè cánh vẫn đeo bám, làm tha hóa người thầy.

Trước cũng đi học thêm về sư phạm, được giảng về đạo đức nghề, cao quý làm sao. Rõ ràng trong mặt bằng chung xã hội, làm thầy luôn là một nghề được nhận vọng trọng rất cao. Cả một thế hệ mai sau đều được gọi trên tay thầy. Thầy nhận tri thức rồi kế thừa nó cho đàn đàn lớp lớp sau mình. Vì vậy, trong tất cả các ngành nghề, duy chỉ có nghề làm thầy là cái đạo đức phải được đặt lên hàng đầu, trên cả cái chuyên môn.

Vậy mà đâu đó, người ta vẫn có bài viết báo, thầy giáo gạ tình đôi điểm, có cả người làm thầy ban ngày rồi đi làm điểm ban đêm... đọc xong nước mắt lưng tròng, thương cho cái kiếp bọt bèo của những người “thợ dạy” bị tha hóa đến tận cùng.

Vài tháng trước, thầy giáo dạy Văn năm lớp 10 gọi điện hỏi thăm. Chuyện vẫn xong mới thấy thân làm học trò thật vô đạo, chẳng biết kính thầy mà phải chờ đến thầy hỏi. Về thăm trường cũ, đi ăn trưa cùng các thầy, nghe thầy bảo mà chỉ biết cúi đầu mặc cỡ, “nhìn dọc nhìn ngang học trò mình cũng chẳng thể nào là đứa viết văn kiếm sống.”

Hết bữa cơm trưa, từ biệt để thầy còn chuẩn bị cho buổi dạy chiều. Lảng qua sân trường, nhìn cô lao công lui cui hốt đồng rác bọn học trò để lại, chợt nhớ câu chuyện ngày xưa.

Ngày Nhà giáo cuối cùng của đời học sinh, năm đó cùng con bạn thân đi mua một bó hồng lớn, về gói ghém cẩn thận, đi tặng cho tất cả những người làm việc trong trường nhưng lại chẳng được gọi là thầy, cô. Chú bảo vệ, cô lao công, cô thu ngân hay anh giữ xe... khi ấy chẳng hiểu vì sao lại có cái thôi thúc để làm vậy...

Giờ nghe cuộc nói chuyện của em họ và thím mới hiểu, cái sự kính người truyền tri thức, nó xuất phát từ tâm chứ không bằng mớ vật chất hữu hình.

Mắt đời

Có lần, câu chuyện của hai đứa nhỏ, một giàu, một nghèo dạy cho người ta bài học về giá trị cuộc sống.

Đứa giàu nói:

“Nhà nghèo như bạn, chắc không bao giờ hiểu cảm giác muốn mua món đồ chơi gì là cầm tiền ra mua ngay cái đó đâu ha.”

Đứa nghèo trả lời:

“Nhưng mình tin chắc rằng nhà giàu như bạn, cũng không bao giờ hiểu được cảm giác mỗi ngày nhin ăn sáng, dành dụm tiền để mua một món mình thích. Rồi đến khi mua được, nâng niu nó trong tay mà vui mừng muốn khóc luôn đâu.”

Cuộc sống là vậy, giá trị của tất cả mọi thứ nên được đánh giá tùy vào vị trí mà mỗi cá nhân đang đứng.

Chẳng bao giờ chúng ta có thể nhìn bằng con mắt của người khác, nên chắc chắn cũng chẳng bao giờ thấy được thứ mà người ta đang thấy.

Chuyện facebook

Facebook có một cái nút HOME, có nghĩa là NHÀ.

Thế nên khi vào facebook của ai đó cũng giống như vào nhà người ta, nên biết phép lịch sự tối thiểu của chủ - khách.

Trước khi tìm hiểu coi người đó là ai, đừng nên dùng lời lẽ suông sã, quá lố.

Thấy người ta nói chuyện, đùa giỡn với bạn bè thân, không có nghĩa là mình cũng có thể nói đùa kiểu đó, vì mình đang là thuộc dạng “thân ai nấy lo.”

Nói chuyện lịch sự để thể hiện rằng mình là người được giáo dục, chí ít là biết giao tiếp thông thường.

Tuyệt đối không sấm soi giới tính của người đó, người ta có là gì đi chăng nữa cũng vốn không ảnh hưởng đến bản thân ta hay hòa bình thế giới, thế nên đừng chỉ trích.

Với người lạ, khen được thì khen, hạn chế chê, muốn góp ý thì dùng từ đàng hoàng, lịch sự. “Mình tôn trọng ý kiến của bạn, nhưng mình nghĩ...”

Nên đọc nhiều thứ của người ta chia sẻ rồi hãy chia sẻ cùng, đừng thấy một hai cái status buồn, chán rồi phán người ta sống bi quan, không tích cực, hay một hai hình ảnh lung linh thì cho rằng đây chỉ là kẻ đi chụp hình đẹp để dụ dỗ thiên hạ.

Bên cạnh đó, facebook mặc dù là của cá nhân, nhưng phải ý thức rằng những gì ta viết sẽ thể hiện ở trang bạn bè, thế nên cũng cần tránh vài chuyện nho nhỏ, đừng thể hiện quá đà những thứ sau:

1. Mâu thuẫn cùng gia đình.

Bạn có thể post một cái status than vãn rằng gia đình mình thường xuyên cãi nhau, bạn không vui vì điều đó. Nhưng liên tục dùng những lời lẽ không hay nói về gia đình, người thân, chỉ khiến mọi người hiểu rằng bạn là một người con bất hiếu.

2. Mâu thuẫn với đồng nghiệp

Khi đi làm, dĩ nhiên không thể lúc nào mối quan hệ cùng đồng nghiệp và sếp cũng tốt đẹp, tuy nhiên với facebook thì nên tránh thể hiện sự bức xúc lên đó. Bạn có chắc rằng đồng nghiệp không có facebook của mình, và những gì bạn nói sẽ không đến tai sếp để mang tiếng chia rẽ nội bộ?

3. Người yêu cũ.

Nhớ về mối tình đã qua luôn tốt, nó thể hiện rằng bạn là người biết trân trọng quá khứ. Nhưng nếu suốt ngày than vãn về nỗi đau đó, chỉ làm những người muốn đến bên cạnh bạn sẽ phải e ngại, biết đâu trong số đó lại là một người tốt cho tương lai. Càng không nên nói xấu người yêu cũ, vì điều đó chẳng bao giờ khiến bạn đẹp hơn.

4. Tài sản cá nhân.

Bạn có thể rất giàu có, điều đó sẽ được nhiều người vui mừng vì hoàn cảnh bạn tốt. Nhưng việc suốt ngày post ảnh chụp cùng cả xấp tiền, những chiếc giỏ xách đắt tiền, những đôi giày hàng hiệu, những bộ thời trang tính bằng triệu... chỉ khiến mọi người cho rằng bạn là kẻ khoe mẽ, và bạn biết không, xã hội không nhiều người giàu được như bạn đâu.

5. Thành tích cá nhân.

Dĩ nhiên khi bạn đạt được một thành tích nhất định, bạn luôn muốn nhiều người vui mừng cùng mình. Nhưng nếu liên tục cập nhật những thứ nhỏ nhặt, mà theo nhiều người thì nó hoàn toàn không thể được coi là một thành tích, thì sẽ dễ biến bạn trở thành một cái thùng rỗng kêu to.

Với những điều trên đây, không có nghĩa là bạn không được post những thứ như vậy, vì chẳng ai cấm bạn sử dụng facebook cá nhân của mình ra sao. Nhưng nên học cách cân bằng cuộc sống từ những thứ mình thể hiện, đừng tự làm mình mất đi sự yêu thích của bạn bè, dẫu, chỉ là bạn bè trên thế giới ảo.

Sài Gòn mắc nhất thứ chi?

Có người hỏi, Sài Gòn cái gì mắc nhất?

Chuyện là ngày ngày đi làm qua ngã tư có thùng trà đá ai để bên đường, viết rõ câu mời “Trà đá thơm ngon miễn phí”, để luôn mấy cái ly nhựa hơi bẩn.

Có bữa dừng đèn đỏ, nghe hai mẹ con trò chuyện.

“Con khát quá, mẹ cho con uống nước đi.”

“Không, lát rồi uống, nước đó không uống được.”

“Sao không được, người ta ghi là thơm ngon, miễn phí mà mẹ?”

“Không được cãi lời, nước đó là nước dơ bỏ đại vô dụ người ta uống...”

Rồi hai mẹ con rồ xe chạy mất, mặt thằng nhỏ vẫn còn tiếc nuối.

Có lần, một người thanh niên dừng xe đạp lại, rót ly trà đá mát lạnh uống. Hai bạn trẻ đi xe tay ga đất tiền bên cạnh xì xầm:

“Nghèo lắm hay sao mà cái thứ nước này cũng dám uống...”

Thật chẳng thể biết bạn thanh niên kia nghèo hay không, chỉ thấy ít ra bạn ấy giàu lòng tin hơn hai bạn trẻ kia.

Hóa ra ở Sài Gòn, lòng tin là cái mắc nhất mà không phải ai cũng đủ khả năng mua cho mình.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

